

Fiul lui Dumnezeu

Capitolul I

“Singurul Fiu, care este în sânul Tatălui”. Ioan 1:18

Existența Sa veșnică și divinitatea Sa

Cu siguranță mă tem de argumente acolo unde afecțiunile ar trebui să fie cele care să ne însuflețească, ca și de retragerea din locul puterii vii înspre domeniul noțiunilor și al teoriei. Însă tainele lui Dumnezeu sunt toate de cea mai mare importanță practică, fie în a ne întări pentru slujire, fie pentru a ne mângâia în încercări, sau pentru a lărgi părtășia de care se bucură sufletele noastre.

Apostolul vorbește despre sine și despre alții ca fiind “slujitori ai lui Hristos” și “administratori ai tainelor lui Dumnezeu”. La fel și noi, în măsura noastră, trebuie să fim slujitori cu tot devotamentul și entuziasmul practic și personal; să fim răbdători, perseverenți și dedicați în lucrare; iar în toate acestea unii dintre noi poate că știm cât de mici suntem în comparație cu alții.

Trebuie însă să fim și “administratori ai tainelor”, păstrând curate și intacte caracteristicile revelației divine. Raționaliștii poate că nu le primesc. Crucea înseamnă nebulie pentru unii ca aceștia; iar “mai-marii veacului acestuia”, adepții ai filozofiei, care se pretind înțelepți, nu au cunoscut “înțelepciunea lui Dumnezeu care este în taină”. Însă această taină nu trebuie nicidecum cedată lor. Acesta este scopul administrării noastre, iar ceea ce se cere de la administratori este ca fiecare să fie găsit credincios (1Corinteni 4:1,2).

Apărarea și mărturisirea slavei personale a Fiului lui Dumnezeu constituie o parte esențială a acestei administrări înalte și sfinte. Îl văd pe Ioan protejând această slavă cu o gelozie caracteristică lui. Există, de exemplu, diverse măsuri și metode recomandate atunci când am avea de a face cu tendințe iudaizante sau cu alte lucruri asemănătoare. În epistola către Galateni, unde este apărută simplitatea evangheliei, există o stăruință și o dorință arzătoare care străbat discuția sobră și absolut necesară a argumentelor. Însă în epistolele lui Ioan totul este categoric și definitiv. Ele reprezintă o expunere concisă care alungă ori ține la distanță tot ceea ce nu aparține ungerii Celui Sfânt, care propovăduiește pe Fiul în aceeași măsură ca pe Tatăl, care nu admite nici o minciună ca făcând parte din adevăr și care afirmă distinct că “Oricine tăgăduiește pe Fiul, n-are nici pe Tatăl” (1Ioan 2:23).

Această varietate de stiluri, în înțelepciunea Duhului, își are valoarea ei particulară; iar noi trebuie să luăm seama la ea. Ținerea zilelor sau mâncatul verdețurilor sunt lucruri care depreciază într-adevăr slava și libertatea deplină ale evangheliei. Totuși astfel de lucruri trebuie îngăduite, (Romani 14). Însă desconsiderarea persoanei Fiului lui Dumnezeu nu trebuie îngăduită astfel, nici nu se bucură de circumstanțe atenuante de acest fel.

Simplul voiaj din Egipt spre Canaan nu ar fi putut constitui adevărata călătorie prin pustie. Mulți merseseră pe acel drum fără să fie străini și călători cu Dumnezeu. Ba mai mult, chiar dacă un astfel de voiaj ar fi fost însoțit de toate încercările și neplăcerile provocate de pustia aridă și sălbatică, nu ar fi reprezentat totuși pentru acest simplu motiv o călătorie divină sau cerească. Esențială nu este o viață de eforturi și de lepădare de sine, chiar îndurată cu acel curaj moral care se potrivește străinilor lui Dumnezeu pe acest pământ; ci pentru ca acea călătorie să fie călătoria Israelului lui Dumnezeu, chivotul trebuia să fie în mijlocul lor, purtat de un popor răscumpărat prin sânge din Egipt, care năzuia, prin credința lui în făgăduință, către Canaan.

Aceasta a fost preocuparea lui Israel în pustie. Ei trebuiau să conducă chivotul, să-l însoțească și să-l venereze. Ei și-ar fi putut trăda slăbiciunea, ar fi putut suferi pedeapsa și disciplinarea în multe feluri și în multe ocazii; însă dacă preocuparea lor fundamentală ar fi fost abandonată, totul era pierdut. Și lucrul acesta s-a întâmplat cu adevărat. Au purtat cortul lui Moloh și steaua zeului Remfan; și asta în detrimentul chivotului Domnului. Ca urmare taberei i s-a schimbat drumul către Babilon și Damasc (Amos 5:25 - 27; Fapte 7:42, 43).

Și care este chivotul acum în mijlocul celor credincioși, pentru o călătorie sigură, corectă și sfântă prin pustia acestei lumi, dacă nu numele Fiului lui Dumnezeu? Ce taină este încredințată administrării și mărturiei noastre, dacă nu aceasta? “Cine rămâne în învățătura lui Hristos, acela are și pe Tatăl și pe Fiul. Dacă cineva vine la voi și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-l salutați” (2Ioan 9,10). Dacă este să mai fie un zid de despărțire, acesta trebuie ridicat de către cei credincioși între ei și necinstirea adusă lui Hristos.

Am pe inimă să gândim întrucâtva la Domnul Isus ca Fiu al lui Dumnezeu; și, dacă El va da ajutorul necesar, acest subiect va fi o binecuvântare pentru noi.

Suntem botezați “în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt” (Matei 28:19). Această formulă poartă în sine declararea oficială a tainei Dumnezeirii; iar Fiul este aici o Persoană divină (așa cum formula declară), tot așa cum sunt Tatăl și Duhul Sfânt.

Există și alte locuri în Scriptură care ne pun în lumină aceeași taină, anume că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt trei Persoane aflate într-o singură slavă divină, sau Dumnezeire. Aceste alte texte tratează subiectul în mod diferit, punând accentul pe aspectul moral, înfățișând taina în harul și în puterea ei, ca și în aplicația pe care ea o are la nevoile, trăirea și zidirea noastră. În special evanghelia după Ioan face acest lucru, scoțând taina din forma ei oficială, cum apare în formula botezului, și oferind-o afecțiunilor, conștiinței și înțelegerii noastre ca sfinți, făcând-o parte integrantă a credinței și a comuniunii noastre.

În această ordine de idei voi face observația că, în capitolul 1:14, glasurile sfinților se fac auzite întrerupând, ca să zicem așa, enunțarea gloriilor lui Isus și pecetluind, prin mărturia lor, marele adevăr despre “Cuvântul devenit trup”. Și, în înflăcărea care li se potrivește într-un asemenea moment, ei își întrerup firul spuselor în acest verset. Căci ei încep să vorbească despre Cuvântul făcut trup, însă, până să termine această idee, proclamă (într-o paranteză) slava Lui personală, despre care afirmă că o văzuseră, acea slavă “ca a unicului Fiu din partea Tatălui”. Iar despre Singurul de la Tatăl se spune, foarte curând după aceasta, că este “în sânul Tatălui” – cuvinte ce trebuie păstrate cu grijă

în adâncul sufletelor noastre. Nu mă îndoiesc că Domnul este numit "Fiul lui Dumnezeu" sub diferite aspecte. Este numit așa ca născut din fecioară (Luca 1:35), și prin hotărâre divină, (Psalm 2:7; Fapte 13:33). Aceste aspecte sunt adevărate, și rămân adevărate, chiar dacă ne sunt făcute și alte descoperiri cu privire la filiația Lui divină. El este Fiul, și totuși a căpătat numele de Fiu, (Evrei 1:1-3). Matei și Marcu Îl prezintă pentru prima dată ca Fiu al lui Dumnezeu la botezul Său. Luca merge mai înapoi și Îl prezintă astfel de la nașterea Sa. Însă Ioan merge și mai în urmă, până la punctul nemăsurat al veșniciei, și Îi declară poziția de Fiu "în sânul Tatălui".

Au existat, fără îndoială, în aceia care au avut de a face cu El, diferite nivele de înțelegere a Lui, felurite măsuri de credință vizavi de persoana Sa. El însuși recunoaște, de exemplu, credința centurionului, care Îi deslușise slava personală, ca fiind mai presus de tot ceea ce găsisese în Israel. Dar asta nu afectează nicidecum ceea ce auzim despre El, anume că era Fiul "în sânul Tatălui", sau "viața veșnică, care era cu Tatăl și care ne-a fost arătată".

Preaiubiților, nu trebuie să ne atingem în vreun fel de această taină prețioasă. Ar trebui să ne temem ca nu cumva să întunecăm lumina acelei iubiri în care sufletele noastre sunt invitate să umble în călătoria lor către cer. Și - ceea ce constituie un gând încă și mai adânc și delicat, dacă îmi este îngăduit să-l rostesc - trebuie să ne temem să admitem vreo mărturisire de credință (mai degrabă, de fapt, de necredință) care ar văduvi sânul divin de plăcerea lui eternă și inefabilă și care ar declara că Dumnezeu n-a simțit bucuria de Tatăl atunci când Și l-a deschis, sau că Domnul n-a cunoscut bucuria de Fiu, fiind aflat în acel sân din veșnicie.

Nu mă pot uni cu această gândire. Dacă există Persoane în Dumnezeire, așa cum știm că există, nu trebuie oare să știm și că există relații între ele? Ne putem cumva lipsi de un asemenea gând? Nu sunt descoperiți credinței și Tatăl, și Fiul, și Duhul Sfânt? Fiul este născut din Tatăl, Duhul iese de la Tatăl. Persoanele din această slavă a Dumnezeirii nu sunt independente, ci în relație. Nici nu este deasupra măsurii noastre să afirmăm că simbolul perfect al dragostei, modelul binecuvântat sau exemplul de căpătâi al oricărei afecțiuni, se găsește în această relație.

Poate oare să mă mulțumească gândul necredinței că nu există Persoane în Dumnezeire, și că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt numai diferite aspecte în care este prezentată o singură Persoană? Esența evangheliei ar fi distrusă de un asemenea gând. Sau m-ar putea mulțumi gândul că aceste Persoane nu sunt în relație? Prin asta dragostea cuprinsă în evanghelie ar fi întunecată. Am fost odată întrebant: N-a existat sânul Tatălui până ce Pruncul n-a fost născut în Betleem? Sunt sigur, după cum și întrebarea sugerează, că el a existat din veșnicie. Sânul Tatălui a fost o locuință veșnică de care Fiul S-a bucurat, înconjurat de plăcerea negrăită a Tatălui - "refugiul secret al dragostei", așa cum l-a numit cineva, "al unei dragoste inexprimabile care este mai presus de slavă; căci slava poate fi revelată, acesta însă nu".

S-ar putea ca sufletul să fie neatins de gânduri ca acestea, însă credincioșii nu pot admite ca ele să fie tăgăduite. Să nu cedăm o astfel de taină gândirii omenești. Credința se va lupta pentru asta împotriva filozofiei și înșelăciunii deșarte. Chiar iudeii îi pot mustra pe cei care sunt sceptici în a accepta astfel de adevăruri. Ei, iudeii, au simțit că afirmația Domnului de a fi Fiu era echivalentă cu a Se face pe Sine egal cu Dumnezeu. Astfel că în loc ca filiația să implice o Persoană secundară sau inferioară, în gândurile lor ea însemna egalitate. Și, într-un mod asemănător, cu o altă ocazie, ei L-au tratat pe Isus ca blasfemiator, fiindcă El Se făcea pe Sine Dumnezeu, într-un discurs în care vorbise despre relația dintre un fiu și un tată (Ioan 5 și 10). Iată că iudeii, în multe rânduri, au dat dovadă că resping acest jalnic scepticism sugerat de mintea omului. Ei au fost îndeajuns de înțelepți ca să nu pretindă că pot cerceta, prin prisma raționamentelor omenești, lumina în care locuiește Dumnezeu.

"Nimeni nu cunoaște pe Fiul, afară de Tatăl" (Luca 10:22), este o afirmație care poate pune frâu cu succes raționamentelor noastre. Iar declarația că viața veșnică ne-a fost arătată, pentru a ne pune în părtășie cu Tatăl și cu Fiul (1Ioan 1:2), prezintă lămurit taina neprețuită că Fiul este parte din Dumnezeire. Și de asemenea, după cum bine știm, este scris: "Singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut". Întreb: Poate cineva, care nu este Dumnezeu, să-L facă cunoscut pe Dumnezeu? Într-un anumit sens, Dumnezeu poate fi descris. Însă Adunarea nu poate fi satisfăcută cu descrieri ale lui Dumnezeu, măcar că înțelepciunea lumii nu cunoaște nimic altceva decât descrieri. Adunarea are nevoie de o descoperire a Lui, care nu poate fi decât prin El însuși. Prin urmare, nu este Fiul din sânul Tatălui o Persoană divină?

Nimic nu poate explica pe deplin tot ceea ce Scriptura ne spune despre această taină măreață, decât credința într-un lucru: că Tatăl și Fiul se află deopotrivă în slava Dumnezeirii, și că se află acolo în această relație de tată și fiu, deși sunt egali în această glorie. "Cel care era cu Dumnezeu la început, la fel de veșnic ca și Dumnezeu, fiind Dumnezeu însuși, era de asemenea Fiul lui Dumnezeu" - așa cum cineva a exprimat acest lucru; și apoi el adaugă: "Dumnezeu lasă ca multe lucruri să rămână taine, unul din motive fiind, cred, punerea la încercare a ascultării minților noastre; căci El cere ascultare a minții de la noi la fel de mult cum cere ascultare în ceea ce facem. Supunerea minții față de Dumnezeu constituie o parte a sfințeniei și numai Duhul Sfânt o poate oferi. El singur este capabil să tempereze și să smerească acele puteri interioare ale minții, care înălțându-se se aventurează să judece lucrurile lui Dumnezeu, refuzând să primească ceea ce nu poate fi înțeles și dând astfel dovadă de o neascultare și o mândrie care nu-și găsește corespondent decât în neascultarea și mândria lui Satan".

Sfântă și oportună avertizare pentru sufletele noastre! "Cine este mincinosul", întreabă apostolul, "dacă nu cel care tăgăduiește că Isus este Hristosul?". Apoi el adaugă imediat: "Acela este Antihristul: care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul". Și iarăși: "Oricine neagă pe Fiul, nu are nici pe Tatăl" (1Ioan 2:22,23). Aceste afirmații sunt privite de Duhul Sfânt ca foarte serioase. Și cum altfel poate fi cunoscut Tatăl, decât prin Fiul, și în Fiul? De aceea este scris: "Oricine tăgăduiește pe Fiul, nu are nici pe Tatăl". Pot spune: "Ava, Tatăl", în duhul înfierii; un poet poate spune: "Căci vlăstarii Lui suntem"; însă Dumnezeu nu este cunoscut ca Tatăl dacă Fiul din slava Dumnezeirii nu este recunoscut (Rom.8 și Fapte 17). Avem asigurarea, prin autoritatea divină, că dacă unirea pe care am primit-o rămâne în noi, și noi vom rămâne în Fiul și în Tatăl. Poate fi Fiul onorat așa cum este Tatăl, dacă nu este recunoscut ca făcând parte din Dumnezeire? (Ioan 5:23.) Ceea ce credem despre El nu este credința că El este un Fiu al lui Dumnezeu, sau Fiu al lui Dumnezeu ca născut din fecioară, sau ca înviat dintre cei morți, măcar că toate acestea sunt adevărate cu privire la El, cu siguranță. Ci credința cu privire la El este credința în esența Persoanei Sale. Nu știu cum L-aș putea numi pe Isus "Fiul lui Dumnezeu" altfel decât prin credința în calitatea Lui divină de Fiu. Priceperea care ne-a fost dată, ne-a fost dată ca să-L cunoaștem pe "Cel care este adevărat", ca aflându-ne în "Cel adevărat, adică în Fiul Său Isus Hristos"; iar la asta se adaugă: "El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică" (1Ioan 5).

Nu reprezintă oare "adevăru", în sensul care îi este dat în cea de-a doua epistolă a lui Ioan, "învățătura lui Hristos", adică învățătura pe care o avem în Scriptură cu privire la persoana lui Hristos? Și nu este cuprins în această învățătură adevărul despre calitatea de Fiu a lui Hristos în

Dumnezeire? Căci ce se spune aici? “Cine rămâne în învățătura lui Hristos, acela are și pe Tatăl și pe Fiul”. Și ni se cere să închidem ușa în fața celor care nu aduc această învățătură, chiar aceeași epistolă vorbind despre El ca despre “Fiul Tatălui”, limbaj care nu l se potrivește ca născut din fecioară prin umbrirea Duhului Sfânt.

Să pătrundem însă și mai adânc. Poate fi dragostea lui Dumnezeu înțeleasă conform Scripturii, dacă această filiație nu este recunoscută? Oare această dragoste nu-și împrumută caracterul din chiar învățătura de care vorbim? Nu sunt inimile noastre mișcate pe temeiul ei? “Așa de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Și iarăși: “În aceasta este iubirea, nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre”. Apoi din nou: “Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El”. Și iarăși: “Noi am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii” (Ioan 3 și 1Ioan 4).

Nu-și pierde oare o astfel de iubire strălucirea neasemuită de îndată ce se pune la îndoială acest adevăr? Cum ar răspunde sufletele noastre celui care ne-ar spune că acela pe care Dumnezeu nu l-a cruțat, ci l-a dat pentru noi, nu era propriul Său Fiu? Cum ni s-ar veșteji inima să auzim că El n-a fost Fiul lui Dumnezeu decât ca născut din fecioară, și că aceste cuvinte: “El, care n-a cruțat pe însuși Fiul Său”, fac referire la filiația Lui omenească, nu divină! (Romani 8:32)

Trebuie să luăm bine seama ca nu cumva să diluăm cuvântul lui Dumnezeu pentru a face față prejudecăților oamenilor. Cu slujitorul său, sau cu vreun străin, ori cu unul doar născut în casa lui, a urcat Avraam muntele Moria? Cu un fiu adoptiv, sau cu propriul său fiu, cu singurul său fiu, pe care-l iubea? Știm cum să răspundem la astfel de întrebări. Nu știu însă cum aș putea să vorbesc despre Fiul care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine (Galateni 2:20), dacă nu-l recunosc prin credință ca Fiul în sânul Tatălui, ca Fiul în slava Dumnezeirii.

Fiul este Hristosul. Dumnezeu, în persoana Fiului, a întreprins toată lucrarea mesianică pentru noi, toată acea lucrare pentru care ungera era necesară. Și a făcut acest lucru în persoana lui Isus. De aceea spunem: “Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu”. Singurul Născut, Hristosul, Isus din Nazaret, reprezintă una și aceeași Persoană. Dar aceste nume reprezintă diferite aspecte: personal, al slavei esențiale, al slujbei, și al umanității asumate.

Să urmărim drumul Său de o frumusețe rară de la slavă până la moștenirea tuturor lucrurilor. Preaiubiților, ce descoperiri ne sunt făcute cu privire la El! Citiți despre El în Proverbe 8:22-31; Ioan 1:1-3; Efeseni 1:10; Coloseni 1:13-22; Evrei 1:1-3; 1Ioan 1:2; Apocalipsa 3:14. Meditați la El, așa cum vă este prezentat în aceste locuri glorioase din Scriptură. Ele vă vor dăruii felurite lumini în care să-L priviți pe Acela în care credeți, Acela care a renunțat la orice pentru voi, Acela care a mers, și încă merge, pe un asemenea drum. Apoi spuneți-mi: “Vă puteți oare despărți fie de El, fie de drumul Lui?”

El se afla în sânul Tatălui. El era acolo viața veșnică împreună cu Tatăl; Dumnezeu, și totuși cu Dumnezeu. A fost așezat ca Sfătuitor înainte ca pământul să fi fost creat. Apoi, El a fost Creatorul tuturor lucrurilor în rânduiala și frumusețea lor de la început; iar după aceea, în starea lor confuză și ruinată, Reconciliatorul tuturor lucrurilor; și în cele din urmă, când ele sunt strânse la un loc, El va fi Moștenitorul tuturor lucrurilor. Prin credință îl vedem așa și vorbim astfel despre El. S-a aflat în sfaturile veșnice, în pântecul Mariei, în mijlocul suferințelor din această lume, în învierea dintre cei morți, în slava și cinstea unei cununi în ceruri, și înconjurat cu toată autoritatea și lauda ca moștenitor și Domn peste toate lucrurile.

Presupuneți că El nu s-a aflat în sânul Tatălui din veșnicie și apoi întrebați-vă sufletul dacă n-a pierdut nimic din înțelegerea și bucuria produse de această taină prețioasă, înfățișată astfel din veșnicie către veșnicie. Nu pot înțelege cum un credincios poate susține așa ceva. Nici nu mă pot alătura vreunui crez care afirmă că ceea ce Tatăl meu cerea a dat pentru mine n-a fost propriul Său Fiu.

Cât de binecuvântați am fi doar dacă am putea să-L urmărim pe Domnul, cu un gând plin de afecțiune, de-a lungul acestui drum până la tronul din glorie.

În fiecare stadiu al călătoriei Sale, îl vedem cum produce o deplină și egală desfătare a lui Dumnezeu; plăcere completă și identică, la sfârșitul călătoriei ca și la începutul ei; doar că la sfârșit va fi însoțită de un privilegiu slăvit, anume că El o va fi produs într-o diversitate sublimă și negrăită. Scriptura ne ajută să urmărim și acest gând binecuvântat. Nu este nevoie să vorbim - fiindcă nu putem - despre bucuria stărnită de El fiind în sânul Tatălui din veșnicie. Acel sân este “refugiul secret al dragostei”; iar bucuria care însoțea acea dragoste este la fel de inexprimabilă ca dragostea însăși. Dar și când Preaiubitul Său a fost așezat ca centru al tuturor lucrărilor divine, sau ca temelie a oricărui plan al lui Dumnezeu, El a rămas în continuare plăcerea Sa. Într-un asemenea loc și caracter îl vedem înfățișat în Proverbe 8:22-31. În acest loc minunat din Scriptură, înțelepciunea, adică Fiul, este prezentată ca fiind Creatorul, Proiectantul și Susținătorul tuturor lucrărilor și planurilor divine, așezată ca Sfătuitor înainte de a fi lumea; iar câteva locuri din Noul Testament ni-l arată la fel: Ioan 1:3; Efeseni 1:9,10; Coloseni 1:15-17. În toate acestea El a putut spune despre Sine: “Atunci Eu eram maestrul Lui, la lucru lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui, bucurându-Mă neîncetat înaintea Lui”.

Apoi, când a venit împlinirea timpului, Fiul lui Dumnezeu și-a luat locul în pântecul fecioarei. Cine poate lămuri un asemenea mister? Dar așa a fost. Iar asta n-a constituit decât un alt moment, o nouă ocazie, a bucuriei; și îngerii au venit s-o anunțe și să vorbească despre ea păstorilor de pe câmpurile Betleemului.

După aceea, într-o formă nouă, Fiul dragostei Sale avea să parcurgă un alt drum. Îl vedem pe pământ, trecând prin dureri și osteneți ca Fiul al Omului; însă peste tot, și la fel de limpede, El produce aceeași plăcere neasemuită ca odinioară în vremurile ascunse ale veșniciei. “Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea”; “Iată Robul Meu, pe care-L sprijin, Alesul Meu, în care își găsește plăcerea sufletul Meu”, sunt grăiri ale Tatălui, care vorbesc despre această bucurie neschimbată, în timp ce privirea Lui urmărea drumul lui Isus de-a lungul acestui pământ întinat (Matei 3, Isaia 42).

Și aceeași voce: “Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc desfătarea”, se face auzită pentru a doua oară; răsună pe muntele cel sfânt, la fel ca pe malul Iordanului; în ziua transfigurării, ca și la botez (Matei 17). Iar transfigurarea a fost arvuna și preînchipuirea împărăției, așa cum botezul a fost intrarea Sa în slujbă și în mărturie. Însă aceeași plăcere este trezită în sânul Tatălui unde Se află Fiul, fie că ochiul lui Dumnezeu îl urmărea de-a lungul drumului Său solitar de Slujitor într-o lume pângărită, sau în grandioarea poziției Sale în mileniu ca Împărat

al slavei.

Peste tot, de-a lungul drumului din veșnicie către veșnicie, El produce plăcerea, o desfătare egală și deplină. Nu există întrerupere, nici pauză, în desfătarea lui Dumnezeu în El, deși bucuria provocată de ea a fost variată. Totuși a rămas aceeași ca plinătate și profunzime, oricât de felurite și de complexe au fost ocaziile care au generat-o. Cel care o provoacă este Același peste tot, și la fel și bucuria în sine. Ea nu poate cunoaște diferite măsuri, deși poate precede din izvoare felurite.

Iar El a rămas la fel de imaculat prin tot acest drum din veșnicie către veșnicie. La fel de sfânt în pântecul Mariei ca în sânul Tatălui; la fel de nepătat la sfârșitul călătoriei ca atunci când a început-o; la fel de perfect ca Slujitor, ca și Împărat. Totul este marcat de o perfecțiune infinită, și o plăcere la fel de infinită se odihnește peste tot.

Dacă sufletul ar fi fost pătruns de gândul că Cel binecuvântat (văzut oriunde, sau în orice caracter) este chiar Acela care Se află din veșnicie în sânul dumnezeiesc; dacă un astfel de gând ar fi fost păstrat viu în suflet prin Duhul Sfânt, el ar fi pus frâu multor porniri ale minții care acum o întinează. Cel care era în pântecul fecioarei era același care era în sânul Tatălui! Ce gând! Iehova de pe tron văzut de Isaia, Căruia serafimii înaripați l se închinau, era Isus din Galileea! Ce gând! La fel de nepătat ca Om, cum era ca Dumnezeu; la fel de neîntinat în trupul de carne ca în sânul veșnic; la fel de imaculat în mijlocul necurățiilor acestei lumi, ca atunci când era zi de zi plăcerea Tatălui înainte de a fi lumea!

Sufletul să fie impregnat cu această taină și multe gânduri care se iscă în minte își vor găsi răspunsul de îndată. Cine, aflat în prezența unei astfel de taine, ar vorbi așa cum au vorbit unii? Numai lăsați ca această slavă să fie descoperită sufletului, și atunci aripa va acoperi iarăși fața, iar încălțăminte va fi din nou scoasă din picioare.

Cred că argumentele divine din epistola întâi a lui Ioan ne sugerează că părtășia de care se bucură sufletul nostru este direct afectată de concepția pe care o avem despre Fiul lui Dumnezeu. Și asta pentru că în această epistolă dragostea este manifestată prin faptul că Fiul ne-a fost dăruit, și ea constituie acum locuința noastră. Dacă, deci, concepția mea despre Cel pe care Dumnezeu L-a dăruit este că El nu a fost decât sămânța fecioarei, atunci atmosfera în care locuiesc este degradată. Dar dacă înțeleg că acest dar este Fiul care Se află în sânul Tatălui din veșnicie, atunci orice simțământ al dragostei se înalță și, în consecință, așa se va întâmpla și cu caracterul locuinței mele. Vedem deci felul cum părtășia sufletului este afectată.

Știu într-adevăr, din discuțiile cu credincioșii, că multe suflete, datorită unei credințe simple, se bucură de o măsură scăzută de adevăr mai mult decât se bucură alții de măsuri mai bogate. Însă lucrul acesta nu poate anula gândurile și argumentele Duhului din această epistolă. Rămâne la fel de adevărat că dragostea este locuința noastră și că părtășia noastră își va deriva caracterul din acea iubire pe care noi o pricepem. Și oricum, de ce am căuta să reducem puterea părtășiei, și astfel să punem în pericol bucuria pe care o avem în Dumnezeu? Durerea stă în faptul că (dacă mi se permite să vorbesc pentru alții), nu prea ne pasă de lucrurile prețioase pe care le avem în El.

Fiul, singurul Fiul născut, Fiul Tatălui, S-a golit pe Sine ca să poată împlini buna plăcere divină, slujind sârmanilor păcătoși. Dar va îngădui oare Tatăl ca acești păcătoși, pentru care toată această umilință a fost îndurată, să o întrebuințeze ca pe o ocazie prin care să-L deprecieze pe Fiul? Nu se poate așa ceva, după cum Ioan 5:23 ne spune. Isus declarase că Dumnezeu era Tatăl Său, "făcându-Se pe Sine egal cu Dumnezeu". Urmează întrebarea: Îi va sprijini Dumnezeu această afirmație? Și totuși El cu greu este justificat în ea de către gândul acelora care Îi tăgăduiesc calitatea de Fiul în Dumnezeire. Însă Tatăl nu vrea să primească cinste de la nimeni dacă ea nu Îi este adusă Fiului, așa cum citim: "Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis".

Duhul a fost dat, a fost suflat, de către Isus înviat (Ioan 20). Duhul Sfânt a ieșit de la El și în acest fel a devenit ceea ce noi cunoaștem ca Duhul. Dar poate oare crede cineva că El nu a fost "Duhul" în Dumnezeire și înainte? Nimeni, cel puțin nici un credincios. La fel stau lucrurile și cu Fiul. El a fost născut prin umbrirea Duhului Sfânt și astfel a devenit Fiul lui Dumnezeu; însă, urmând același raționament, va afecta acest lucru faptul că El era "Fiul" în Dumnezeire și mai înainte?

Priviți din nou la prima epistolă a lui Ioan. Acolo el le vorbește "părinților", "tinerilor" și "copilașilor" (cap.2). Și iată cum îi deosebește: "Părinții" sunt cei care L-au cunoscut "pe Cel care era de la început". Ei rămân în "învățătura lui Hristos", având "și pe Tatăl și pe Fiul". Ungerea se manifestă cu putere în ei, dacă pot să mă exprim așa. Ei au luat bine aminte, după câte se pare, la felul cum Fiul ni L-a făcut cunoscut pe Tatăl (Ioan 1:18). Văzându-L pe Fiul, ei Îl văzuseră pe Tatăl (Ioan 14:7-11). Ei păzesc cuvintele Fiului și pe ale Tatălui și știu că Fiul este în Tatăl, ei în Fiul și Fiul în ei (Ioan 14:21-23). Nu sunt orfani (Ioan 14:18-20).

"Tinerii" sunt cei care l-au "biruit pe Cel Rău", pe acel nelegiuit care stârnește această lume pentru a tăgădui taina lui Hristos. Însă ei nu se află încă în puterea deplină a acestei taine, așa cum e cazul "părinților", de aceea au nevoie de îndemnuri. Așa că apostolul îi pune în gardă cu privire la tot ce aparține acestei lumi, după ce ei fuseseră deja biruitori asupra duhului care o însuflețește și care se opune lui Hristos.

"Copilașii" sunt cei care L-au "cunoscut pe Tatăl". Însă ei nu sunt decât niște prunci, și au nevoie de atenționare, de învățătură și de îndemn. Cunoașterea lor despre Tatăl era întrucâtva imatură; nu era așa de mult legată de cunoașterea Fiului, a Celui "care este de la început", așa cum stăteau lucrurile în cazul "părinților". Prin urmare apostolul îi avertizează cu privire la antihriști, descriindu-i ca pe unii care sunt împotriva "adevărului" sau a "învățăturii lui Hristos". Îi învață că "oricine tăgăduiește pe Fiul, n-are nici pe Tatăl"; că dacă ceea ce au auzit de la început rămâne în ei, vor rămâne și ei cu siguranță în Fiul și în Tatăl; și că locuința lui Dumnezeu era de așa natură că nimeni care nu beneficia de o asemenea ungere nu putea rămâne înăuntrul ei. Apoi le reamintește că făgăduința pe care Fiul ne-a făcut-o este viața veșnică. Iar, în final, îi îndeamnă să rămână în ceea ce îi învață "ungerea", ca astfel ei, apostolii, să nu rămână de rușine în ziua arătării Fiului. Vedem deci că peste tot epistola se ocupă de persoana Fiului, sau de "învățătura lui Hristos". Măsura progresului lor în acest adevăr, poziția lor vizavi de el, și nu caracterul lor general de creștin, constituie lucrul care-i deosebește ca părinți, tineri și copilași. Prin urmare aceste adresări au în vedere cu gelozie marele obiect al întregii epistole: anume, Fiul lui Dumnezeu. El este menționat peste tot de la început până la sfârșit. Sângele Fiului este cel care curăță. Avem un Mijlocitor la Tatăl, iar acest Mijlocitor este Fiul. Ungerea ne face să rămânem în Fiul. Fiul S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului. În numele Fiului ni se poruncește să credem. Fiul a fost trimis să ne descopere ce înseamnă dragostea. Credința în Fiul ne dă biruința asupra lumii, iar mărturia Tatălui este despre Fiul. În Fiul avem viața și Fiul este cel care a venit să ne dea pricepere. Suntem în Fiul, și Fiul este Dumnezeu adevărat și viața veșnică.

Toate acestea ne sunt declarate în această epistolă care vorbește despre Fiul lui Dumnezeu; astfel că Fiul reprezintă marele ei subiect peste tot. Iar părinții, tinerii și copilașii sunt clasificați de către apostol conform relației lor cu acest subiect, mai precis, conform măsurii în care era perceput de sufletele lor. Totul este caracterizat, în felul acesta, de o consecvență dumnezeiască și scumpă.

În aceeași epistolă Ioan vorbește mult despre dragoste și despre dreptate, ca fiind componente necesare sau mărturii ale nașterii noastre din Dumnezeu. Însă, în mijlocul unei astfel de învățături, el pomenește despre mărturisirea lui Hristos, greșită sau adevărată. Întreb: Tratează el primul aspect ca pe o chestiune vie și practică, iar pe cel de-al doilea ca pe una speculativă? Ioan nu amintește nimic care să ne îndreptățască să credem așa ceva. Nu, deloc. Toate sunt tratate ca având același caracter, și el ne dă de știre că exercitarea dragostei și practicarea dreptății nu vor fi suficiente în alcătuirea mărturiei că un suflet este născut din Dumnezeu, fără cunoașterea și mărturisirea Fiului.

Dacă ochiul deschis al lui Isaia ar fi urmărit drumul lui Isus prin cetățile și satele țării sale natale, o!, cum ar fi fost ținut el într-o continuă adorare! El, căruia i se dăduse o viziune a slavei, care văzuse scaunul de domnie, măreț și înălțat, care văzuse poalele mantiei Lui umplând templul, și pe serafimii care își acopereau fețele în timp ce-L recunoșteau pe Isus ca fiind în slava Dumnezeirii. Isaia "a văzut slava Lui și a vorbit despre El" (Isaia 6; Ioan 12). De aceeași viziune avem și noi nevoie, prin credință - credința în Fiul, credința în Isus, credința în numele Său; avem nevoie de înțelegerea persoanei Lui, de deslușirea slavei care stă ascunsă sub un văl mai gros ca o aripă de serafim, în spatele imaginii unui Galileean smerit și lepădat de această lume.

Îngăduiți-mi, în încheiere, să reamintesc ceea ce Domnul spune despre hrana dată celor din casă la timpul potrivit (Matei 24; Luca 12). Trebuie să avem grijă să nu stricăm această hrană. "Păstoriți (hrăniți) biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu sângele propriului Său Fiu", spune unul dintre apostoli. "Păstoriți (hrăniți) turma lui Dumnezeu care este între voi", spune altul. Iar Biserica lui Dumnezeu sau turma Lui trebuie să crească cu "creșterea de la Dumnezeu". Minunate cuvinte! Să veghem, preaiubiților, împotriva încercării vrăjmașului de a strica hrana casei. Dezvăluirile lui Ioan cu privire la Fiul lui Dumnezeu și cele ale lui Pavel cu privire la Biserica lui Dumnezeu constituie hrana potrivită pentru timpul de acum, iar noi nu trebuie să potrivim această hrană, păstrată de Dumnezeu pentru sfinții Săi, gusturilor sau raționamentelor omului. Mana trebuie adunată așa cum vine ea din cer, apoi adusă acasă pentru a-i hrăni pe călători cu pâinea îngerilor (Ps. 78:25). "Vă încredințez în mâna lui Dumnezeu", spune cineva prin Duhul Sfânt, "și a cuvântului harului Său, care vă poate zidi și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți" (Fapte 20:32).

Capitolul II

"Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi" Ioan 1:14

Umanitatea Sa

De-a lungul istoriei cărnii și sângelui care ne este oferită în Scriptură învățăm că moartea a intrat în lume prin păcat. Pentru toți cei reprezentați ca fiind în Adam, sentința a fost aceasta: "În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit". Cu privire la Sămânța promisă a femeii, care nu era astfel reprezentată, a fost spus șarpelui: "Tu îi vei zdrobi călcâiul". Vedem deci că moartea acestei Sămânțe avea să fie la fel de neobișnuită ca și nașterea Sa. Prin naștere, El urma să fie Sămânța femeii; în moarte, urma să aibă călcâiul zdrobit. La împlinirea timpului El, Cel făgăduit, a fost "născut din femeie". Fiul lui Dumnezeu, Cel care sfințește, a luat parte la carne și sânge; El a devenit "Sfântul" sau "lucrul sfânt" (Luca 1:35).

A avut moartea vreun drept asupra Lui? Nici unul. Conform legământului veșnic, călcâiul Lui a trebuit să fie zdrobit, însă moartea n-a avut nici un drept asupra cărnii și sângelui Său. În El, Cel binecuvântat, a existat capacitatea de a împlini planul divin, pentru ca astfel călcâiul să trebuia să-l fie zdrobit; altfel însă El n-a fost nicidecum expus morții în vreun fel.

Sub legământ, pentru a împlini planul dumnezeiesc, El S-a predat pe Sine, de bună plăcere, spunând: "Iată-Mă, vin". Pentru slava lui Dumnezeu și pentru pacea celui păcătos, El a luat "un chip de rob". Și, prin urmare, la timpul potrivit a fost făcut "asemenea oamenilor", și fiind găsit astfel la "înfățișare", El a mers pe drumul smeririi de sine, chiar până la "moartea de cruce" (Filipeni 2).

Astfel a fost cursul vieții Lui. El Și-a ascuns slava, Și-a ascuns chipul de Dumnezeu sub cel de rob. N-a căutat cinstire de la oameni. L-a cinstit pe Tatăl care-L trimisese, nu pe Sine Însuși. Nu a vrut să Se facă cunoscut și nu a dorit să Se arate lumii. Așa citim despre El. Iar toate acestea au ținut de "forma" pe care El o luase și sunt desăvârșit ilustrate în istoria din evanghelii.

El Și-a ascuns forma de Domn a tot ceea ce este pe pământ și în mare sub cea a unui plătitor de taxă. I s-a cerut să plătească taxa, sau cel puțin Petru a fost întrebat dacă Învățătorul lui nu o plătește. Domnul arată că era scutit, însă, ca să-i nu facă să se poticnească, plătește taxa pentru Petru și pentru El. Dar cine era Cel ce făcea asta, în tot acest timp? Nimeni altul decât Cel despre care se scrisese: "Pământul este al Domnului, împreună cu tot ce cuprinde el". Căci El poruncește unui pește să-l aducă acea monedă de care avea nevoie, pe care apoi o dă celor ce strângeau darea (Matei 17).

Ce ilustrare a tainei scumpe că El care avea "chipul lui Dumnezeu" și care "n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu", - folosind astfel comorile adâncului și poruncind creaturilor mâinii lui Dumnezeu ca fiind toate ale Sale - a luat "chipul unui rob"! Ce rază de slavă străbate norul cu ocazia acestei împrejurări atât de banale! Totul s-a întâmplat între Domnul și Petru, însă a constituit arătarea "chipului lui Dumnezeu" de sub "chipul robului" sau al celui supus autorităților (Romani 13:1). Tot ce cuprindea pământul era tributar Lui în momentul când El a consimțit să plătească tribut către alții. La fel s-a întâmplat cu o altă ocazie, când invitatul neobservat la sărbătoarea de nuntă a îngrijit de vin, nu ca și cum El ar fi fost "Mirele", ci chiar ca Creatorul tuturor lucrurilor. Acolo El Și-a arătat din nou slava și ucenicii Lui au crezut în El (Ioan 2).

Citim de asemenea că El nu S-a luat la ceartă, nici nu a strigat, și nici nu Și-a ridicat glasul pe străzi. N-a vrut să frângă trestia ruptă, ci mai degrabă S-a ținut pe Sine în umbră. Și toate acestea, din nou, fiindcă El luase "chip de rob". Prin urmare, în chiar această ocazie, este citat locul din Scriptură care spune: "Iată Robul Meu pe care L-am ales" (Matei 12).

Toate aceste întâmplări arată într-un fel foarte semnificativ cum a fost drumul Lui. “Arată-ne un semn din cer” a fost o altă ispită de a-L face să Se înalțe pe Sine (Matei 16). Atunci L-au pus la încercare fariseii, așa cum diavolul făcuse atunci când Îi ceruse să Se arunce de pe marginea templului; sau rudele Sale, îndemnându-L să se arate lumii (Ioan 7). Dar cum a răspuns Slujitorul perfect? Nici un semn nu le va fi dat decât cel al lui Iona – un semn al umilinței, un semn că lumea și prințul ei vor câștiga o aparentă biruință asupra Lui, în locul unui semn care ar fi putut uimi lumea, aducând-o la picioarele Sale.

Cu adevărat excelente sunt aceste urme ale Slujitorului perfect al lui Dumnezeu. David și Pavel, care stau de o parte și de cealaltă a Lui, precum Moise și Ilie pe muntele sfânt, reflectă ceva din slava Lui manifestată prin a Se ține pe Sine ascuns. David a omorât leul și ursul, iar Pavel a fost răpit în al treilea cer; însă nici unul din ei nu s-a grăbit să vorbească despre aceste lucruri. Asemenea atitudine reprezintă o frumoasă imagine a Slujitorului desăvârșit. Totuși ei, și toți cei ca ei pe care-i găsim pe paginile Scripturii, ori printre sfinți, se află față de marele Original la distanțe mult mai mari decât avem noi măsuri să măsurăm. El Și-a ascuns “chipul de Dumnezeu” sub “chipul de rob”. Isus a fost tăria lui David atunci când acesta a ucis leul și ursul; și El era Domnul aceluia cer la care a fost răpit Pavel. Însă aici El a fost ca unul care nu avea “unde să-Și plece capul”.

La fel pe vârful “muntelui sfânt” și apoi la poalele lui. Sus pe munte, înaintea privirilor aleșilor Săi, pentru un moment pasager, El a fost “Domnul slavei”; la poalele lui, a fost “Isus singur”, poruncindu-le să nu spună nimănui despre viziunea pe care o avuseseră până când Fiul Omului avea să învie dintre cei morți (Matei 17).

Priviți-L din nou în corabie pe mare, în timpul furtunii. Se afla acolo ca un lucrător cu ziua ostenit, al cărui somn este dulce. Acesta era chipul în care El S-a manifestat ochilor oamenilor. Dedesubt însă se afla “chipul lui Dumnezeu”. S-a trezit și, fiind Domnul care adună vântul în pumnii Lui și adună apele în haina Lui, a certat marea și a liniștit-o (Proverbe 30:4; Marcu 4).

Isus ni Se înfățișează adesea în slăvile depline și felurite ale lui Iehova, Dumnezeul lui Israel. Odinioară acesta poruncise făpturilor din adâncuri și “un pește mare” a fost pregătit pentru a-l înghiți pe Iona, oferindu-i un mormânt pentru o vreme hotărâtă. La fel, în zilele Sale, Isus a dovedit că El Însuși este Domnul “mării celei întinse și largi” poruncind “vietăților mici” din ea să intre în năvodul lui Petru (Psalm 104:25; Luca 5). “Vietățile mari și mici” au recunoscut și acum, precum odinioară, vocea lui Iehova-Isus.

Tot așa, Dumnezeul lui Israel, Domnul a tot ce cuprinde pământul și marea, S-a folosit de o măgăriță necuvântătoare pentru a muștra pe proroc în nebulia lui. Avem un alt exemplu al acestui lucru atunci când chivotul a trebuit să fie adus acasă din țara filistenilor. Dumnezeul lui Israel a dirijat atunci natura, forțând vacile înjugate la carul pe care fusese așezat chivotul, să apuce pe drumul bun către Bet-Șemeș, măcar că ele au luat acest drum în totală opoziție cu instinctul lor natural (1Samuel 6).

Domnul Isus a acționat mai târziu demonstrând aceeași slavă și putere a Dumnezeului lui Israel. Fiindcă în zilele vieții Sale pământești, El, adevăratul Chivot, a trebuit să fie purtat către casă. A fost un moment când El a avut nevoie, precum chivotul din zilele lui Samuel, să fie purtat din locul în care Se afla. Trebuia să viziteze Ierusalimul în slava Sa. Era necesar ca El, fiind Împăratul Sionului, să intre în cetatea împărătească. Și Se folosește pentru asta de o măgăriță și de mânzul ei, însă Se comportă cu toată demnitatea și autoritatea pe care le are ca Domn a tot ce cuprinde pământul. Proprietarii animalelor au trebuit să asculte de cuvintele: “Domnul are trebuință de el”, și, contrar firii, contrar oricărui sentiment al inimii omenești într-o astfel de ocazie, ei l-au trimis “îndată” (Marcu 11; Luca 19).

Astfel a strălucit Isus din nou în slava proprie Dumnezeului lui Israel. Vălul poate că era foarte gros, și așa a și fost. Era constituit din Isus din Nazaret, tâmplarul, fiul tâmplarului (Matei 13:55; Marcu 6:3). Norul care acoperea totul era opac într-adevăr, însă slava de sub el era infinită. Era slava deplină a lui Iehova, și nici o rază din întreaga strălucire divină n-ar fi refuzat să o exprime și să o afirme. El “n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu” ci “S-a dezbrăcat pe Sine Însuși”. Credința pricepe această slavă acoperită, iar afecțiunea o protejează ca și cu un zid de foc. “Cine S-a suit în ceruri și cine S-a coborât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii Lui? Cine a strâns apele în haina Lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește El și care este numele Fiului Său? Știi tu lucrul acesta?” (Proverbe 30). Nu vom încerca să răspundem, ci, precum Moise odinioară, vom învăța și noi, atunci când trece Isus, să ne plecăm capetele și să ne închinăm (Exod 34).

Cât de minunate sunt locurile din Scriptură care ne învață să observăm cum “chipul de rob” ascundea “chipul lui Dumnezeu”. Însă la fel de minunate, îndrăznesc să spun, sunt acele cazuri în care El pare că a încercat să Se pună la adăpost de pericol, sau să-Și scape viața. A descoperi și în astfel de situații frumusețea și slava Lui, care sunt ascunse de ochiul omului, ar trebui să fie o îndeletnicire nespuse de plăcută pentru sufletul nostru. Însă mulți dintre noi, deși pentru nimic în lume nu am păta această slavă, putem fi încă incapabili de a o pricepe, și adesea îi înțelegem greșit căile sau forma pe care o ia. Fiul lui Dumnezeu a venit în lume într-o perfectă contradicție cu cel care urmează să vină și despre care citim că toată lumea îl va admira. Așa cum Domnul Însuși spune: “Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți; dacă va veni un altul în numele lui însuși, pe acela îl veți primi” (Ioan 5:43). Potrivit cu asta, dacă viața Lui este amenințată, El nu face imediat o minune care să uimească lumea, ci dimpotrivă, Se dezbracă pe Sine Însuși și vrea să fie nimeni și nimic. El refuză cu desăvârșire să facă ceva de care oamenii să se minuneze – mare și slăvită contradicție cu cel a cărui rană de moarte va fi vindecată, așa încât întreaga lume se va minuna și se va închina înaintea aceluia a cărui icoană va avea viață și va vorbi, astfel ca toți, mici și mari, să-i poarte numele pe frunțile lor (Apc.13).

Fiul lui Dumnezeu S-a aflat în totală contradicție cu toate acestea. El a venit în numele Tatălui Său, nu în al Lui Însuși. El avea viața în Sine. Era egal cu Cel despre care este scris: “Care singur are nemurirea”; însă El a ascuns această strălucire a slavei divine sub chipul unuia care a părut că-și apără viața prin cele mai obișnuite și mai de disprețuit metode. Acest gând ne-ar fi prețios dacă am avea inimi gata de închinare. Cel care trebuie să vină “în propriu său nume” va primi o rană de moarte, și totuși va trăi, pentru ca lumea să se minuneze; însă Fiul lui Dumnezeu fuge în Egipt.

Suntem oare atât de lipsiți de pricepere spirituală încât să nu înțelegem acest lucru? Ar trebui oare să fim forțați pentru a înțelege viziunea slavei astfel ascunsă? Chiar și așa dacă ar sta lucrurile, Domnul tot ne va îngădui și ne va da viziunea acestei glorii. Fiindcă sub vâl se află o slavă care, dacă ar vrea, ar putea, precum cuptorul caldean, să-și nimicească vrăjmașii pe loc. Căci atunci când venise momentul, când era ceasul puterii întunericii, slujitorii acestei puteri, în prezența slavei, “s-au dat înapoi și au căzut la pământ”, lucru care ne învață că Isus a fost atunci în întregime un prizonier de bună voie, așa cum mai târziu a fost victimă de bună voie.

În legătură cu asta, priviți-L în împrejurarea despre care am pomenit deja, în Matei 12. S-a temut Domnul în acel moment de mânia fariseilor, simțindu-Se ca unul care trebuie să facă ceva pentru a-și pune viața la adăpost? Nu pot întreține un asemenea gând. El Și-a început acolo încă o etapă în drumul Său minunat de slujitor, alegând nu un nume de cinste în această lume, ci unul (prin umilință și moarte), în care neamurile să se poată încrede; și prin credința în acest nume păcătoșii să fie mântuiți.

Priviți la El în alt moment, atunci când sabia unui Irod L-a amenințat pentru a doua oară (Luca 13). Cum Se înalță Domnul deasupra ei? Fiind conștient de aceasta: fie regele oricât de viclean, chiar dacă ar adăuga subtilitatea la forță, El trebuie să-Și termine călătoria, trebuie să-Și încheie lucrarea încredințată, iar a treia zi va sfârși. Iar acest sfârșit avea să vină, așa cum știm, nu prin biruința lui Irod sau a iudeilor asupra Lui, ci prin predarea Sa de bună voie pentru a deveni Căpetenia mântuirii noastre, făcut desăvârșit prin suferință. Și cu aceeași ocazie El recunoaște următorul lucru: că, deși ca Proroc avea să moară la Ierusalim, asta s-a întâmplat pentru ca cetatea să umple măsura păcatelor ei; căci El, în tot acest timp, era Dumnezeuul Ierusalimului, care de-a lungul veacurilor Se purtase cu îngăduință față de cetate, o chemase la pocăință, iar acum în curând avea s-o lase pustie prin judecată (vers.31,35).

Spun din nou: Ce glorie sunt ascunse aici sub chipul smerit al Celui care era amenințat cu mânia unui rege, și care a trebuit să facă față disprețului și vrăjmașiei propriului Său popor!

Voi face însă referire la încă unul sau două cazuri, chiar mai marcante decât acesta. Priviți-L la începutul lucrării Lui, în cetatea Sa. Același principiu măreț este ilustrat; căci muntele Nazaretului este, după părerea mea, nu un loc care pune în pericol viața lui Isus, ci exact ceea ce fusese mai înainte streășina templului (Luca 4:9,29). Diavolul nu s-a gândit deloc că Domnul ar fi căzut în curtea templului și ar fi murit. Nicidecum. El L-a ispitit – așa cum o ispitise pe femeie în grădina – să Se mărească pe Sine, să Se facă, dacă pot spune astfel, așa cum diavolul i-a spus Evei, Dumnezeu. A căutat să corupă izvoarele din Hristos, așa cum le corupsese în Adam, și să facă astfel ca “mândria vieții” să devină cel mai important dintre ele. Însă Isus Și-a păstrat “chipul de rob”. N-a vrut să se arunce jos, ci a reamintit, ascultător, cuvintele: “Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeuul tău”.

La fel s-a întâmplat și pe sprânceana muntelui din Nazaret. Acel munte nu era mai înalt decât streășina templului. Isus nu a fost mai în pericol într-un loc decât în celălalt. Ar fi rămas la fel de teafăr la poalele muntelui ca și în curtea templului. Dar cum ar fi fost astfel împlinită Scriptura, care spunea că El n-a venit ca să Se înalțe pe Sine? De aceea, “trecând prin mijlocul lor, a plecat de acolo”. S-a retras neștiut și nebăgat în seamă, confirmându-Și chipul de rob și manifestându-Și astfel harul în gândurile sfinților Săi.

Nu îndrăznim să spunem un asemenea lucru, cum că El a făcut asta ca să-Și salveze viața. Numai gândul la așa ceva este contrar slavei persoanei Sale, “Dumnezeu arătat în trup”. Isus a fost iarăși și iarăși, în zilele vieții Sale pământești, răcorit în duh atunci când credința Îi descoperea slava ascunsă în spatele vălului. Când Fiul lui David, sau Fiul lui Dumnezeu, sau Iehova al lui Israel, ori Creatorul lumii, devenea cunoscut credinței sub forma lui Isus din Nazaret, Isus Se bucura în duh. La fel și astăzi, am putea spune, în vremea de acum, când chipul de rob este din nou prezentat gândurilor noastre, El Se va bucura ori de câte ori sfinții Săi vor descoperi slava de dincolo de nor.

“Fuga”, ca să o numim așa, în Egipt, în vremea de la început, în zilele “Copilașului” din Betleem, constituie un incident de o frumusețe și un caracter cu totul speciale. Ne aducem aminte că, în timpul lui Moise, Israel era în această țară ca un rug în flăcări. Însă din pricina simpatiei și prezenței Dumnezeului părinților lor, rugul nu se mistuia. Iehova era deasupra lui faraon, iar când acesta din urmă a vrut să nimicească poporul, Iehova l-a păzit și l-a făcut să se înmulțească chiar în inima țării acestuia. Și acest lucru nu s-a făcut “nici prin tărie, nici prin putere”, căci Israel nu era acolo nimic mai mult decât un rug, un rug de mărăcini căruia i-ar fi fost îndeajuns o scânteie ca să fie mistuit. Însă Fiul lui Dumnezeu Se afla în rug. Acesta era secretul. El a fost cu Israel în Egipt, așa cum apoi a fost în cuptor cu Șadrac, Meșac și Abednego; iar mirosul de foc, măcar că rugul ardea iar cuptorul era încălzit de șapte ori mai tare, nu s-a lipit de ei.

O “priveliște minunată”, așa încât Moise s-a întors s-o privească. Putem și noi astăzi, în duhul lui Moise, să ne întoarcem către același loc. Putem citi Exod 1-15, și apoi să privim din nou la această priveliște neobișnuită, cum rugul ardea și totuși nu se consuma; cum sărmanul rug al lui Israel era păstrat teafăr în mijlocul cuptorului egiptean, din pricina prezenței Fiului lui Dumnezeu.

Oricât de mare ar fi focul, el niciodată nu va birui. Și cum părește în cele din urmă Israel Egiptul? La fel cum cei trei tineri au ieșit din cuptorul pe care Nebucadnețar îl încinsese: în triumf, fără nimic altceva ars decât legăturile care-i țineau. Faraon și oastea egipteană pier în Marea Roșie, însă Israel pornește mai înainte sub stindardul Domnului.

A fost însă Israel în Egipt, bucurându-se de simpatia Fiului lui Dumnezeu, mai în siguranță decât a fost Isus, ca “Dumnezeu arătat în trup”? Va fi rugul israelit o dovadă împotriva tăriei focului egiptean, și nu va fi trupul smerit al lui Isus, în ciuda vrăjmașiei depline a omului, a urii regelui, a invidiei cărturarilor și a furiei mulțimii, de nebiruit atunci când Dumnezeu Însuși este manifestat în acest trup? Taina deplină a rugului care ardea și nu se mistuia stă în acest lucru. Israel nu putea fi atins mai mult decât cerul stabilise, din pricina simpatiei Fiului lui Dumnezeu; iar Isus nu putea fi atins de nimeni mai mult decât El Însuși vroia, din pricina întrupării Fiului lui Dumnezeu.

“Am chemat pe Fiul Meu din Egipt”, a fost la fel de adevărat despre Isus ca și despre Israel. Și Isus și Israel au fost, în zilele lor, ruguri în flăcări care nu se consumau; lucruri slabe, în ochii și în gândurile oamenilor, însă invulnerabile. Amândoi au avut suferințele lor în această lume a Egiptului, însă viața din ei nu putea fi atinsă; în cazul lui Israel, din pricina simpatiei (ajutorului) de care se bucura, iar în cazul lui Isus din pricina Persoanei care era El.

Prin urmare, pentru a-l fi salvată viața a fost dus “Copilașul” în Egipt? Israelul din vechime a părăsit Egiptul pentru a-și salva viața? Sau Șadrac și tovarășii lui au ieșit oare din cuptorul caldean pentru a-și scăpa viețile? Viața lui Israel era la fel de în siguranță în Egipt ca și afară din el. Tinerii iudei au fost la fel de puțin afectați de foc în cuptor ca și în afara lui. Israel a părăsit Egiptul ca mărturie pentru slava lui Iehova, Mântuitorul lor; și la fel au ieșit tinerii israeliți din focul caldean. În aceeași manieră, și cu același scop, a fost luat “Copilașul” din Iudeea, dinaintea mâniei regelui Irod. Fiul lui Dumnezeu luase chipul de rob. El nu venise în numele Lui Însuși, ci în cel al Tatălui Său. Se dezbrăcase pe Sine, luase un chip de rob, și potrivit cu acest chip Și-a început El drumul încă de pe vremea când era doar un “Copilaș”; iar El a fost, printre multe alte umilințe, ascultător până acolo încât a fugit în Egipt, ca și cum Și-ar fi salvat viața de mânia regelui. Însă a făcut asta pentru slava Celui care-L trimisese.

Trebuie să veghem ca nu cumva să luăm aceste exemple în care s-a arătat chipul Său perfect de slujitor, și să le folosim pentru a-l deprecia persoana. El a fost cu adevărat invulnerabil. Până nu l-ar fi venit ceasul, până n-ar fi fost gata să Se predea singur, căpeteniile și cei cincizeci de oameni ai lor ar fi eșuat de fiecare dată să pună mâna pe El; însă, mai degrabă decât asta, El a preferat să Se smerească de fiecare dată, plecând în Egipt într-o ocazie, iar în alta într-un alt sat, El, Fiul Omului, batjocorit și lepădat.

Vom trata oare această taină a supunerii, a supunerii de bună voie a Fiului lui Dumnezeu, cu nebagare de seamă? Vom da vârlul la o parte cu ireverență? Și totuși, dacă aceste exemple la care am făcut referire, precum și altele asemănătoare cu ele, sunt citate ca să se dovedească faptul că starea cărnii și sângelui la care Domnul S-a făcut părtaș era supusă morții, atunci cu adevărat dăm vârlul la o parte cu o mână nepricepută și lipsită de respect. Da, și încă mai mult decât atât, Îl nedreptăm de două ori. Îi degradăm ființa folosind acțiuni care de fapt manifestă harul și dragostea Lui nemărginită pentru noi, precum și supunerea Sa nestrămutată față de Dumnezeu.

Și totuși se aud azi voci care spun că scurgerea timpului, ori violența, ori accidentul ar fi putut birui carnea și sângele Domnului Isus, cauzându-l moartea ca în cazul nostru. Întreb însă: Oare un gând ca acesta nu-L pune pe Domnul Isus Hristos în legătură cu păcatul? Se poate răspunde că nu asta se intenționează. Probabil. Dar nu este totuși așa? Un astfel de gând nu-L leagă oare pe Domnul de păcat, de vreme ce în relatarea inspirată cu privire la carne și sânge – iar înțelepciunea noastră trebuie să stea numai în ceea ce este scris – moartea este pusă în legătură cu ele numai prin păcat? Dacă sângele și carnea din persoana Sa erau expuse morții, sau dacă prin natura și starea lor erau capabile de a muri (cu excepția predării Sale de bunăvoie în har), nu se face prin asta legătura cu păcatul? Și dacă e așa, Se află Hristos cu adevărat înaintea sufletului care face o astfel de afirmație? Ea Îl prezintă ca pe unul expus morții și oferă o astfel de viziune asupra Lui ca și cum ar fi putut să moară într-un fel potrivit căruia El nu Și-ar fi putut niciodată asuma chipul de rob, făcându-Se ascultător până la moarte. Și în afară de ce Și-a asumat prin acest caracter, El n-a fost expus la nimic mai mult.

Există în asemenea afirmații ceva care te face să te temi că "porțile Locuinței Morților" atacă din nou "Stânca" Bisericii, persoana Fiului lui Dumnezeu. Iar dacă se argumentează că ele nu vor decât să ilustreze umanitatea adevărată a Domnului, chiar scopul în sine devine suspect. Fiindcă, întreb, este oare în persoana lui Hristos numai umanitate? Nu se află acolo și ceva incomensurabil diferit, și anume "Dumnezeu arătat în trup"? El n-ar fi putut fi Mântuitorul meu, al unui păcătos, dacă n-ar fi fost Însoțitorul lui Iahve. Fiecare creatură datorează tot ceea ce poate ea să aducă. Nimeni altcineva, decât Unul care nu socotește ca un lucru de apucat să fie egal cu Dumnezeu, nu poate lua "un chip de rob"; căci respectivul este deja rob, așa cum am arătat mai devreme. Nici o creatură nu poate pretinde a fi mai mult decât o creatură; numai gândul la așa ceva ar însemna răzvrătire. Nimeni nu se poate pune garant pentru om decât Acela care a putut fără nici o infatuare să Se pretindă egal cu Dumnezeu, fiind prin urmare independent.

Umanitatea adevărată era capabilă de a păcătui. Adam în grădină a fost în starea asta, pentru că a păcătuie. Putem spune mai simplu și mai sigur că el era capabil de a păcătui, decât că era capabil de a muri. Istoria ne confirmă primul aspect, însă nu ne îngăduie să-l determinăm pe cel de-al doilea, de vreme ce tot ea ne spune că moartea a intervenit prin păcat. Există deci în Adam puțința de a păcătui, însă nu ni se spune că și cea de a muri.

Dacă prin urmare cineva ar veni și ar sugera, cu scopul de a ilustra adevărata umanitate a lui Hristos, că El era capabil să păcătuiească, ce i-am spune? Las ca cei care-L cunosc cu adevărat pe Hristos să răspundă la asta. Oricum, putem fi siguri de un lucru: că diavolul este în spatele tuturor acestor atacuri împotriva "Stâncii" Bisericii, care este persoana Fiului lui Dumnezeu (Matei 16:18). Căci lucrarea Lui, mărturia Lui, suferințele, moartea însăși, nu ar însemna absolut nimic pentru noi dacă El nu ar fi Dumnezeu. Persoana Lui este temeliea sacrificiului Lui, și în sensul acesta ființa Lui este Stânca noastră. Mărturia despre persoana Sa, adusă de către unul care în momentul acela nu știa nimic despre lucrarea sau jertfa Lui, a fost cea care L-a condus să vorbească despre "Stânca" pe care Biserica avea să fie zidită, ilustrând astfel acel adevăr sau taină împotriva căreia "porțile iadului", puterea și viclenia lui Satan, aveau să se năpustească mereu și mereu.

De la început au tot atacat ele, iar astăzi se întâmplă la fel. Slava deplină a "Dumnezeului arătat în trup" a fost întunecată cu timp în urmă de către arieni și socinieni. De curând, natura morală a Omului Isus Hristos, "Dumnezeul binecuvântat în veci", a fost atacată de irvingism, care a pătat-o și a întinat-o atât cât poate reuși un asemenea gând rău. Și încă și mai curând, relațiile cu Dumnezeu în care Isus S-a aflat, precum și experiențele sufletului Său, au constituit obiectul speculațiilor intelectului omenesc. Iar acum, cel mai recent, carnea și sângele Lui, "templul" trupului Său, au fost profanate.

În toate acestea se poate distinge un scop comun, anume degradarea Fiului lui Dumnezeu. De unde vine asta? Și, de cealaltă parte, de unde izvorăște energia contradictorie și opusă încercărilor de acest fel? Cu ce este Tatăl ocupat, sau cu privire la ce este El gelos, dacă nu cu privire la slava Fiului Său, în opoziție cu orice lucru care L-ar putea degrada, fie el mai mult sau mai puțin subtil? Citiți, dragii mei, cuvântarea Domnului către iudei în Ioan 5. Aici este descoperit secretul, anume că deși Fiul S-a smerit pe Sine și, așa cum El spune, "nu poate să facă nimic de la Sine", Tatăl va avea grijă ca El să nu fie dezonorat sau deprecia în vreun fel, veghind asupra drepturilor Lui, acelor drepturi divine depline, printr-o afirmație plină de atenție și de gelozie: "Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis".

Răbdarea și îngăduința față de cei neștiutori sunt cu siguranță căi divine, căi ale Duhului în har. Domnul Însuși le-a folosit: "De atâta timp sunt cu voi și nu M-ați cunoscut, Filip?". Dar lipsa de îngăduință față de orice încercare de degradare a lui Hristos este de asemenea o cale dumnezeiască. Scrierile lui Ioan ne dovedesc acest lucru. Ele reprezintă cea mai copleșitoare parte din cuvântul lui Dumnezeu, fiind cu totul deosebite și prețioase, tocmai din pricină că se ocupă atât de mult de slava personală a Fiului. Și îmi pare că ele arată puțină îndurare, ba chiar deloc, față de cei tentați să păteze această slavă sau să o trateze cu ușurătate.

Dați-mi voie să mai adaug că nici alte lucruri din viața binecuvântatului nostru Domn, precum foamea, setea sau oboseala, nu pot fi folosite în vreun fel pentru a dovedi că El era expus morții. Fiul lui Dumnezeu în carne nu a fost expus la nimic. Nimic din afara grădinii Eden nu a fost partea Lui de drept. Îl vedem înfometat și obosit la fântâna din Samaria. A adormit în corabie după o zi de slujbă oboșitoare. Însă tot ce El a cunoscut în acest loc al spinilor și al frunții asudate, a cunoscut și a împărțit doar pentru a împlini ce se potrivea "chipului de rob" pe care Și-l asumase în harul Lui nespus.

Acestui "Om al durerilor" I s-a spus odată că ar avea aproape cincizeci de ani (Ioan 8:57). Însă din acest lucru înțeleg numai cât de intim a purtat El durerile noastre și cât de marcat a fost de truda pentru binecuvântarea noastră și pentru slava Tatălui. Iată de ce s-a spus despre El că înfățișarea I se deosebea mult de cea a oamenilor, din pricina a ceea ce îndura pentru noi și a împotrivirii suferite din partea celor

păcătoși. În nici un caz din pricina tendințelor naturale de degradare care intervin odată cu vârsta, căci astfel de tendințe n-au fost nicidecum partea Lui.

Iudeii au fost mereu și mereu acuzați că L-au omorât (Fapte 2:36; 3:15; 7:52). Acuzația a fost dreaptă, cu siguranță. Cu toții suntem vinovați de așa ceva. Vina sângelui vărsat stă culcată la ușile noastre. În sensul juridic deplin, ei au fost “trădătorii și ucigașii” Lui. Dar, oricât de ciudat ar părea pentru rațiune, ceea ce citim în legătură cu asta este cu totul limpede în ochii credinței: “Nimeni nu Mi-o ia, ci o dau Eu de la Mine Însumi. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu” (Ioan 10:18). El a fost liber, și totuși a acționat la poruncă. Pare ciudat, sunt de acord, pentru rațiune și necredință, însă pentru credință totul este limpede și perfect.

Fiul lui Dumnezeu a murit pe cruce, unde mâinile nelegiuite ale omului L-au ținut, și unde scopul etern și harul lui Dumnezeu prevăzuseră să ajungă. Acolo a murit, și a murit fiindcă a fost acolo. Mielul a fost înjunghiat. Cine s-ar încumeta să contrazică acest lucru? Mâini nelegiuite L-au ucis, iar Dumnezeu L-a oferit ca pe propriul Său Miel pentru altar. Cine ar îndrăzni să se atingă, fie și numai pentru un moment, de o taină atât de indispensabilă și de prețioasă? Și totuși Mielul Și-a dat viața de bună voie. Nu epuizarea din pricina suferinței, nici violența crucii, nu l-au provocat moartea, ci Și-a dat viața de la Sine Însuși. Ca dovadă că era deplin stăpân pe viața pe care urma să Și-o dea, “El a strigat cu glas tare” iar apoi “Și-a dat duhul”. Felul cum s-au desfășurat lucrurile în acele momente nu lasă loc vreunui alt gând, și, așa adăuga eu, nici afecțiunile sfinților în închinare nu trebuie să facă altfel. Pilat s-a mirat că Domnul murise deja; nu putea să creadă una ca asta; a trebuit să se convingă de acest lucru. Nu trecuse suficient timp ca o viață să se sfârșească pe cruce, de aceea fluierile picioarelor celorlalți au trebuit să fie zdrobite. Însă El era deja mort, iar Pilat trebuie să facă cercetări și să se convingă printr-un martor înainte de a putea crede.

Astfel deci gândul pe care îl susținem este singurul care explică derularea istorică literală a evenimentelor. Domnul să dea har sufletelor noastre pentru a-L binecuvânta pe Dumnezeu pentru o astfel de imagine a Mielului Său înjunghiat, a Mântuitorului nostru răstignit și omorât. Prin faptul că spunem că El Și-a dat viața de la Sine, ignorăm oare faptul că El a fost Mielul înjunghiat, sau facem să nu se mai audă cântarea din ceruri care sărbătorește această taină? Istoria Calvarului, pe care Duhul Sfânt a scris-o, susține gândul nostru; și din nou spunem: ceea ce susținem este singura explicație pentru ce s-a întâmplat acolo. El a fost liber și totuși sub poruncă. Credința înțelege pe deplin asta. Și potrivit cu această taină, când ceasul a sosit, citim că: “Plecându-Și capul, Și-a dat duhul” (Ioan 19:30). A recunoscut porunca pe care o primise, și totuși Și-a dat viața de la Sine. A fost ascultător până la moarte, însă Și-a dat viața ca unul care era stăpân pe ea.

Credința înțelege toate acestea fără dificultate; ba mai mult, ea înțelege că numai aici se află adevărata și desăvârșita taină. El a murit ca urmare a planurilor ce țineau de legământul veșnic, cărora S-a supus de bunăvoie, fiind “Însoțitorul” Domnului Oștirilor.

Însă, cum deja am spus spre lauda Lui, Fiul lui Dumnezeu pe pământ Și-a ascuns întotdeauna slava, “chipul de Dumnezeu”, sub “chipul de rob”. Slava Lui a fost recunoscută în toate locurile stăpânirii lui Dumnezeu. Demonii au recunoscut-o, trupurile și sufletele oamenilor au recunoscut-o, moartea și mormântul, fiarele câmpului și peștii mării, vânturile și valurile, grâul și vinul. Aș putea spune că doar El a fost singurul care nu a recunoscut-o, sau nu Și-a asumat-o; pentru că El căuta să o acopere. El era “Domnul secerișului”, însă a părut ca unul dintre lucrători; El era Dumnezeul templului și Domnul sabbatului, însă S-a supus atacurilor și acuzațiilor unei lumi necredincioase (Matei 9:12).

Așa a fost vălul, sau norul, sub care El mereu și mereu Și-a ascuns slava. Și în perfectă potrivire cu acest lucru, așa cum am spus deja, S-a comportat El în acele ocazii când viața l-a fost amenințată. Și-a ascuns din nou slava și în astfel de cazuri, sub felurite chipuri de disprețuit în ochii oamenilor. Uneori a fost ocrotit de favoarea unor oameni obișnuiți (Marcu 11:32; 12:12; Luca 20:19); alteori S-a retras într-un fel mai mult sau mai puțin obișnuit (Luca 4:30; Ioan 8:59; 10:39); de multe ori vrăjmașii au fost împiedicați să pună mâna pe El, din pricină că nu-l venise încă ceasul (Ioan 7:30; 8:20); iar într-o ocazie anume, așa cum am văzut, fuga în Egipt îl ferește de mânia unui rege care vroia să-l ia viața.

În toate aceste cazuri, de la primul până la ultimul, văd un singur lucru - Domnul slavei ținându-Se ascuns, ca Unul care venise în numele Altuia, nu în al Lui Însuși. Însă El era “Domnul slavei” și “Prințul vieții”. A fost un prizonier de bună voie, lucru pe care l-am înfățișat deja, și așa a ajuns să fie în cele din urmă o victimă de bună voie. “El Și-a dat viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20:28; Tit 2:14).

Într-o perioadă din vechime chivotul Domnului s-a aflat în mâinile vrăjmașilor; căzuse în mâna filistenilor în bătălia de la Eben-Ezer. Atunci Dumnezeu “Și-a dat slava pradă robiei și măreția Lui în mâinile vrăjmașului”; chivotul însă a fost invulnerabil. El era în aparență un lucru fragil, un obiect din lemn și aur. Prezența lui a tulburat toată țara celor necircumciși și de asemenea pe dumnezeii lor. Se afla acolo lipsit de ajutor și singur, în mijlocul vrăjmașilor înfierbântați și îngâmfați din pricina victoriei. De ce, prin urmare, nu l-au rupt ei în bucăți? Aparent, a-l lovi de o stâncă ar fi însemnat să-l distrugi. Chivotul a stat mereu între ei și a părut că supraviețuiește numai din pricina îndurării lor. De ce atunci n-au scăpat ei de el distrugându-l? Nu puteau: acesta este răspunsul. Chivotul în mijlocul filistenilor a fost un alt rug care ardea și nu se mistuia. Părea că se află la cheremul celor necircumciși, însă era de fapt invulnerabil. Filistenii au putut să-l trimită de la Asdod la Gat, și de la Gat la Ecron; însă nici o mână nu-l putea atinge ca să-i facă rău (1Samuel 4 și 6).

La fel Adevăratul Chivot, Fiul lui Dumnezeu arătat în trup, a fost, pentru puțină vreme, la dispoziția celor netăiați împrejur. Pilat poate să-L trimită la Irod, iar Ana la Caiafa; mulțimea îl poate duce la Pilat, iar Pilat îl poate da din nou mulțimii; viața Lui însă nu poate fi atinsă de ei. El era Fiul lui Dumnezeu, și măcar că era manifestat în trup, era totuși Fiul din veșnicie. Prin oricâte dureri a trecut, de oricâtă osteneală, foame și sete a avut parte, toate făceau parte din chipul Său de rob pe care îl luase. Însă El era Fiul care avea viața în Sine Însuși, Chivotul invulnerabil, Rugul care, chiar în mijlocul flăcărilor vii ale urii depline a lumii, nu se mistuia.

Așa a fost taina, nu mă îndoiesc.

Însă în timp ce privesc la acest episod, nu este nimic de care m-aș bucura mai mult decât să simt ceea ce un israelit adevărat ar fi simțit în ziua când chivotul lui Dumnezeu a fost adus înapoi din țara filistenilor. El s-ar fi bucurat și s-ar fi închinat; ar fi fost foarte grijuliu să se asigure că acest mare eveniment a avut loc cu adevărat, chiar dacă ar fi trăit la mare distanță. Ca israelit din oricare dintre seminții, acest lucru îl privea în totul, anume că chivotul fusese recuperat și că netăiații împrejur nu-l mai stăpâneau și nu-l mai trimiteau în sus și în jos între cetățile lor. Odată convins însă, trebuia să fie atent ca nu cumva el însuși să-l atingă sau să-l cerceteze, și astfel să păcătuiască și el ca unul dintre acei locuitori din Bet-Şemeş.

Suntem îndreptățiți deci, fără îndoială, să refuzăm acele gânduri cum că trupul binecuvântatului nostru Domn ar fi fost expus (supus) morții. Astfel de cuvinte și de speculații sunt ca și cum am atinge chivotul cu mâini necircumcise. Trebuie să dăm pe față greșeala unui astfel de gând, ca și lipsa lui de respect; cu alte cuvinte, nimic altceva n-ar trebui să ne mulțumească decât recuperarea chivotului din mâinile vrăjmașilor. Apoi însă intervine o altă îndatorire: nu trebuie să-l atingem, sau să-l inspectăm, ca pe un lucru obișnuit. Cuvintele noastre trebuie să fie puține, căci “cine vorbește mult”, într-o astfel de chestiune, “nu se poate să nu păcătuiască”. Considerațiile de ordin fizic asupra acestui subiect nu trebuiesc îngăduite, chiar dacă par adevărate și de netăgăduit; căci astfel de considerații nu sunt felul de a lucra al Duhului sau al înțelepciunii lui Dumnezeu. Trupul Domnului a fost un templu, și este scris: “Să vă purtați cu respect față de locașul Meu cel sfânt; Eu sunt Domnul”.

Dacă cineva ar refuza să urmeze aceste speculații, și în loc de a le da răspuns le-ar muștra, nu aş avea nimic de zis. Este posibil ca în multe suflete să existe un sfânt și delicat sentiment de a refuza să se preocupe – într-un mod care depășește propria măsură și standardul Scripturii – cu ceea ce întotdeauna va fi mai presus de noi oamenii. Mi-aduc aminte de cuvintele: “Nu răspunde unui nebulă după nebunia lui, ca să nu te asemeni și tu cu el”. Însă aceste speculații cu privire la persoana Fiului lui Dumnezeu își au originea în altă parte. Chivotul a ajuns în mâini necircumcise – iar aceste rânduri pe care le scriu constituie o încercare de a-l recupera de acolo – și ceea ce doresc cu adevărat este să-l dau jos din “carul cel nou” cu respectul și sfințenia care se potrivesc sufletului ce face un asemenea lucru.

Voi mai adăuga că toată această dezbateră este făcută cu scopul ca sufletul să aibă un beneficiu. Trupul mort al unui leu (deși trebuia privit ca o urâciune) a fost forțat să producă miere, bună la gust și hrănitoare. Pavel a trebuit să facă lucrarea neatrăgătoare de a apăra învățătura despre înviere ca răspuns la convingerile unora dintre corinteni; însă acest lucru s-a dovedit roditor, precum trupul mort al leului. Căci n-a ieșit în evidență doar învățătura respectivă, ci glorie după glorie care aparțin tainei au fost trecute pe dinaintea ochilor noștri. Apostolului i s-a dat, prin Duhul, să vadă învierea în ordinea sau în etapele ei; apoi intervalul dintre aceste etape și lucrarea de făcut în fiecare din ele, potrivit cu dispensațiile divine; la fel și scena care va fi la sfârșitul tuturor acestor etape; și de asemenea importantul moment al învierii celor sfinți, în toată puterea și măreția lui, împreună cu strigătul de triumf care îl însoțește (1Corinteni 15). Iată mierea ieșită, pot spune, din trupul mort al leului, căci astfel este controversa între frați.

Dar așa cum a fost scris odinioară, așa este, prin harul îmbelșugat al lui Dumnezeu, și acum: “Din cel care mănâncă a ieșit ce se mănâncă și din cel tare a ieșit dulceață”.

“Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă, pentru bunătatea Ta, pentru adevărul Tău!”.

Capitolul III

“Îmi voi pune încrederea în El” (Evrei 2:13)

Dependența Sa

Ce moment trebuie să fi fost când Domnul a liniștit furtuna pe marea Galileii! Ce lucru minunat și măreț să fii martor la un astfel de moment; la fel cum ar fi și acum când ne gândim la el, dacă am avea inimi sensibile la slava lui Hristos. Oamenii pot vorbi despre legea necesară a fenomenelor, despre legile naturii și despre cursul lucrurilor. Cu siguranță însă că prima lege a naturii este ca ea să asculte de Creatorul ei. Iar aici, într-o clipeală din ochi, marea Galileii a simțit prezența și a ascultat cuvântul Celui care după buna Sa plăcere schimbă mersul lucrurilor, sau cu o simplă atingere face ca totul să se prăbușească (Marcu 4).

Acesta era Isus-lehova. Acesta era Dumnezeu de care, odinioară, Iordanul și Marea Roșie au ascultat: “Ce-ai tu, mare, de fugi, și tu, Iordanule, de te întorci înapoi? Ce aveți voi, munților, de săltați ca niște berbeci, și voi, dealurilor, ca niște miei? Cutremură-te, pământule, înaintea Domnului”. Aici se află răspunsul, fie că ascultăm glasul Mării Roșii în zilele Exodului, fie cel al mării Galileii în timpurile evangheliei. Prezența lui Dumnezeu constituie secretul. “El a vorbit și s-a făcut”.

Citim că atunci când soarele și luna s-au oprit în mijlocul cerului, Domnul ascultase de vocea unui om. Iosua vorbise Domnului atunci, iar Domnul a luptat pentru Israel. Evenimentul a fost cu totul extraordinar. Duhul Sfânt, care-l amintește, îi dă acest caracter. “Lucrul acesta nu este scris oare în Cartea Dreptului? Și soarele s-a oprit în mijlocul cerului și nu s-a grăbit să apună aproape o zi întreagă. N-a mai fost nici o zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om; căci Domnul lupta pentru Israel”. Însă Isus acționează îndată, de la Sine Înșuși, fără ca acest lucru să fie consemnat de Duhul Sfânt ca ceva extraordinar. Toată uimirea vine din partea inimilor nepregătite și necredincioase ale ucenicilor, care nu cunoșteau slava Dumnezeului lui Israel. Însă noi, preaiubiților, sub îndrumarea Celui care ia din lucrurile lui Hristos ca să ni le descopere, ar trebui să înțelegem și să discernem mai bine cine este Acela care a despărțit Marea Roșie, sau care a făcut ca Iordanul să se tragă înapoi, ori care a liniștit apele mării Galileii.

Descoperim însă mai mult despre Isus la Marea Roșie, decât simpla împărțire a apelor ei. Norul care a apărut de îndată ce Israel fusese răscumpărat prin sânge din Egipt, și care i-a însoțit prin pustie, a fost călăuza taberei. Însă el a fost și vălul care acoperea slava. Taina minunată se afla în mijlocul lui Israel. De obicei slava rămânea ascunsă; se manifesta doar ocazional, însă se afla acolo; era călăuza și însoțitorul lui Israel, dar și Dumnezeu lor. Cel care locuia între heruvimi a mers prin pustie înaintea lui Efraim, Benjamin și Manase (Psalm 80). Slava era în nor pentru folosul lui Israel, însă ea se afla și în locul sfânt; și astfel, în timp ce conducea tabăra în forma ei acoperită sau smerită, ea pretindea onorurile divine ale sanctuarului.

Așa a fost și Isus, “Dumnezeu arătat în trup”, în mod obișnuit ascuns în spatele “chipului de rob”, totdeauna egal cu Dumnezeu în credința și în închinarea sfinților Săi, măcar că n-a socotit așa ceva ca un lucru de apucat, însă descoperindu-și, în răstimpuri, strălucirea harului divin și a autorității Sale.

Chiar când se afla aproape de Marea Roșie, Israel a trebuit să fie adăpostit. Norul a făcut asta pentru ei. El s-a așezat între egipteni și tabără, și a fost întuneric pentru unii iar pentru ceilalți lumină, așa încât nu s-au apropiat unii de alții toată noaptea; apoi, dimineața, Domnul a privit la armata egipteană prin stâlpul de nor și a adus confuzia în mijlocul ei. La fel, într-o ocazie înrudită cu aceasta, Isus Se comportă ca nor și ca slavă. El Se așează între ucenicii Săi și cei care-i urmăreau: “Dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă”. Îi adăpostește cu

prezența Sa ca în vechime. Și privește prin nor și din nou, ca odinioară, tulbură armata vrăjmașului: "Isus le-a zis: 'Eu sunt!'. Când le-a zis: 'Eu sunt', ei s-au dat înapoi și au căzut la pământ". Doar a privit și s-a dovedit că brațul Lui nu se scurtase între timp. Cu aceeași ușurință și autoritate, Dumnezeu lui Israel Își face lucrarea la Marea Roșie, ca și Isus în grădina Ghețimani (Exod 14; Ioan 18). Dumnezeii Egiptului s-au plecat înaintea Lui la Marea Roșie și cei ai Romei în Ghețimani, iar când va fi adus din nou în lume se va zice: "Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!".

Să pătrundem însă și mai adânc. De-a lungul istoriei sale, Israel a trebuit să fie mustrat, nu numai adăpostit; să fie și disciplinat, așa cum fusese răscumpărat. Vedem acest lucru pe măsură ce părăsim Marea Roșie și intrăm în pustie. Aceeași slavă care era ascunsă în nor avea să facă și această lucrare divină pentru ei, așa cum o făcuse pe cealaltă. Cu ocazia manei, în chestiunea iscoadelor, la răscoala lui Core, la apele Meriba, Israel provoacă sfințenia Domnului, iar razele slavei străpung norul mărturisind despre nemulțumirea divină (Exod 16; Numeri 14,16, 20).

La fel, din nou, au stat lucrurile și cu Isus. Când a fost întristat – așa cum fusese Slava din nor – de împietrirea de inimă și de necredința ucenicilor, El a dat o dovadă, o expresie, a puterii Sale divine, în cuvinte de mustrare, precum în acea ocazie la care am făcut referire, pe lacul Tiberiadei; căci acolo a vorbit către ucenici: "Pentru ce sunteți așa de fricoși?", la fel cum tocmai vorbise mării: "Taci! Fii liniștită!". Așa s-a întâmplat, împrejurare după împrejurare, când ucenicii Săi trădau gânduri de neștiință sau de necredință cu privire la El. De exemplu, într-o ocazie specială, El vorbește lui Filip cu tristețea și nemulțumirea Slavei din nor: "De atâta timp sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filip? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: 'Arată-ne pe Tatăl?'" (Ioan 14).

Cu siguranță că avem de a face cu aceeași taină. Nu strălucea același Domn din nou din spatele vălului, înfruntând neascultarea sau necredința lui Israel? Aceasta era slava arătată din nor ca în împrejurarea despre mană, sau ca în cazurile asemănătoare deja pomenite. Asemănarea dintre cele două forme ale puterii divine este foarte exactă. Norul reprezenta lucrul obișnuit; slava din el era când și când manifestată, însă era întotdeauna acolo. Călăuza și însoțitorul taberei era Domnul taberei. Și toate acestea nu reprezintă oare taina care este Isus? Slava era Dumnezeu lui Israel (Ezechiel 43:4; 44:2), iar Isus din Nazaret era Dumnezeu lui Israel, sau slava (Isaia 6:1; Ioan 12:41). Nazarineanul a ținut ascunsă o lumină, sau a manifestat o slavă în trup, de care, în plinătatea ei adevărată, "nici un om nu se poate apropia" (1Timotei 6:16).

Moise, într-un fel demn de apreciat, a refuzat slava, însă Isus Și-a ascuns-o. "Moise, când s-a făcut mare, a refuzat să fie numit fiul fiicei lui faraon" (Evrei 11:24). Iar asta a fost o biruință frumoasă asupra lumii. Nouă ne place să ne fluturăm onorurile, să arătăm cât mai mult din ceea ce suntem, chiar să ne arogăm ceea ce nu ni se cuvine, dacă oamenii ne-ar considera, din greșeală, mai mari decât suntem în realitate. Moise însă s-a smerit în palatul egiptean, iar asta a fost o frumoasă biruință a credinței asupra mersului și duhului lumii. Dar Isus a făcut mai mult. Este adevărat că El n-a avut servitori și curteni pe care să-i învețe, căci a fost un străin pentru palate. Însă sătenii Nazaretului L-au considerat între ei ca pe "fiul tâmplarului", iar El a fost de acord cu asta. Slava slăvilor, Domnul îngerilor, Creatorul marginilor pământului, Dumnezeu cerurilor, a rămas ascuns sub această denumire obișnuită, și a stat acolo fără să obiecteze vreodată ceva.

Duhul Sfânt, în slujba sa de har, ne dezvăluie în Evrei 2 izvoarele acestei taine mari. Harul lui Dumnezeu își găsește plăcerea – ce gând prețios! – în a prezenta taina, iar lauda Celui "pentru care sunt toate lucrurile și prin care sunt toate lucrurile" impune prezentarea acestei taine (vers.9,10). Aici ne sunt dezvăluite aceste lucruri; aici vedem izvoarele îmbelșugate de unde curg marele plan și lucrarea lui Dumnezeu, acea taină de negrăit a răscumpărării prin smerirea Fiului lui Dumnezeu, care avea să-i imprime caracterul pentru veșnicie. Harul divin a dorit să fie satisfăcut oferind totul, iar slava divină a vrut să se manifeste într-un chip desăvârșit. Totul curge din aceste izvoare. Cel care sfințește a luat parte la carne și sânge; El a străbătut moartea; a îndurat toate ispitele noastre, dar fără păcat; a cunoscut și a trăit relațiile cu Dumnezeu, experiențele de suflet și suferințele (simpatiile) împreună cu cei credincioși. Viața de credință pe pământ, cu rugăciuni și lacrimi către Cel care putea să-L scape din moarte; viața de mijlocire din cer; toată pregătirea împlinită pentru a fi jertfă și preot; puțința de a ajuta, vrednicia de a curăți, ca și învierea, înălțarea, așteptarea prezentă și împărăția și slăvile viitoare – toate acestea își găsesc originea și izvorul aici, în harul și în slava divină.

Fiul lui Dumnezeu Și-a luat locul în directă legătură cu toate aceste lucruri. A fost dependent, ascultător, plin de încredere și de nădejde; a avut parte de durere, a suferit, a fost disprețuit, răstignit, îngropat; a trecut prin tot ceea ce planul veșnic socotise necesar pentru El. S-a dezbrăcat pe Sine în acest scop, însă tot ce a făcut a fost infinit vrednic de persoana Sa. Cuvântul de la început "Să fie lumină; și a fost lumină", n-a fost mai vrednic de El ca rugăciunile și cererile "cu strigăte mari și cu lacrimi", în zilele vieții Sale pământești. N-a fost cu puțință ca în El să se afle vreodată ceva nevrednic de Dumnezeire, deși S-a aflat, din belșug și indiferent de prețul plătit, în stări și împrejurări în care L-au așezat vina noastră și harul Lui manifestat în a o înlătura.

Persoana din iesle a fost aceeași cu cea de pe cruce. A fost "Dumnezeu arătat în trup". Și în sensul deplin al acestei slave putem spune despre El că S-a smerit de la începutul și până la sfârșitul acestei călătorii uimitoare. Călăuziți de Dumnezeu, magii din răsărit s-au închinat înaintea "Copilașului" la Betleem. Simeon I s-a închinat mai devreme, în templu. Și lucru curios – pe care nu-l poate explica decât faptul că Duhul Sfânt îl umpluse în acele momente – el o binecuvântează pe mamă, nu pe Copil. Avea Copilul în brațe și urma ca, lucru firesc în astfel de ocazii, să-l dea binecuvântarea sa. Dar nu face asta. Căci el ținea acel Copilaș în brațe nu ca pe un prunc neajutorat pe care să-l încredințeze grijii divine, ci ca pe Mântuirea lui Dumnezeu. În acest caracter glorios, în ceasul slăbiciunii naturale celei mai perfecte, L-a ținut el în brațe și s-a lăudat în El. "Cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare". Nu se putea ca Simeon să-L binecuvânteze pe Isus, deși el a putut, fără a-și depăși măsura, s-o binecuvinteze pe Maria.

Ana, profetesa, L-a primit în același duh. Și chiar mai devreme, pe când nu era încă născut, I s-a adus închinare prin bucuria pruncului din pântecele Elisabetei, care a săltat la salutul Mariei. Mai mult, încă înainte ca El să fie conceput, îngerul Gabriel Îl recunoaște ca Dumnezeu al lui Israel, înaintea feței Căruia avea să meargă fiul lui Zaharia. Apoi Zaharia, prin Duhul Sfânt, Îl proclamă ca Domnul căruia poporul Israel Îi aparținea, și ca "Soarele care răsare din înălțime". Prin urmare, ascultarea însoțită de lepădare de Sine și o supunere de un fel cu totul particular, aveau să fie văzute în fiecare stadiu și acțiune a Lui. Și care au fost etapele drumului slujirii în ochii Aceluia căruia Îi era adusă? Născut, circumcis, botezat și uns, slujind, suferind, răstignit, apoi înviat. El a străbătut acest pământ sub ochiul atent al lui Dumnezeu. În locul tainic al pântecelui fecioarei, în singurătățile Nazaretului, în activitățile și slujba din toate cetățile și satele lui Israel, în sacrificiul suprem de la cruce, apoi în starea nouă de înviere, acest "Om minunat" a fost urmărit de Dumnezeu, a fost desfătarea Lui – perfect, nepătat – provocând

desfătarea divină în om mai mult decât atunci când, în vechime, omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, și făcând cu mult mai mult decât doar să anuleze părerea de rău a Lui că îl crease (Geneza 6).

Persoana Lui a imprimat o așa slavă drumului Său de slujire și de ascultare, încât l-a făcut de valoare inestimabilă. Nu numai că persoana Lui s-a supus la toată această slujire și ascultare în mod voluntar. A existat mult mai mult în acest drum decât faptul că a fost parcurs de bună voie. Caracterul lui este dat de ceea ce a însemnat Persoana lui Isus ("Cel care-Mi este Tovarăș, zice Domnul Oștirilor"), și cine poate cântări sau măsura așa ceva? Cunoaștem foarte bine acest lucru din relațiile dintre noi înșine. Mă refer doar la o asemănare. Cu cât cel care ne slujește este mai înalt în demnitate, în demnitatea personală, cu atât serviciile lui ocupă un loc mai înalt în gândurile noastre. Și asta pe drept; pentru că știm că el s-a angajat cu mult mai mult față de noi și ni s-a devotat nespun mai mult, decât dacă ar fi fost un servitor inferior nouă. Inima noastră pricepe mai bine într-un astfel de caz că binele nostru este căutat cu adevărat și că dorințele și nevoile noastre sunt țintite de cel care slujește astfel. Slujirea nu ne poate face să uităm persoana care slujește. Asupra acestei taine dragi medităm acum. Slujirea și ascultarea lui Isus au fost perfecte; infinit și complet vrednice de toată acceptarea.

Însă mai presus de asta, mai presus de calitatea roadelor, a fost Persoana care le-a adus. Și aceasta din urmă, așa cum am spus, împrumută roadelor o valoare și o slavă care nu se pot exprima. Aceeași valoare a caracterizat lucrările vieții Lui, iar apoi a marcat moartea Sa. Persoana Lui a fost cea care a oferit toate virtuțile posibile jertfei Sale; aceeași Persoană care a marcat cu slava ei particulară tot parcursul Său de ascultare în umilință. Iar desfătarea lui Dumnezeu în Persoana Sa a fost la fel de perfectă ca acceptarea de către El din punct de vedere juridic a lucrării Domnului. Anumite simboluri (ca de pildă cel al perdelei sfâșiate dinăuntrul templului) sunt văzute de credință ca exprimând această desfătare. Simbolul perdelei arată deplina plăcere găsită de Dumnezeu în fiecare episod al vieții lui Isus. O, dacă am avea ochi să vedem și urechi să auzim când contemplăm căile lui Isus de la iesle la cruce! Totuși așa au stat lucrurile, fie că le vedem noi sau nu. Desfătarea lui Dumnezeu, într-o măsură mai mare decât tot ce poate fi conceput, s-a odihnit peste tot ce El a făcut și a fost, de-a lungul vieții Lui de ascultare. Cineva a spus: "Înțelepciunea divină este modul de recuperare a noastră de către Hristos, "Dumnezeu arătat în trup", menit să glorifice starea de ascultare. Această stare a fost pentru Dumnezeu incomparabil mai plăcută, mai de dorit și mai superbă decât ar fi fost ascultarea tuturor îngerilor în ceruri și a tuturor oamenilor pe pământ, dacă ei ar fi continuat în ea. Această stare a fost cea în care a intrat propriul Său Fiu veșnic, care a luat asupra Lui chipul unui rob al lui Dumnezeu".

Iată gânduri întăritoare despre căile lui Isus. Aceste căi ale slujirii și ale supunerii față de Dumnezeu trebuie să-și aibă un caracter propriu, deosebit, și asta înaintea ochilor noștri. Ascultarea a fost proslăvită în persoana Lui și arătată în toată frumusețea și oportunitatea ei; așa că nu vom spune doar că desfătarea lui Dumnezeu în El a fost menținută totdeauna la cota ei maximă, ci că ea depășește puțința de pricepere a unei minți create. "Chipul de rob" a fost o realitate în El, la fel de mult ca "chipul lui Dumnezeu". Cel dintâi chip a fost la fel de adevărat o realitate asumată așa cum celălalt a fost o realitate esențială, intrinsecă. Și El fiind astfel, căile Sale au fost cele ale unui rob; la fel cum, fiind Fiul, gloriile și prerogativele Lui erau cele ale lui Dumnezeu. El S-a rugat; a petrecut nopți întregi în rugăciune. A trăit prin credință și a fost modelul perfect al celui credincios, așa cum citim despre El: "Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre". În durere, refugiul Său a fost Dumnezeu. În prezența vrăjmașilor, El S-a încredințat în mâinile Celui care judecă drept. Nu și-a făcut propria voie, oricât de perfectă era ea, ci a făcut voia Celui care-L trimisese. În aceste împrejurări și în toate cele asemănătoare lor, "chipul de rob" a fost găsit, dovedit, văzut și cunoscut ca perfect; a fost o realitate vie și importantă. Viața acestui Rob a fost o viață de credință de la început până la sfârșit.

În epistola către Evrei suntem învățați să privim la Isus ca la "Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre"; și de asemenea ca la "Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre" (cap.3:1; 12:2,3). În primul caz, El este așezat înaintea noastră ca sursă de liniștire pentru conștiințele noastre și ca sprijin în vremuri de încercare; în cel de-al doilea, ca încurajare pentru inimile noastre într-o viață similară de credință. Ca "Apostol și Mare Preot al mărturisirii noastre" El este singur; în rol de "Căpetenie și Desăvârșire a credinței noastre" este în legătură cu un nor mare de martori. În primul caz, El este pentru noi; în celălalt, El este înaintea noastră. Dar chiar atunci când este înaintea noastră, precum în lupta și viața credinței, există o anumită deosebire. Duhul Sfânt ne îndeamnă să privim la această "Căpetenie și Desăvârșire a credinței" într-un fel pe care nu-l folosește în alte cazuri. Ni se adresează ca fiind înconjurați de martori, însă ne invită să ne fixăm privirile asupra Lui.

Mai departe, "împotrivirea așa de mare față de Sine din partea păcătoșilor" a fost cea care a făcut din viața lui Isus o viață de încercare și de credință. Acestea sunt niște cuvinte deosebite. Alții, ca și El, în lupta credinței au suferit batjocuri și cruzimi, au avut parte de tăișul săbiei, de peșterile și de crăpăturile pământului, de tortură, de lanțuri și de închisoare; toate generate de vrăjmășia omului. Însă nu ni se vorbește la fel despre împotrivirea suferită de ei în astfel de împrejurări. Ea nu este numită "împotrivirea din partea păcătoșilor față de ei". Există o forță și o elevație în aceste cuvinte care le fac potrivite doar pentru viața de credință pe care Isus a dus-o și în care S-a luptat.

Cât de desăvârșite sunt aceste detalii, chiar cele mai minuțioase, ale căilor înțelepciunii Duhului în cuvânt! Psalmul 16 ni-L oferă pe Isus văzut în această viață de credință. Acolo Fiul lui Dumnezeu este Unul în care "credința este siguranță cu privire la cele nădăjduite, convingere cu privire la lucrurile care nu se văd", aflat în poziția Lui din Evrei 12:2,3. Psalmul ni-L înfățișează ca bucurându-Se de partea prezentă a unui preot. El îl așează pe Domnul necurmat înaintea Lui și știe că de vreme ce Acesta este la dreapta Lui, nu Se va clătina. De asemenea așteaptă să vadă cărarea vieții și desfătările veșnice de la dreapta lui Dumnezeu într-o altă scenă decât cea a acestei lumi.

Psalmul 116 constituie încununarea vieții Sale de credință, prin înviere, bucurie și laudă; iar apostolul, în "același duh de credință", poate împărtăși aceeași bucurie a învierii cu Domnul și Înainte Mergătorul său (2Corinteni 4:13,14).

"Îmi voi pune încrederea în El" putem spune că a fost motoul vieții lui Isus. Dar credința Lui a fost aur, aur curat și nimic altceva decât aur. Când a fost încercat în cuptor, a ieșit aceeași cantitate care intrase, căci n-a existat zgură. Sfinții, dimpotrivă, sunt curățiți prin cuptor. Nerăbdarea, egoismul sau cărtirea trebuiesc eliminate, așa cum arată psalmii 73 și 77. Iov a fost biruit: l-a atins necazul și și-a pierdut inima, măcar că adesea înainte el întărise mâinile slăbite și susținuse prin cuvânt pe cei care cădeau. "Cei mai tari", a spus un scriitor din vechime, "sunt adesea cei care se dovedesc cei mai slabi". Petru doarme în grădină, iar în curtea marelui preot spune minciuni, întărite cu jurământ; însă a fost Unul pe care cuptorul, încălzit de șapte ori, l-a dovedit a fi de o valoare care nu se poate exprima.

Citiți Luca 22; urmăriți-L în acest capitol măreț; priviți-L pe Isus acolo, în ceasul încercării credinței. Mai întâi El Se află în compania durerii care-L aștepta, apoi în cea a ucenicilor, după aceea în cea a Tatălui, iar la urmă în compania vrăjmașilor Săi. Remarcați cât de perfect este totul! Cât de desăvârșită este această credință, dovedită prin foc a fi neamestecată și cu totul prețioasă! Însă toată viața lui Isus a fost o viață

de ascultare și de credință. Într-unul din aspectele ei, ea a fost cu siguranță viața Fiului lui Dumnezeu, cu un "chip de rob", smerindu-Se până la moarte, măcar că avea "chipul lui Dumnezeu" și fără să considere ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu El; însă într-un alt aspect, ea a fost o viață de credință: "Îmi voi pune încrederea în El". "Am necurmat pe Domnul înaintea Mea; pentru că El este la dreapta Mea, nu Mă voi clătina". Iată cuvintele prin care respira sufletul Său. Toată această viață scumpă a credinței a fost trăită prin grija și paza lui Dumnezeu. "Cel ce stă în locuința tainică a Celui Prea Înalt Se va odihni la umbra Celui Atotputernic".

Credința Celui care slujea pe pământ era desăvârșită, și la fel a fost și răspunsul Celui care locuia în ceruri (Ps.91). Grija care a vegheat asupra Lui a fost necurmată din pânțele până la mormânt. Așa fusese declarat din vechime de către Duhul Său prin profeți: "De când eram în pânțele am fost sub paza Ta; din pânțele mamei, Tu ești Dumnezeul Meu". "M-ai făcut să Mă încred [sau, M-ai ținut în siguranță] de la sânul mamei mele". Peste tot grija n-a obosit vreodată să vegheze asupra Lui. "Tu îmi asiguri sorțul ... Trupul Mi se odihnește în siguranță. Căci nu vei lăsa sufletul Meu Locuinței Morților, nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea" (Ps.22 și 16). Acest ajutor, această grijă și veghere, într-un episod al vieții Sale au fost totul pentru El, în acea noapte când îngerul l-a înștiințat pe Iosif să fugă în Egipt. A fost bucuria nespūsă a Tatălui să-și arate vegherea în acel ceas. Cel ce păzea pe acel Israel nu putea dormita atunci.

Însă toate acestea, în loc de a fi nepotrivite cu drepturile divine depline ale persoanei Sale, își împrumută caracterul din aceste drepturi. Slava acestei relații, precum și a bucuriei și a desfătării Tatălui care o însoțeau, este pierdută dacă Persoana care S-a aflat în ea nu este apărată și onorată. Persoana a fost de un așa fel încât intrarea ei în relație a reprezentat un act de dezbrăcare de sine. În loc de a-și începe drumul supunerii odată cu fuga în Egipt, sau la ieslea Betleemului, El luase "chipul de rob", în prisma planului lui Dumnezeu, înainte de întemeierea lumii; și ca roadă a acestui lucru, El "a fost găsit la înfățișare ca un om". Toate faptele și toată slujirea Sa, de la început și până la sfârșit, au constituit căile dezbrăcării Sale de Sine. Căci El a fost la fel de adevărat "Dumnezeu arătat în trup" în brațele mamei Sale în drum spre Egipt, precum în Ghețimani, în slava și puterea persoanei Sale, atunci când vrăjmașii care veniseră să-l mănânce carnea s-au împiedicat și au căzut (Psalmul 27). A fost același Emanuel ca prunc în Betleem, așa cum este acum la dreapta Măririi în ceruri. Totul a fost umilință pentru El, din pânțele fecioarei până la cruce. Dacă mă îndoiesc de asta, uit persoana Lui sau cine era El. Privind însă această taină slăvită dintr-un alt unghi, vedem că în relația în care S-a aflat, El S-a bucurat întotdeauna de grija perfectă și de ajutorul Tatălui. Dar aceste lucruri sunt ca felurile lumini și caractere sub care diversii evangheliști îl prezintă pe Domnul, pe care le cunoaștem cu toții în general. El a fost Obiectul purtării de grijă a Tatălui, însă în același timp Însoțitorul lui Iehova (Zaharia 13:7); iar noi putem privi drumul Lui, în lumina de care este marcat prin grija și vegherea divină, la fel cum putem contempla acest drum în lumina strălucitoare și în gloria nespūsă care caracterizează drepturile și cinstea Sa de Fiu al lui Dumnezeu. Dacă El a avut o astfel de relație de dependență de grija lui Dumnezeu, asumată într-adevăr potrivit cu planurile veșnice, la fel și toate creaturile, pământeste și cerești, îngerești și omenești, peste tot în univers, au aceeași relație cu El.

Datorită unor astfel de adevăruri, El a putut spune: "Dărămați templul acesta și în trei zile îl voi ridica"; și totuși Duhul Sfânt a putut afirma despre El că Dumnezeul păcii L-a adus înapoi dintre cei morți (Ioan 2:19; Evrei 13:20). Vrăjmașii care-l căutau viața au căzut înaintea Lui la un singur cuvânt; și totuși, credința Lui perfectă a recunoscut grija desăvârșită și protecția lui Dumnezeu într-un așa fel încât a putut spune: "Crezi că n-aș putea acum să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?" (Ioan 18:5,6; Matei 26:53). A putut, cu o atingere, să vindece urechea slujitorului, ba chiar s-o pună la loc după ce fusese retezată, în timp ce foarte curând urma ca fruntea Lui să sângereze sub coroana de spini (Luca 22:51; Marcu 15:17,19). În perfecțiunea poziției Sale, ca Cel dezbrăcat de Sine, a căutat simpatie și a spus: "Un ceas n-ați putut veghea împreună cu Mine?", iar la scurt timp, într-un moment de și mai mare întunerice, într-un anumit sens, El S-a putut situa deasupra compătimirii fiicilor Ierusalimului și a onorat, cu promisiunea raiului, credința tâlharului pe moarte (Matei 26:40; Luca 23:28, 42, 43). Căci El strălucește cu putere chiar și în cele mai adânci momente ale umilinței Sale. Iar păcătoșii să știe că crucea Lui caută nu compasiunea oamenilor, ci credința lor; că ea nu cere sensibilității lor omenești să simtă acele momente, ci ca prin credința inimilor lor și spre pacea deplină a conștiințelor lor să fie binecuvântați prin acele momente; nu să compătimizească crucea, ci să se sprijine pe ea, și să știe că chiar dacă a fost împlinită în slăbiciune, ea este chiar stâlpu care va susține creația lui Dumnezeu pentru totdeauna.

În aceste două forme, diferite dar consecvente, vedem viața Fiului lui Dumnezeu în trup. Este una mai puțin reală din pricină că cealaltă este adevărată? Lacrimile lui Isus cu privire la Ierusalim au fost la fel de reale ca și cum nu ar fi existat altceva în inima Sa decât durerea unui Domn și Mântuitor pentru poporul Său răzvrătit și lipsit de credință care-L respingea. Și totuși bucuria Lui cu privire la scopul deplin al înțelepciunii și harului divin a fost caracterizată de aceeași realitate neamestecată și neîmpărțită. "Vai de tine, Horazin!" și apoi "Te laud, Tată" au fost afecțiuni în aceeași măsură de vie și de adevărate în sufletul lui Isus (Matei 11). O realitate deplină le-a caracterizat pe amândouă. În același fel, "chipul de rob" cu toate consecințele lui perfecte și "chipul lui Dumnezeu" în întreaga lui slavă, au fost taine reale și vie într-o singură Persoană.

Să nu ne întoarcem noi oare, în răstimpuri, ca să privim mai îndeaproape la persoana Lui, în timp ce îi urmărim fie acțiunile din viață, fie secretele dragostei și adevărului Său? A face așa ceva este parte din ascultarea credinței. "Teama de Domnul este curată", însă există o teamă care nu este cu desăvârșire curată, având în ea ceva din duhul robiei și al necredinței. Refuzul de a ne întoarce și a privi la privesc marea ca acestea își poate găsi explicația într-o astfel de teamă. Este o "Taină" acolo, sunt de acord, și ea este "mare". Însă tot așa, a fost o privesc marea și tainică cea spre care Moise s-a întors ca să privească; iar cu picioarele desculțe a putut-o privi și asculta. Dacă n-ar fi făcut astfel, s-ar fi îndepărtat fără să fie binecuvântat. Dar a ascultat până când a descoperit că "EU SUNT" era în rug; ba mai mult, că Înșuși Dumnezeul lui Avraam Se afla acolo. Un loc ciudat pentru revelarea unei astfel de glorii! Totuși așa a fost. Într-un rug de mărcini arzând Se găsea Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic (Exod 3).

Iar acum presupunând că merg la Calvar și privesc acolo pe "Păstorul" lovit, pe cine altul voi descoperi, dacă am ochii deschiși într-adevăr, decât pe Însoțitorul Domnului Oștirilor? (Zaharia 13.) Și dacă merg în mijlocul gloatei care înconjură pretoriul lui Pilat în Ierusalim, pe cine voi găsi acolo, sub înfățișarea Celui scuipat, lovit și batjocorit, decât pe Acela care în vechime a secat Marea Roșie și a învelit cerurile Egiptului cu un sac? (Isaia 50:3,6.)

Iar acum întreb: După ce am privit în felul acesta, și prin lumina Duhului răspândită prin proroci am făcut asemenea descoperiri, voi fi grabnic să mă retrag? Dar unde voi găsi mai multă înviore pentru duhul meu? Dacă credința mea descoperă în Isus Cel întristat și insultat, în mijlocul oamenilor lui Irod și al soldaților romani, pe Dumnezeul care a făcut minunile din țara lui Ham, nu voi zăbovi oare la acel munte al lui Dumnezeu și, precum Moise, nu mă voi întoarce să privesc mai atent și să ascult? Nu pot trata o asemenea privesc ca fiind prea mare

pentru mine. Nu cred că acesta ar fi gândul Duhului. Contemplând aceste mari lucruri, va trebui să reprim orice libertate de gândire care ar depăși limitele – dar dacă voi zăbovi acolo în adorare, nicidecum nu voi greși. Vorbesc, Domnul știe asta, de principii, nu de experiențe. Exercițiile de inimă sunt prea adesea amorțite și reci; iar durerea este (dacă îmi este îngăduit încă o dată să vorbesc pentru alții) nu că petrecem prea mult timp meditănd asupra persoanei Fiului lui Dumnezeu, ci că ne retragem către alte lucruri prea curând.

Această Persoană va fi “minunea veșnică și podoaba creației lui Dumnezeu”. Unii sunt gata să recunoască, în general, umanitatea și Dumnezeirea din ea. Însă noi trebuie să recunoaștem și deplina, nepătata slavă a fiecăreia dintre acestea două. Nici sufletul sau omul moral lăuntric, nici templul trupului nu trebuiesc profanate. Întregul Om trebuie apărat și cinstit. Și deși relația în care Isus S-a aflat cu Dumnezeu, grija pe care aceasta a implicat-o și ascultarea care a decurs din ea, pot constitui foarte bine o altă privilegiată măreață la care să ne întoarcem și să privim, totuși nu vom fi în stare s-o deslușim cum trebuie și s-o cântărim în slava ei, dacă uităm în vreun fel persoana Celui care o susține.

Modul divin de argumentare din epistola către Evrei ilustrează acest lucru, anume că eficacitatea preoției lui Hristos depinde în întregime de persoana Lui. Citiți primele șapte capitole: ce scriere avem aici! În Preotul nostru trebuie să găsim un om, unul capabil să vină în ajutorul fraților Săi, fiind ispitit la fel ca și ei. Așa că trebuie să-L vedem pe Marele nostru Preot intrând în ceruri din mijlocul suferințelor și durerilor de pe acest pământ. Însă în Preotul nostru trebuie să-L vedem și pe Fiul, fiindcă în nici un alt părtaș la carne și sânge nu putea exista “puterea unei vieți nepieritoare”. De aceea Melhisedec reprezintă atât persoana cât și virtuțile, titlurile, drepturile și autoritatea adevăratului Preot al lui Dumnezeu, așa cum citim despre el: “Fără tată, fără mamă, fără genealogie, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, rămâne preot pentru totdeauna” (Evrei 7:1-3).

Ce imagine ne oferă toate aceste lucruri despre “Marele Preot al mărturisirii noastre”? El S-a coborât pe pământ în slava deplină, personală, a Fiului, iar la timpul potrivit S-a suit înapoi la cer, purtând cu El virtutea jertfei Sale pentru păcat și acele compasiuni prin care Se face de ajutor sfinților. Credința se familiarizează cu tot acest drum al lui Isus. Ea recunoaște în El pe Fiul care Și-a făcut cortul printre noi; iar după ce parcursul Lui de umilință și suferință a luat sfârșit, credința Îl recunoaște pe Cel mai înainte lepădat și răstignit ca Om slăvit în ceruri – o singură Persoană: Dumnezeu manifestat în trup aici, și Om ascuns în slavă acolo. Așa citim despre El și despre calea Lui binecuvântată: “Dumnezeu S-a arătat în trup, a fost îndreptățit în Duh, a fost văzut de îngeri, a fost vestit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă ” (1Timotei 3:16).

Sub “chipul de Dumnezeu”, El a fost cu adevărat Dumnezeu; sub “chipul de rob”, a fost un Rob cu adevărat. N-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu; Și-a exercitat toate drepturile dumnezeiești și S-a folosit de toate comorile și resursele divine cu cea mai deplină autoritate, însă a făcut toate acestea dezbrăcându-Se pe Sine Însuși și ascultând. Acest lucru ne descoperă secretul. Tot ce vedem ca istorie se explică prin taină. Găsim din nou aici slava din nor. Norul ce însoțea tabăra și suferea în toate suferințele ei, era Domnul taberei. Slava care traversa pustia, întovărășind pe Israel în toate pelerinajele lui, era Slava care Se odihnea între heruvimii din Sfânta Sfințelor.

Însă cuvintele care urmează celor citate anterior (Filipeni 2:5-11), mă determină să pătrund încă și mai adânc. “De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus”, versetul 9. Citind asemenea cuvinte nu putem decât să ne minunăm din nou. Căci, întreb, ce putea să-L mai înalte pe El? Până să-și înceapă drumul de suferințe și de slavă, El era în Sine Însuși infinit de înălțat și de binecuvântat. Nimic nu-L putea înălța mai mult din punct de vedere personal, fiind, așa cum era, “Fiul”. Slava lui era de natură dumnezeiască. Era infinită și inexprimabilă. Nici o altă onoare nu-L putea vreodată mări gloria personală. Totuși Îl vedem parcurgând un drum care Îl conduce către mai multă cinste și slavă.

Ciudată taină și de o neasemuită frumusețe! Și – încă și mai ciudat și mai frumos, ca să zicem așa – aceste noi glorii dobândite sunt, într-un anumit sens, cele mai dragi Lui. Scriptura ne dă voie să vorbim astfel, așa cum ne permite să vorbim despre feluritele aspecte ale harului Său, pe care inima omenească n-ar fi fost în stare niciodată să le conceapă de la ea însăși. Cu toate acestea – dacă vom compara lucrurile divine cu cele din sfera omului, așa cum procedează Duhul Sfânt când dorește să ne dea învățătură – ceea ce voi spune este cunoscut printre oameni. Dacă un om de rang înalt dintre noi, un prinț, un fiu de împărat, pornește și-și dobândește anumite demnități, acestea, deși nu-l pot înălța personal, vor fi pentru el cele mai dragi distincții și vor forma, în ochii celorlalți, cele mai alese detalii ale istoriei lui. Un astfel de lucru este în mod instinctiv priceput printre noi. La fel stau lucrurile cu Fiul lui Dumnezeu. Potrivit cu planurile veșnice, El a plecat să dea o bătălie, iar onorurile pe care le-a dobândit, biruințele pe care le-a câștigat, sau pe care încă trebuie să le câștige, vor constitui bucuria Lui pentru veșnicie. Ele formează lumina în care El va fi cunoscut, și caracterele în care va fi celebrat pentru totdeauna; măcar că, personal, El locuiește într-o lumină de care nici un om nu se poate apropia. Iată ce prețuiește El; Iehova-Ire, Iehova-Rafa, Iehova-Șalom, Iehova-Țidkenu, Iehova-Nisi, toate sunt onoruri dobândite. Cât de importante sunt toate acestea pentru El în căile harului necuprins! În Exod 3, El îi dezvăluie lui Moise numele Său personal, vorbindu-i din rug, “EU SUNT CEL CE SUNT”. Însă după aceea îi comunică și numele Său dobândit, numindu-Se pe Sine “Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov”; iar la acesta din urmă, la numele Său dobândit, El adaugă: “Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este Numele Meu din generație în generație”, cuvinte care ne arată din belșug cât de mult prețuia El acea slavă pe care o dobândise în lucrările Lui față de cei păcătoși. La fel și în cortul întâlnirii, sau în templu, unde numele Lui era pomenit, era scris și citit numele Lui dobândit, nu cel personal. Tainele acelei case nu vorbeau despre gloriile Sale esențiale: atotputernicia, atotștiința, veșnicia, sau despre alte glorii asemănătoare, ci despre Unul în care îndurarea se slăvise față de judecată și care găsise astfel o cale de a-i aduce pe cei înstrăinați înapoi la Sine.

Cu siguranță că acestea sunt mărturii despre cât de scump este în ochii Lui numele Său dobândit în slujba făcută pentru noi. Însă “Dumnezeu este dragoste” ne explică totul și în același timp ne spune și secretul. Dacă manifestările sunt excelente și uimitoare, izvoarele ascunse care sunt deschise în El ne dau soluția tuturor lucrurilor.

Îl cunoaștem în continuare ca “născut sub lege”, la fel cum Îl cunoaștem în slava Sa personală, mai presus de orice lege. Toată viața Sa a fost viața Celui ascultător. Și astfel, deși Dumnezeu peste toate, Iehova al lui Israel și Creatorul marginilor pământului, El a fost Omul Hristos Isus. A fost Isus din Nazaret, uns cu Duhul Sfânt, care umbla din loc în loc, făcând bine și vindecând pe toți cei care erau înrobiți puterii Diavolului: căci Dumnezeu era cu El. În astfel de lumini Îl vedem și citim istoria Sa minunată și felurită. El Însuși a împărțit altora Duhul Sfânt suflând asupra lor și totuși a fost uns la rândul Lui cu Duhul Sfânt.

Fiul a venit să Se facă părtaș cărnii și sângelui. Așa prevăzuseră căile și harul planului veșnic; așa cereau nevoile noastre. A fost găsit la înfățișare ca un om. A fost exersat într-o viață de totală dependență de Dumnezeu și S-a supus unei morți care (printre alte virtuți) a fost

suferită în deplină supunere față de El. Aceasta a fost poziția Lui în ce privește legământul veșnic și într-o astfel de poziție a acționat și a suferit în chip desăvârșit; de aici au izvorât lucrările, necazurile, strigătele și lacrimile, ostenelele și durerile Fiului Omului pe pământ.

Mai mult încă, chiar acum când Se află în cer, El continuă, într-un sens important, aceeași viață. O făgăduință Îl aștepta acolo și către împlinirea ei privește El acum. "Stai la dreapta Mea până când voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale", I s-a spus după înălțare; și în credința și nădejdea acestui cuvânt, El Și-a luat locul în cer "așteptând ca vrăjmașii Săi să-l fie făcuți așternut al picioarelor" Evrei 1:10). Avem aici nădejdea ca răspuns la făgăduință, și aceasta o găsim în inima lui Isus după ce S-a înălțat și S-a așezat în cer, tot așa cum fusese Cel credincios, Cel plin de nădejde, Cel ascultător și Cel care a slujit, atunci când S-a aflat pe acest pământ.

Iar dacă mergem și mai departe: în căile Lui viitoare de slavă, nu va continua El să fie supus? Orice limbă Îl va mărturisi ca Domn, dar nu va fi asta "spre slava lui Dumnezeu și Tatăl"? Iar când împărăția se va sfârși, nu este scris: "Atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce l-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți"? Și așa cum Se va supune Celui care l-a pus toate lucrurile sub picioare, tot așa, în aceleași timpuri de slavă viitoare, va fi plăcerea Lui plină de har de a-i sluji pe sfinții Săi; așa cum citim: "El Se va încinge, îi va pune să stea la masă și Se va apropia să-i servească". Apoi din nou: "Cel care stă pe scaunul de domnie Își va întinde cortul peste ei. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai bate nici soarele, nici vreo altă arșiță, pentru că Mielul, care este în mijlocul scaunului de domnie, îi va păstori și îi va duce la izvoarele apelor vieții; și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor" (1Cor.15, Luca 12, Apoc.7).

Capitolul IV

"Primit în slavă" (1Timotei 3:16)

Înălțarea Sa

În zilele de odinioară, îngerii doriseră să privească în lucrurile privitoare la Hristos (1Petru 1:12). Când aceste lucruri au fost manifestate și împlinite, dorința lor a fost satisfăcută; căci, așa cum vedem din evanghelii, îngerii au fost martorii oculari a ceea ce doriseră atât de mult să vadă. Ei au avut privilegiul să-și găsească locul și plăcerea în istoria lui Hristos – în "taina evlaviei" – tot așa cum și le găsiseră în vremurile de demult, în sanctuarul lui Dumnezeu. Este adevărat că totul în acel sanctuar era pentru folosul și binecuvântarea celor păcătoși. Altarele, marea, capacul ispășirii și toate celelalte fuseseră toate poruncite în vederea noastră. Lucrea de jertfire și harul casei lui Dumnezeu erau pentru cei păcătoși. Însă heruvimii priveau. Ei erau așezați în acea casă ca să-și afunde privirile în cele mai adânci taine ale ei. Și la fel îi vom găsi în ziua când simbolurile și-au găsit împlinirea, în ziua lucrurilor cerești, atunci când "Dumnezeu S-a arătat în trup". Căci și cu această ocazie totul a fost pentru slujirea și mântuirea noastră, a celor păcătoși; pentru ca Dumnezeu, astfel arătat, să poată fi "propovăduit între neamuri" și "crezut în lume"; însă totul a avut, la fel de sigur, acest scop: ca El să poată fi "văzut de îngeri".

Astfel că ei au ocupat același loc în templul din vechime și în taina cea mare. Au privit, și-au ațintit privirile, au fost martori oculari. Mai mult, ei au privit cu aceeași intensitate și interes taina, așa cum făcuseră în trecut în Sfânta Sfințelor. "Heruvimii erau cu aripile întinse deasupra, acoperind capacul ispășirii cu aripile lor și cu fețele lor erau unul spre altul. Heruvimii stăteau cu fața întoarsă spre capacul ispășirii" (Exod 37). În istoria vieții lui Hristos, Adevăratul Chivot, vor fi din nou văzuți privind astfel.

Îngerul Domnului vine, fiind trimis cu însărcinare din cer, să anunțe păstorilor din Betleem nașterea lui Isus. Însă de îndată ce și-a sfârșit misiunea, "s-a unit cu el o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând: 'Slavă lui Dumnezeu în locurile preînalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!'" (Luca 2). Iar când a venit timpul unui alt mare eveniment și "Dumnezeu arătat în trup" a fost înviat dintre cei morți, urmând ca în curând să fie "primit în slavă", îngerii sunt din nou prezenți cu același interes. La mormânt, când Maria Magdalena a privit înăuntru, doi dintre ei stăteau "în locul unde fusese culcat trupul lui Isus: unul la cap și altul la picioare". Iar în momentul solemn al înălțării, ei sunt din nou prezenți, instruindu-i pe bărbații din Galileea cu privire la căile viitoare ale Celui care tocmai plecase la cer (Ioan 20, Fapte 1).

Întâlnim deci mereu și mereu aceeași contemplare de deasupra capacului ispășirii, aceeași privire plină de interes. Glăsuirea ostiilor cerești pe câmpurile Betleemului nu a fost parte din slujirea lor pentru om, ci un act de închinare înaintea lui Dumnezeu. Ei nu-i instruiau atunci pe păstori, nici nu se adresau lor în mod oficial; ci exprimau încântarea pe care gândul la Cel de curând născut o produsese în duhurile lor. La fel a fost atitudinea lor în mormânt. Este adevărat că atunci când Maria a apărut, ei au avut un cuvânt de mângâiere pentru ea; însă erau acolo în mormânt înainte ca ea să fi sosit, și s-ar fi aflat acolo chiar dacă Maria n-ar fi venit niciodată. La fel cum heruvimii din cort stătuseră deasupra chivotului și capacului ispășirii, fiecare la câte un capăt, tot așa acum în mormânt îngerii stăteau în locul unde fusese culcat trupul lui Isus, unul la cap și altul la picioare. Ce moduri de a-L vedea pe Isus! Așa cum citim: "Dumnezeu a fost arătat în carne...a fost văzut de îngeri". Fie ca și noi, preaiubiților, să tânjim după harul de a privi și a adora în același fel! Și pe de altă parte să ne întristăm și să ne smerim de lucrurile din inima noastră care ne lipsesc de așa ceva! Cred că mulți dintre noi avem nevoie să fim atrași de aceste lucruri mai mult decât suntem dispuși s-o facem. Mulți dintre noi am fost tentați să beneficiem (dacă mă pot exprima în astfel de termeni) mai mult de lumina cunoștinței dispensațiilor divine, decât de căldura unor astfel de taine precum Betleemul, grădina și Muntele Măslinilor, descoperite îngerilor în extaz. Dar astfel stând lucrurile n-am avut decât de pierdut, da, de pierdut acea comuniune care a marcat calea și duhul multora în alte vremuri. Dorința mea este să întorc privirile către această priveliște măreață, determinat de starea de lucruri din jurul nostru și dintre noi. Slăvită fără îndoială, nici nu mai e nevoie să spun, este Persoana pe care o privim, "Dumnezeu arătat în trup", urmărit prin credință de la iesle până la cruce, apoi de la cruce la înviere, și de aici în cerurile de acum și în veacurile eterne de dincolo de ele.

Duhul Sfânt – într-o manieră de care ne vom ocupa pentru puțin timp – face slujba de har de a ne ajuta să privim această viziune a credinței, prin faptul că formează cu grijă înaintea noastră legăturile dintre părțile sau stadiile acestei călătorii uimitoare. "Dumnezeu a fost arătat în trup...a fost primit în slavă". Prin apostolul Ioan, așa cum meditațiile noastre anterioare ne-au arătat, Duhul revelează sau declară într-un chip foarte special legătura dintre "Dumnezeu" și "trup" în persoana lui Isus. Citim acest lucru la începutul evangheliei și epistolei sale. Nu mai este nevoie să-l repet. Bineînțeles că toate scrierile divine, nu doar cele ale lui Ioan, fie că lasă să se înțeleagă, fie afirmă direct acest adevăr, în felurite chipuri. Însă ceea ce ne preocupă acum în cursul acestor meditații este cealaltă legătură, cea dintre "Dumnezeu arătat în trup" și slava sau ceruri; așa că vom porni însoțiți de evangheliști și de îngeri de la Betleem la grădina mormântului, iar de acolo la Muntele Măslinilor.

Evangelhia după Matei, într-un fel general, aduce mărturie despre înviere. Îngerii la mormânt declară învierea; femeile pe drumul înapoi către cetate cuprind picioarele Mântuitorului înviat, iar ucenicii îl întâlnesc pe munte în Galileea. Marcu vorbește despre câteva apariții ale Domnului, după învierea Sa, către cei ai Lui pe care-i alesese: către Maria Magdalena, către doi dintre ei pe când se duceau la țară și către cei unsprezece pe când stăteau la masă.

Luca totuși analizează mai amănunțit dovezile pe care Isus le-a oferit ucenicilor Săi, cu privire la faptul că El însuși Se afla în mijlocul lor din nou, și nu altul. Mănâncă înaintea lor și le arată mâinile și coasta Sa, apoi le spune că un duh nu are carne și oase, așa cum puteau vedea că El are, iar în cele din urmă le arată din Psalmi și din proroci că așa trebuia să se întâmple.

Ioan are stilul lui încă și mai particular de a trata această mărturie comună. În evanghelia lui totul cu privire la Domnul este putere și biruință. Așa stau lucrurile la mormânt, ca și în celelalte locuri. Când ucenicii vin, ei văd fâșiile de pânză jos și ștergarul, care fusese pus pe capul lui Isus, împăturit și pus într-alt loc singur. Nu era dezordine, nu exista nimic care să vorbească despre vreun efort sau despre vreo luptă, nici un semn că evenimentul care avusese loc acolo fusese marcat de vreo dificultate. Totul arăta ca un trofeu și o mărturie a biruinței, mai degrabă decât ca un câmp de bătălie. "Slavă, slavă Biruitorului care a fost mort", este glasul care se aude din mormântul deschis înaintea noastră de către Ioan. Și dacă locul vorbește așa, la fel face și Domnul însuși mai târziu. El nu își dovedește învierea în același fel ca în Luca. Nu le oferă celor ai Lui semne palpabile că El însuși era în mijlocul lor din nou. Nu mănâncă și nu bea cu ei aici, așa cum făcuse acolo. Peștele fript și fagurul de miere nu mai sunt luate ca dovezi. Adevărul învierii Sale este prezentat prin mijloace mai înalte care fac apel la inimile și conștiințele ucenicilor Săi. Glasul Lui care răsună în urechea Mariei îl face cunoscut ei, fiindcă inima i se obișnuise să-și audă numele de pe acele buze; iar mâinile și coasta Lui străpunse au fost arătate ca să vestească pacea conștiințelor celor ai Săi, prin siguranța că jertfa fusese primită; da, ele chiar au iscat din adâncurile sufletului unuia dintre ei exclamația de deplină convingere: "Domnul meu și Dumnezeu meu!". Așa ne conduc evangheliștii în grădina mormântului. Muntele Măslinilor își are și el mărturiile lui: înălțarea, ca și învierea lui Isus.

Nici Matei și nici Ioan nu vorbesc despre înălțare. Domnul este încă pe muntele din Galileea când se încheie evanghelia după Matei. Ioan nu ne conduce nici el la Muntele Măslinilor. Într-o scenă cu caracter de parabolă, după ce ucenicii mâncaseră în prezența Lui pe țărmul Mării Galileii, El lasă să se înțeleagă că urmează să se suie la locuința Tatălui Său și că ei aveau să-L urmeze acolo; însă aceasta nu este înălțarea în sine, nu este scena din Betania, nu este mutarea în fapt a Domnului de pe pământ în cer (Ioan 21).

Marcu însă consemnează împrejurarea: după ce Domnul terminase de vorbit ucenicilor Săi, a fost înălțat la cer și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Aici deci se declară faptul, momentul în sine, al înălțării. Însă doar atât. Este prezentată în mod simplu înălțarea Celui căruia îi aparțineau toate drepturile și onorurile, care-L așteptau acolo sus; însă nu este arătată printre ucenici comuniunea, în duh, cu acest eveniment. Istoria din Marcu nu merge până acolo încât să ne spună dacă ucenicii au fost sau nu martori oculari ai înălțării.

Dar Luca ne oferă chiar mai mult decât atât. În evanghelia sa, înălțarea Domnului este urmărită de ochi și inimi care aveau, și simțeau că au, interesul lor personal și imediat în ea: "El i-a dus afară până spre Betania și, ridicându-și mâinile, i-a binecuvântat. Pe când îi binecuvânta, a fost despărțit de ei și a fost înălțat la cer. După ce l-au închinat, ei s-au întors în Ierusalim cu o mare bucurie. Și erau mereu în templu și laudau și binecuvântau pe Dumnezeu".

Astfel deci, ca Om înviat, din mijlocul unei pleiade de mărturii că era cu adevărat același Isus, Domnul Se ridică spre ceruri. Și cu toate că un nor L-a ascuns de privirile lor, ei știau El că este acolo, în locurile preînalte, același Isus. Domnul, care mâncase cu ei în zilele călătoriei Sale, mâncase acum cu ei în zilele învierii Sale. Isus, care le dăruise pescuiri miraculoase în vremea când călătorea împreună cu ei, le dăruise acum încă o asemenea pescuire după învierea Sa. Isus, care binecuvântase hrana și le-o dăduse atunci, procedase la fel acum: și acesta era Cel care acum Se înălțase sub privirile lor. Cum sunt prezentate de clar de către evangheliști pentru noi, prin același Duh, deși în feluri diferite, toate stadiile acestei minunate călătorii! Avem înaintea ochilor pe același binecuvântat Domn la Betleem, în grădina învierii și pe muntele înălțării. Manifestat în trup, Fiul a călătorit de la Betleem până la Calvar. Înviat din morți, cu mâinile și coasta Sa străpunse, El a mâncat și a băut cu ucenicii Săi timp de patruzeci de zile; iar apoi, cu aceleași mâini și aceeași coastă străpunsă, S-a înălțat la cer. Le-a dat sfaturi după ce a înviat, așa cum făcuse și înainte. Le-a încredințat o misiune și o lucrare după înviere, așa cum făcuse înainte de ea. Îi cunoștea și îi chema pe nume la fel ca înainte. Și, în cele din urmă, pe când ei priveau după El ca și cum îl pierduseră pentru totdeauna, îngerul apare ca să le spună că "acest Isus", același, avea încă alte lucruri de împlinit pentru ei: "Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care a fost înălțat la cer dintre voi, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer".

Acesta este secretul sau principiul întregii religii divine. Este "taina evlaviei". Nimic nu-l poate aduce pe om înapoi la cunoașterea și închinarea către Dumnezeu, decât înțelegerea și credința în această taină, prin Duhul. Acesta este adevărul care formează și umple casa lui Dumnezeu: "Dumnezeu S-a arătat în trup, a fost îndreptățit în Duh, a fost văzut de îngeri, a fost vestit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă".

Avem și noi, dragii mei, această Persoană înaintea ochilor, într-un mod viu și constant, de la început până la sfârșit? El a călătorit prin truda și durerile acestei vieți, a murit pe cruce, a înviat din inima pământului și S-a înălțat în cel mai înalt loc din cer. Legăturile sunt formate ca niciodată să nu poată fi rupte, măcar că ele leagă la un loc lucrurile cele mai înalte și cele mai de jos. Duhul le ține în atenția noastră, așa cum El le-a format, și le ține cu o bucurie și o plăcere divine. În locuri precum psalmii 23 și 24, cât de repede își duce El prorocul din sfera vieții smerite de credință, de dependență și de nădejde, pe care Isus a dus-o aici în zilele întrupării Sale, către zilele intrării Sale ca "Domnul cel viteaz în luptă", ca "Domnul Oștirilor", "Împăratul slavei", pe "porțile veșnice" ale Ierusalimului Său din mileniu!

Ne aflăm și noi, în duh, pe același drum cu El? Și ca o altă întrebare pentru sufletele noastre, care ne poate smeri pe unii dintre noi din nou: Suntem noi, în virtutea unei puteri vii și reale, împreună cu Domnul nostru în perioada prezentă a acestei călătorii tainice? Căci, în această lume, El este încă Hristosul lepădat. Oare cât de departe suntem noi în duh de El în această calitate? Îl înțelegem noi pe "acest sărac"; rămânem noi alături de El în toate încercările Lui? (Psalmul 41:1; Luca 22:28). "Suflete adultere, nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu?" (Iacov 4:4). Isus n-a fost cineva în lume după învierea Sa mai mult decât fusese înainte să moară. Învierea n-a schimbat nimic în această privință. Lumea n-a însemnat mai mult pentru El după ce a înviat decât însemnase în zilele de dinainte, atunci când, așa cum știm, nu avea unde să-și plece capul. El a părăsit lumea pentru a merge în cer, la fel cum mai înainte o părăsise ca să meargă la Calvar. Când S-a născut, ieslea din Betleem L-a primit; acum, înviat dintre morți, cerul este cel care-L primește. Ca născut în această lume, El S-a prezentat pe Sine credinței și acceptării lui Israel; a fost însă refuzat. Ca înviat, Se prezintă din nou pe Sine Israelului prin apostoli; însă iarăși este respins.

De aceea Isus este încă un străin aici pe pământ. Vremea de acum este încă perioada lepădării Sale. A fost la fel de solitar pe drumul de la Ierusalim către Emaus, deși era Omul Înviațat, așa cum fusese înainte pe drumul de la Betleem la Calvar. Dar, preaiubiții mei, ne-am alăturat noi oare Lui pe acest drum, într-un astfel de caracter?

Multe dintre aceste gânduri ar însemna prea mult pentru noi dacă n-am fi exersați pentru așa ceva după metoda înțelepciunii divine: "Mai am să vă spun încă multe lucruri, dar acum nu le puteți purta", ne spune Învățătorul nostru divin, și în felul acesta "bunătața" Lui ne face "mari" (2Samuel 22:36). Suntem astfel pregătiți pentru comunicări tot mai mari din partea Lui. Isus poate anula distanțele la fel de bine cum poate stăpâni împotrivrile. Pe lacul Tiberiadei a umblat pe valurile agitate, iar apoi, când a intrat în corabie, aceasta a sosit îndată la locul spre care mergeau (Ioan 6:18-21).

Cât de binevenite sunt razele slavei deslușită de după nor, în momentul când pătrund în suflet! Și ce avem altceva de făcut decât să deschidem toate porțile sufletului și să-L lăsăm pe Isus să intre? Credința ascultă. Domnul ar fi vrut ca sărmana femeie samariteană de la fântână să fie doar o ascultătoare, de la început până la sfârșit. Ea a putut să vorbească, și a vorbit; dar ce reprezintă cuvintele ei decât mărturia acestui lucru: că înțelegerea, conștiința și inima îi erau toate deschise la cuvintele Lui? Iar când tot vasul este deschis, Isus Se revarsă în el.

Această atitudine de ascultare a credinței trebuie să ne preocupe, mai ales când avem de-a face cu subiecte așa de sfinte și de profunde.

Am privit pe scurt împreună cu evangheliștii la legăturile dintre părțile acestei taine mari, la momentele de tranziție de pe drumul Domnului nostru Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, am fost împreună cu îngerii și cu ucenicii la Betleem, în grădina mormântului și pe Muntele Măslinilor.

Dacă facem încă un pas și intrăm în cartea Fapte vom fi izbiți de un lucru, anume că ceea ce umple gândurile apostolilor și totodată formează marea temă a întregii lor propovăduiri, este faptul că Isus, Isus din Nazaret, Omul lepădat și răstignit aici pe pământ, era acum în ceruri. Cea dintâi și constantă preocupare a lui Petru a fost să lege de actul înălțării tot harul și puterea care erau atunci (în zilele mărturiei sale) oferite din ceruri în mijlocul poporului evreu. Cu ocazia coborârii Duhului Sfânt, profeția lui Ioel devine (lucru normal, ba chiar necesar) textul predicii lui Petru. Însă dezvoltând acest text el îl prezintă pe Isus din Nazaret, Cel răstignit. Îl înfățișează pe Omul care fusese aprobat de Dumnezeu în mijlocul lor prin semne și minuni, ca fiind acum în cer și, așa cum Dumnezeu spusese în acea profeție, ca turnând Duhul făgăduit; și, mai mult, el arată că Cel înălțat era Domnul de care vorbea profeția, al Cărui nume dădea mântuirea acum, dar a Cărui zi va aduce judecata mai târziu.

Aceasta este predica și îndemnul lui Petru bazate pe textul din Ioel. Pe Omul din ceruri îl declară el de-a lungul acestei întregi cuvântări magnifice. Dacă Ioan a arătat acea slavă deplină, nepătată, în Isus aflat pe pământ, Petru ne îndreaptă acum privirile spre cer, spre locul oricărui har, al mântuirii și al puterii, spre Fiul Omului, Nazarineanul, care fusese disprețuit și lepădat aici jos.

La fel, în capitolul următor, Petru vorbește și acționează în numele lui Isus din Nazaret (numele cel mai batjocorit și disprețuit între oameni cu puțin timp înainte), acum proslăvit în locurile preainalte. Cerșetorul olog de la poarta Frumoasă a templului este vindecat prin credința în acest nume; apoi apostolul face lămurit mai departe că pe același Isus cerurile L-au primit, și-L vor reține acolo până la vremea când revenirea prezenței Lui va aduce cu ea înviere și restabilire. Și fiind acuzat de conducători, în capitolul următor, pe baza acestei vindecări miraculoase, Petru proclamă pe același disprețuit Isus din Nazaret ca fiind Piatra lepădată de zidari, însă făcută "Cap al unghiului" în ceruri.

Acesta este numele și aceasta este mărturia. Fie că-i vedem pe apostoli față în față cu puterea lumii, sau în mijlocul durerilor fiilor oamenilor, acesta este singurul lor gând; aici se găsește toată măiestria, toată virtutea și toată tăria lor. Și imediat după asta, același nume al lui Isus este singurul lor drept și temei de încredere înaintea lui Dumnezeu. Cel slab, așa cum oamenii ar putea spune, "Robul sfânt Isus", căruia Israel și neamurile, Irod și Pilat, împărații pământului și domnitorii, I se împotriveseră și-L respinseseră, acesta era nădejdea lor înaintea lui Dumnezeu. Acum ei îl cunosc în Sfânta Sfintelor, așa cum mai înainte îl cunoscuseră printre oameni. Și remarcăți stilul lor diferit în care folosesc acest nume. Remarcăți siguranța cu care ei îl prezintă celor în nevoie, îndrăzneala cu care se luptă pentru el înaintea lumii, precum și delicatețea de inimă ("Robul Tău cel Sfânt Isus") cu care îl amintesc înaintea lui Dumnezeu. Cerșetorul de la poarta templului fusese vindecat prin el; iar locul unde pomeniseră astfel acel nume înaintea lui Dumnezeu, s-a cutremurat, iar ei au fost umpluți cu Duhul Sfânt. Cerul arată că toată puterea acum aparține acestui nume, așa cum înainte toată puterea de sus se coborâse prin el pe pământ. Ba mai mult, lumea, iadul însuși, sunt tulburate de acest nume, căci marele preot și saducheii se umplu de mânie și îi aruncă în temniță pe cei care-l mărturisesc.

Cu toate acestea Petru, în modul cel mai deplin, prezintă deslușit slăbiciunea și umilința celui Isus pe care nu conținește, de altă parte, să-L arate ca înălțat acum în cel mai înalt loc în ceruri. Lucrul acesta este foarte izbitor în predicile lui de început. Isus fusese omorât, spune Petru, fusese desconsiderat, vândut, lepădat, luat, atârnat pe un lemn. Limbajul lui este fără restricții în această privință și, în același duh, el pare că se slăvește cu numele disprețuit de "Isus din Nazaret". Acest nume se găsește neconținut pe buzele lui. Toate formele de durere și de dispreț pe care "Prințul vieții", "Cel Sfânt și Drept", le-a suferit în inima, în trupul sau în împrejurările Sale printre oameni, sunt reamintite și repetate de el în stilul lui viu și plăcut, sub proaspăta ungeră a Duhului Sfânt. Acesta este Cel cu care Petru se slăvește de-a lungul acestor capitole ale slujbei sale timpurii printre iudei (Fapte 2-5). Iar pe El, care fusese tratat de o așa manieră, apostolul îl prezintă ca pe omul planurilor lui Dumnezeu: "Domn și Hristos". Petru proclamă că Omul din ceruri era Domnul lui David; că Sămânța lui Avraam a fost ridicată pentru binecuvântare; că Prorocul făgăduit odinioară prin Moise era acum în cerurile preainalte. Iată cuvântul pe care el îl propovăduia cu îndrăzneală.

Și precum această ungeră a Duhului Sfânt l-a condus pe Petru să mărturisească despre Omul din ceruri, despre Isus din Nazaret, lepădat aici, însă înălțat acolo, tot așa răpirea în viziune de către Duhul Sfânt, imediat după aceasta, face același lucru pentru Ștefan. Dacă Petru vorbește despre El în ceruri, Ștefan îl vede în ceruri. Propovăduitorul îl vestește fără teamă, iar martirul îl vede fără piedică, cu cea mai mare limpezime: "Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu" (Fapte 7).

Iată cum Duhul Sfânt îl oferă pe Isus cel din ceruri buzelor și ochilor feluritelor Săi martori. Însă este un lucru binecuvântat să adăugăm că Isus în ceruri a reprezentat o realitate la fel de măreață pentru Petru ca și pentru Ștefan, măcar că Petru a cunoscut această taină doar datorită

ungerii, în timp ce Ștefan a cunoscut-o ca răpit într-o viziune prin Duhul Sfânt. Fie ca și noi, dragii mei, s-o cunoaștem tot mai mult în suflețele noastre în aceeași putere. Fie ca să ne bucurăm de ea în lumina Duhului acum, așa cum o vom savura, mai mult decât ca într-o viziune, pentru totdeauna.

Așa se prezintă prima propovăduire în Fapte, după ce marea legătură fusese formată între "Dumnezeu" și "trup", și între "Dumnezeu arătat în trup" și "cer". Dar ce priveliște vastă și minunată se prezintă pentru credință de-a lungul acestui drum; și toată pentru binecuvântarea, lumina și bucuria noastră! Vedem legăturile dintre cer și pământ, pe Dumnezeu și pe cei păcătoși, pe Tatăl și ieslea din Betleem, crucea de la Calvar și scaunul de domnie al Măririi în cele preainalte. Putea oare vreodată gândul omenesc să conceapă sau să întocmească o priveliște ca asta? Dar iat-o înaintea noastră, o realitate măreață în timpul de acum și pentru toată veșnicia. "Cel care S-a coborât este Același cu Cel care S-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate" (Efeseni 4). Duhul Îl revelase pe Dumnezeul slavei în Pruncul din Betleem, iar acum, când toată puterea și harul sunt manifestate din ceruri, turnarea Duhului Sfânt, vindecarea durerilor fiilor oamenilor, mântuirea păcătoșilor, făgăduința zilelor de înviore și de restabilire, toate acestea sunt întemeiate și declarate a fi în, și de la, Omul glorificat din ceruri.

Ce taine divine sunt acestea, și cât de mult se ridică deasupra oricărei imaginații a inimii! "Cine spun oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?" a fost întrebarea Domnului în zilele umilinței Sale; iar singurul răspuns corect a fost acesta: "Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu". Iar acum, când apostolii sunt întrebați în zilele mărturisirii lor: "Cu ce putere sau în numele cui ați făcut voi lucrul acesta?", răspunsul divin este: "În Numele lui Isus Hristos Nazarineanul, pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți; prin El stă omul acesta astăzi întreg înaintea voastră".

Acesta este Isus, mereu același, Unicul. Și-a dus aducerea aminte în "părțile cele mai de jos ale pământului" și a luat-o cu El "mai presus de toate cerurile". El umple toate lucrurile. Dumnezeu a fost aici jos; Omul este acolo sus. Că Dumnezeu a fost aici pe pământ în slavă deplină, Fiul printre fiii oamenilor, a fost arătat credinței în zilele de atunci; că Omul este acum în ceruri, urcând acolo din mijlocul batjocurii și disprețului, slăbiciunii și umilinței, este arătat acum credinței, în același fel, în aceste zile. Iar credința înțelege taina că este vorba de Unul și același, de Unicul; că Cel care S-a înălțat este același care S-a coborât; că Cel care S-a coborât este același care S-a înălțat.

Cineva a spus: "Felul glorios în care El este făcut potrivit pentru toate lucrările și îndatoririle slujbei Sale de mijlocire, își găsește soluția în unirea celor două naturi ale Lui în aceeași Persoană. Cel care a fost conceput și născut din fecioară era Emanuel, adică 'Dumnezeu a fost arătat în trup': 'Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu puternic, Părintele veșniciei, Prinț al păcii' (Isaia 9). Cel care a vorbit iudeilor și care, ca Om, era doar cu puțin trecut de trezeci de ani, era 'înainte de Avraam' (Ioan 8). Lucrarea perfectă și completă a lui Hristos în fiecare aspect al slujirii Lui, în tot ce El a făcut, în tot ce El a suferit, în tot ce El continuă să facă, este lucrarea întregii Sale persoane".

Aceasta este taina. Credința o înțelege cu cea mai deplină siguranță a sufletului. Iar ea pricepe mai mult din aceeași taină pe măsură ce ascultă cu atenție și desfătare la aceste cuvinte: "Îndreptățit în Duh, ... propovăduit printre neamuri, crezut în lume". Dumnezeu, deși arătat în trup, a fost îndreptățit în Duhul. Totul în El a fost slavă morală perfectă; totul a fost, pentru gândul și acceptarea divină, drept într-un chip infinit și inexprimabil. Noi avem nevoie de o îndreptățire din afară sau venită prin altul. Nimic în noi nu poate fi îndreptățit prin sine; El în totul a fost așa. N-a existat la El nici un cuvânt, nici o suflare, nici o mișcare, care să nu fie o jertfă plăcută lui Dumnezeu, o mireasmă de cel mai bun miros: "El a fost la fel de nepătat ca Om așa cum era ca Dumnezeu; la fel de neîntinat în mijlocul impurităților lumii așa cum fusese zilnic desfătarea Tatălui înainte de a fi lumea". Credința cunoaște asta, și o cunoaște bine, fără nici un gând care s-o umbrească. Și, prin urmare, ea cunoaște și istoria Lui, truda și durerile, moartea și învierea Celui binecuvântat. "Dumnezeu arătat în trup, îndreptățit în Duh", n-a fost pentru El Însuși, ci pentru cei păcătoși, ca astfel El și istoria scumpă a existenței Lui să fie propovăduite "printre neamuri" și crezute "în lume". În jertfa pe care a împlinit-o, în dreptatea pe care a lucrat-o, El este prezentat celor păcătoși, chiar celor mai îndepărtați, oricare ar fi ei, neamuri sau iudei, pentru ca astfel să-și pună încrederea în El, deși aflați încă în această lume, și să aibă siguranța îndreptățirii prin El.

Timpul nu mi-ar îngădui să urmăresc această taină de-a lungul întregului Cuvânt al lui Dumnezeu, însă voi mai adăuga că, dintre toate epistolele, așa cum urmează ele Faptelor Apostolilor, cea către Evrei face cu precădere slujba privitoare la taină către suflețele noastre. "Înălțat în slavă", este vocea care se aude de la începutul și până la sfârșitul acestui oracol divin. O, dacă sufletul ar poseda în putere lucrurile de care mintea se bucură atunci când ascultă un astfel de glas! Nu poți să scrii fără să simți asta, și nu trebuie să vrei să scrii fără să o mărturisești.

Fiecare capitol al acestei scrieri minunate, sau fiecare stadiu și perioadă din linia ei de argumente, ne oferă o viziune a lui Isus înălțat. Epistola se deschide brusc și imediat cu acest lucru. Pare că ea îl forțează cumva asupra noastră. Într-adevăr, așa ceva este cu totul binevenit pentru sufletul nostru, însă acesta este stilul ei. Fiul, strălucirea slavei lui Dumnezeu și reprezentarea exactă a Ființei Lui, este văzut – după ce a făcut prin Sine Însuși curățirea păcatelor – în locul Lui înălțat în ceruri, moștenind acolo un nume cu mult mai minunat decât al îngerilor, având dreptul la un scaun de domnie veșnic și ocupând un loc în cea mai mare demnitate și putere, până când vrăjmașii Îi vor fi făcuți așternut al picioarelor Sale.

Capitolul al doilea ne oferă o altă vedere asupra aceluiași subiect. Sfințitorul, după ce S-a coborât în ajutorul seminței lui Avraam, este declarat apoi ca înălțat din nou în ceruri, în umanitatea pe care Și-a asumat-o, pentru a îndeplini acolo pentru noi lucrarea de Mare Preot milos și credincios. Iar acest loc din Scriptură, pot spune, este așa de plin de acest gând încât acest capitol ne prezintă pentru a doua oară același subiect. El ne arată, citând psalmul 8, pe acel "Om minunat", făcut pentru puțin timp mai prejos decât îngerii, acum însă încununat în ceruri cu slavă și cu cinste.

Următoarele capitole (3 și 4) sunt doar ca o paranteză, complementare învățăturii precedente; totuși această vedere asupra lui Hristos este încă păstrată înaintea ochilor noștri. Se afirmă despre El că a fost aici pe pământ, ispitit în toate felurile ca și noi, însă fără păcat; dar că acum El S-a urcat la cer, El, Isus Fiul lui Dumnezeu, pentru a ne oferi har și ajutor din acel sanctuar.

În următorul subiect, cel al preoției (capitolele 5, 6 și 7), Îl avem înaintea ochilor pe același Domn înălțat. Fiul este declarat a fi făcut Preot, "înălțat mai presus de ceruri". El Se coborâse pentru a descinde din seminția lui Iuda și pentru a fi făcut desăvârșit în zilele vieții Sale pământești; dar acum a fost înălțat din nou, fiind Autorul mântuirii veșnice pentru toți cei ce care Îl ascultă.

La fel, în următoarea chestiune importantă care este tratată, anume legămintele (capitolele 8 și 9). Imediat ce ele se deschid înaintea noastră, Îl vedem pe Isus în cortul din ceruri; acel cort ridicat de Domnul, nu de om; și de acolo El administrează legământul mai bun.

La fel, în următorul capitol (10), când gândul principal îl constituie victima, așa cum preoția și legămintele îl constituiseră mai înainte, Îl avem înaintea noastră pe același Isus înălțat. Este Acela care a putut spune: "Iată-Mă, vini!", adică revelat ca sfințindu-i pe păcătoși în trupul pregătit pentru El pe pământ. Însă apoi este prezentat ca Unul care a câștigat cerurile și ne-a deschis o cale pe care să străbătem cu îndrăzneală acele curți preînalte, pure și strălucitoare ale prezenței lui Dumnezeu.

Aici se încheie, în mod oficial, partea de doctrină a epistolei; și, privind astfel, vedem, în felurite lumini și caractere, aceeași Persoană slăvită și minunată, pe Fiul lui Dumnezeu cel înălțat. Și, pot adăuga, atât de mult domină gândul acesta întreaga epistolă, atât de îndeaproape urmează ea acest subiect central, încât după ce se încheie partea de învățătură, descoperim curând aceeași mare taină - Hristos în ceruri - în atenționările practice care urmează. Isus, în rolul Său de "Inițiator și Desăvârșitor al credinței noastre", este văzut în ceruri la sfârșitul vieții Sale de credință: "Privind ținta la Isus, Inițiator și Desăvârșitor al credinței noastre, care, pentru bucuria care-l era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și stă la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu" (cap. 12:2). Astfel este văzut El în ceruri în acest caracter nou: viața de credință îl conduce într-acolo așa cum tot într-acolo îl conduce tot ceea ce a făcut și a suferit pentru noi în har divin. Și acolo strălucește El înaintea ochiului credinței, iar dacă am avea simțuri gata să discearnă acest lucru, precum și o inimă ca să ne bucurăm de el, am ști că cerul însuși strălucește de o frumusețe și o slavă necunoscute lui mai înainte ca Isus să Se suie acolo, în aceste caractere câștigate și dobândite pe pământ, și asta pentru noi păcătoși.

Și aceasta este taina: asumarea cărnii și sângelui de către Fiul, așa încât să vină în ajutorul seminței lui Avraam, iar apoi înălțarea acestei minunate Persoane la cer: "Dumnezeu a fost arătat în trup - a fost înălțat în slavă". Binecuvântată este sarcina de a cerceta aceste legături tainice, așa cum încercăm să facem. Ele sunt formate pentru a nu fi niciodată rupte, măcar că ele leagă împreună ceea ce se află la distanțe pe care o minte creată nu le poate cuprinde. Duhul Sfânt le ține înaintea ochilor noștri, după cum tot El le-a format pentru plăcerea și slava divină, potrivit cu planurile dumnezeiești veșnice. "Cuvântul făcut trup" din Ioan 1 este acel "ceva bun" din Nazaret (vers.14, 46). Emanuel din Matei era Pruncul culcat în ieslea de la Betleem. În mijlocul scaunului de domnie a fost văzut un Miel, care părea înjunghiat (Apoc.5). În persoana Aceluia ale cărui buze vorbeau înțelepciunea adaptată celor mai obișnuite aspecte ale vieții, Se găsea Cel care fusese desemnat, în sfatul tainic al Persoanelor divine, ca temelie a tuturor căilor dumnezeiești (Prov.8). În rugul de la Horeb Se afla Dumnezeul lui Avraam; în norul din pustie, Slava; în omul înarmat de la Ierihon, Căpetenia oștirii Domnului; în străinul care l-a vizitat pe Ghedeon în aria acestuia, și pe Manoah în ogrorul lui, era Dumnezeul căruia singur l se cuvine închinarea întregii creații.

Acestea sunt unele dintre mărturiile prin care (într-un har negrăit și pentru plăcerea și slava divină) lucrurile cele mai de sus și lucrurile cele mai de jos sunt legate împreună: "Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel care S-a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer" (Ioan 3:13).

În ce mod minunat răsare deasupra minții înnoite, acel gând al apostolului, pe care îl găsim în epistola către Efeseni: "Și acest 'S-a suit', ce înseamnă decât că Se coborâse în părțile mai de jos ale pământului?" (cap.4:8). Demnitățile, pozițiile și slujbele pe care Cel înălțat le ocupă și le împlinește, sunt de un caracter atât de eminent încât implică faptul că El este și Cel care S-a coborât și Acela care fusese deja în ceruri "mai presus de toți"; după cum este scris: "Cel care vine din cer este mai presus de toți" (Ioan 3:31). Demnitatea persoanei Sale este implicată în această taină a urcării și a coborârii. Provocarea din Efeseni 4:8,9 pare că sugerează asta; iar epistola către Evrei ne explică mai pe larg motivele ei. Fiindcă ea ne spune că până când să Se înalțe, El făcuse curățirea păcatelor noastre; că până să Se ridice la ceruri, El îl nimicise pe cel care avea puterea morții și îi eliberase pe captivii lui; că până să urce în înălțime, El fusese făcut desăvârșit ca Autor al mântuirii veșnice pentru cei dintre care facem parte și noi (cap.1,2,5). În aceste caractere, și în altele asemenea lor, a mers El la cer; și când în cele din urmă S-a înălțat, El a umplut adevăratul sanctuar din ceruri, cortul pe care Domnul l-a ridicat, și nu omul, pentru a ne asigura acolo o moștenire veșnică (cap.8,9).

Cine se putea înălța într-o astfel de glorie și de putere ca acestea - și mult mai mari decât acestea - decât Cel care fusese deja în ceruri "mai presus de toți"? „Iar acest „S-a suit” ce este decât că a și coborât întâi?”. Pozițiile pe care le ocupă ne spun cine este El. Suferințele Lui, îndurate în slăbiciune și în umilință, dezvăluie Persoana Lui în toată slava ei divină.

"Cel care S-a coborât este Același cu Cel care S-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate". Aceasta este urmarea și ea ne vorbește despre nemărginirea suveranității Lui, așa cum faptul că Cel ce S-a coborât era în ceruri mai presus de toți, ne-a descoperit demnitatea persoanei Sale. În lucrările, călătoriile și biruințele Lui, a vizitat cele mai înalte și cele mai smerite locuri. A fost pe pământ, în locurile cele mai de jos ale lui. S-a coborât în mormânt, domeniul puterii morții. Acum El este în cerurile cele mai înalte, deasupra tuturor domniilor și stăpâniilor. Astfel sunt arătate ochiului credinței toate domeniile și stăpânirile Lui. Nici o streășină a templului, nici un munte foarte înalt, n-ar putea oferi o astfel de priveliște. Credința însă vede: "Cel care S-a coborât este Același cu Cel care S-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate".

Aceasta este taina. Este același Isus, Emanuel, Fiul, și totuși Sprijinitorul seminței lui Avraam. Iar aici vreau să adaug - căci este nevoie de așa ceva - că știu că nu trebuie să confundăm naturile în această Persoană slăvită și binecuvântată. Îngenunchez deplin cu credință înaintea adevărului că Sfințitorul S-a făcut părtaș cărnii și sângelui. Afirm cu tot sufletul umanitatea adevărată din persoana Sa; însă ea nu a fost nicidecum o umanitate nedesăvârșită, în condițiile sau sub rezultatul păcatului. Întreb dar: nu există oare o necredință necesizată, însă reală, în mințile multora cu privire la taina acestei Persoane? Este indivizibilitatea persoanei Lui păstrată înaintea ochilor sufletului de-a lungul tuturor perioadelor și tranzițiilor acestei istorii slăvite și tainice?

Îmi doresc harul de a-mi găsi plăcerea în expresia folosită de Duhul Sfânt, și să vorbesc despre "Omul Hristos Isus". "Omul" care este înviat este declarat a fi pârga învierii pentru noi (1Corinteni 15:20). "Omul" care este înălțat este marea asigurare pentru noi că interesele noastre sunt, în orice moment, înaintea lui Dumnezeu în ceruri (1 Timotei 2:5). "Omul" care Se va întoarce din ceruri în curând va fi siguranța și bucuria împărăției viitoare (Psalmul 8). Taina "Omului" - ascultător, mort, înviat, înălțat și reîntors - susține astfel, putem spune așa, întregul plan al lui Dumnezeu. Însă, o spun din nou, trebuie ținută înaintea ochilor sufletului Persoana în indivizibilitatea ei. "Lucrarea completă și desăvârșită a lui Hristos în fiecare act al slujbei Sale, în tot ceea ce El a făcut, în tot ceea ce a suferit, în tot ceea ce continuă să facă, constituie actul și lucrarea întregii Lui persoane". Da, într-adevăr, și întreaga Lui persoană a fost pe cruce, ca și în orice alt loc. Persoana a fost jertfa, și în această Persoană era Fiul, 'peste toate, Dumnezeu binecuvântat în veci'. El este Cel care 'Și-a dat duhul', deși a murit sub

judcata lui Dumnezeu împotriva păcatului, și deși a fost răstignit și omorât prin mâinile oamenilor nelegiuți. Iar asta este o îndurare infinită.

A fost El Însuși, preaiubiților, de la început și până la sfârșit. A străbătut El Însuși calea tainică, și a străbătut-o singur și fără ajutor. Nimeni altul nu putea fi acolo decât El, "Dumnezeu arătat în trup". Fiul a devenit Mielul pentru altarul de pe acest pământ, iar apoi Mielul care a fost înjunghiat S-a înălțat la locul slavei, mai presus de toate cerurile. Persoana este cea care dă eficacitatea tuturor acestor lucruri. Slujbele n-ar fi nimic, durerile n-ar fi nimic; moartea, învierea și înălțarea, toate n-ar reprezenta nimic (în caz că le-am putea concepe astfel), dacă Isus n-ar fi fost Cel care este. Persoana Lui este "Stânca"; de aceea "lucrarea Lui este desăvârșită" (Deuteronom 32:4). Aceasta este taina tainelor. Însă El nu este prezentat ca noi să discutăm despre El, ci să-L înțelegem, să credem în El, să ne încredem în El, să-L iubim și să ne închinăm Lui.

Dumnezeu și om, cer și pământ, se află împreună înaintea gândurilor credinței în această mare taină. Dumnezeu a fost aici pe pământ, și chiar în trup; iar acum Omul slăvit este acolo în ceruri. La legăturile dintre aceste lucruri mărețe am căutat să privesc în mod special; iar acest exercițiu este menit să facă lucrurile cerului și veșniciei reale și apropiate pentru sufletele noastre. Distanțele morale sunt infinite; însă distanțele în ele însele sunt nimic acum. Firea, asaltată de poftă și de starea lumească, face să fie greu pentru suflet să pătrundă în așa ceva; însă distanța în sine nu este nimic. Isus, după ce S-a suit la cer, într-un moment, într-o clipeală din ochi, S-a arătat lui Ștefan; și nu i-a trebuit mai mult ca să strălucească pe drumul lui Saul din Tars, pe când acesta călătorea dinspre Ierusalim către Damasc. Și deși noi nu avem vizite din slavă asemănătoare cu acestea, apropierea și realitatea ei ne sunt din nou împropățate și făcute benefice pentru sufletele noastre prin vederea acestor taine mari.

Și nu va constitui oare împărăția reprezentarea rezultatelor acestor legături tainice? Căci cerul și pământul, în felurile lor diferite, le vor fi martore și le vor celebra. "Să se bucure cerurile și să se înveselească pământul" (Psalmul 96:11). Biserica, una cu acest Om înălțat și slăvit, se va situa în înălțime, mult deasupra tuturor stăpânirilor și puterilor. Scara pe care Iacov a văzut-o va fi așezată (potrivit acestei taine); Fiul Omului va fi centrul, ca și sprijinul, acestui întreg sistem predestinat, de slavă și de cârmuire. Popoarele nu vor mai învăța războiul. Toiagul lui Iuda și toiagul lui Efraim vor fi unul singur și amândoi vor avea un singur Împărat. "În ziua aceea voi asculta, zice Domnul, voi asculta cerurile și ele vor asculta pământul; și pământul va asculta grâul, mustul și untdelemnul și acestea vor asculta pe Izreel" (Osea 2:21,22). Și ce înseamnă toată asta decât rodul fericit, care urmează să fie adunat în zilele împărăției viitoare, al acestor legături care, așa cum am văzut, au fost deja formate? Germenul și principiile tuturor acestor manifestări în cer și pe pământ, printre îngeri, și oameni, și printre toate creaturile, în creația însăși, se găsesc, am putea spune, la Betleem, în grădina mormântului și pe muntele Măslinilor.

Fie ca inima și conștiința să învețe această lecție. Fie ca să ne ațintim privirile la aceste legături tainice despre care vorbim, tot mai mult în compania îngerilor pe câmpurile Betleemului și la mormântul lui Isus; sau, pot adăuga aici, tot mai mult în același duh cu al ucenicilor pe muntele Măslinilor, pe când priveau la legătura glorioasă care se forma în acele momente între Isus și ceruri. Priviți-i în Luca 24:44-52. Ei erau acolo, precum Israel în Levitic 23:9-14, sărbătorind legănarea snopului celor dintâi roade. Isus, Adevăratul Rod Dintâi, tocmai fusese atunci adunat și le explicase, ca Învățător divin, însemnătatea învierii Sale. Apoi ei au urmărit acest moment tainic. Au privit la Domnul lor înălțat și au ținut sărbătoarea ca și cu o jertfă de ardere de tot. "După ce I s-au închinat, ei s-au întors în Ierusalim cu o mare bucurie". Cu siguranță putem spune: "Mare este taina evlaviei!... Dumnezeu S-a arătat în trup, a fost îndreptățit în Duh, a fost văzut de îngeri, a fost vestit în lume, a fost înălțat în slavă".

El a fost înălțat în mod glorios și a fost înălțat în glorie. A intrat în lumina celor mai înălțate ceruri; însă a intrat acolo fiind El Însuși slăvit, și acolo este El acum, cu un trup de slavă, modelul a ceea ce vor fi și trupurile noastre. Umanitatea Sa reală este acolo, în cerurile preainalte; dar este glorificată. Și deși astfel glorificată, este aceeași natură umană reală. "Isus este în același trup în ceruri ca cel în care a trăit aici pe pământ. Acesta este acel 'Lucru sfânt' care a fost format de către Duhul lui Dumnezeu în pântecele fecioarei. Acesta este 'Sfântul' care, atunci când S-a aflat în mormânt, n-a văzut putrezirea. Acesta este acel 'trup' care a fost dat pentru noi și în care El a purtat păcatele noastre pe lemn. Acea natură individuală în care El a suferit tot felul de ocări, de batjocuri și de insulte, este acum imuabil așezată într-o slavă care nu poate fi cuprinsă cu mintea. Trupul care a fost străpuns este acela pe care orice ochi îl va vedea, și nu altul. Acest cort nu va fi niciodată strâns. Persoana lui Hristos, și în ea natura Lui umană, va fi obiectul veșnic al slavei divine, al laudei și al închinării. Starea Lui prezentă este o stare a celei mai strălucite glorie ale înălțării, deasupra întregii creații a lui Dumnezeu și deasupra oricărui nume care este sau poate fi numit". Astfel a vorbit cineva pentru zidirea și mângâierea noastră.

El a fost primit în slavă cu dragostea inexprimabilă și cu acceptarea nemărginită, nemăsurată, a lui Dumnezeu Tatăl; așa cum El realizase și împlinise scopul harului Său de a-i răscumpăra pe cei păcătoși. S-a înălțat în triumf, după ce a luat robia roabă și a dezarmat domniile și stăpânirile; și acolo Și-a ocupat locul la dreapta Măririi în ceruri, cu toată puterea dată Lui în cer și pe pământ. S-a înălțat în calitate de Cap al trupului Său, Biserica, așa încât din plinătatea dumnezeirii care locuiește trupestă în El, ea "crește cu creșterea lui Dumnezeu", prin Duhul Sfânt care ne este dat. S-a înălțat și a intrat într-un templu, pentru ca să apară acolo în prezența lui Dumnezeu pentru noi, pentru a ședea acolo ca Slujitor al adevăratului cort, ca să mijlocească neîncetat pentru noi; și pentru ca în privința aceasta, ca și în alte privințe asemănătoare ale harului, să slujească în trup înaintea tronului. S-a înălțat ca Înainte Mergător al nostru, în casa Tatălui, pentru a pregăti acolo un loc pentru copiii Lui, ca acolo unde este El să fie și ei. Și mai mult: șederea Lui în ceruri este cea a unuia care este în așteptare; El așteaptă să vină și să-Și întâlnească sfinții în văzduh, ca ei să fie cu El pentru totdeauna; El așteaptă să fie trimis pentru a aduce din nou vremurile de înviere pe pământ prin prezența Lui; și El așteaptă până când vrăjmașii Săi vor fi făcuți așternut al picioarelor Sale.

Reci sunt afecțiunile și mică este energia; însă în principiu nu cunosc nimic vrednic de astfel de viziuni ale credinței, decât acel duh de devotament care poate spune împreună cu Pavel: "Știu să fiu smerit și știu să trăiesc în belșug", și acel duh de tânjire care îl așteaptă și spune: "Vino, Doamne Isuse, vino grabnic!"

Preaiubiților, astfel S-a legat Dumnezeul nostru cu legături care niciodată nu pot fi rupte, și care sunt asigurate pentru totdeauna prin plăcerea pe care Și-o găsește în ele, prin gloria Sa pe care o conțin, și potrivit planului și puterii Lui. La aceste legături am privit, tainice și prețioase așa cum sunt ele. El Însuși le-a format, ba mai mult, El Însuși este substanța lor, și credința le pricepe. Iar pe Stânca Veacurilor se odihnește păcătosul care crede; se odihnește în pace și în siguranță. O spun cu tot sufletul meu: Fie ca aceste meditații să ne facă mai apropiate și mai reale aceste subiecte ale credinței! Ele vor fi fără valoare dacă nu vor conduce la slăvirea Lui în gândurile noastre, la a-L oferi pe El din nou, cu un imbold proaspăt, inimilor noastre.

“Mai lângă Domnul meu, mai lângă El, Cât mai aproape de El”.

Aceasta să fie atmosfera pe care să o respire sufletele noastre, până îl vom vedea. Amin.

Capitolul V

“Toate le-ai pus sub picioarele Lui” (Evrei 2:8)

Stăpânirea Sa asupra tuturor lucrurilor

La începutul evangheliei după Luca ești surprins să vezi expresia vie și adâncă descrisă aici, a intimității dintre cer și pământ. Nevoia și slăbiciunea omului sunt acelea care deschid poarta cerească; însă o dată urnită, ea se deschide larg. Zaharia și Elisabeta erau amândoi drepti înaintea lui Dumnezeu, umblând fără pată în toate rânduielile și poruncile Domnului. Făceau parte din familia preoțească, din sămânța lui Aaron. Însă nu dreptatea lor a fost cea care le-a deschis cerul, ci nevoia și infirmitățile lor. Elisabeta era stearpă și amândoi erau înaintați în vârstă; iar motivul binecuvântării lor adevărate stătea acolo, stătea în durerea și în slăbiciunea lor. Pentru soția stearpă și pentru soțul lipsit de copii, Gabriel vine cu un cuvânt al făgăduinței din ceruri. Dar, așa cum am spus, ușa cerului, odată deschisă, este deschisă de tot. Îngerii acționează și sunt plini de bucurie; și nu contează că e vorba de templul din cetatea împărătească și sfântă, ori de un sat îndepărtat din disprețuita Galilee, Gabriel le vizitează pe amândouă cu același entuziasm. Slava lui Dumnezeu, ca și oștile de îngeri, umplu câmpurile Betleemului. Duhul Sfânt, prin puterea și lumina Lui divine, umple vasele Sale alese, iar Fiul Însuși îmbracă un trup. Cerul și pământul sunt foarte aproape unul de celălalt. Lucrarea și bucuria care au început în înălțul cerului sunt simțite de scena de aici de jos și li se răspunde ca atare. Păstorii, femeile privilegiate, preotul bătrân și copilul încă nenăscut, au parte de entuziasmul sfânt al momentului; iar sfinții care așteptau Mângâierea lui Israel ies din locul așteptării lor.

Nu cunosc alt loc din Scriptură mai mișcător decât Luca 1 și 2 în această privință. S-a întâmplat într-o clipă, într-o clipeală din ochi; însă a fost împlinită o schimbare binecuvântată. Cerul s-a aplecat spre oameni. Pământul afla, și afla din gura acestor martori minunați, că ușa cerului era cu adevărat larg deschisă către el. Iar intimitatea era adâncă, așa cum prețioase erau slujbele și harul. Îngerul îi cheamă pe nume pe Zaharia și pe Maria și le vorbește despre Elisabeta chemând-o de asemenea pe nume – un limbaj care îndată face inima să-i priceapă înțeleșul.

Putem să-L binecuvântăm pe Domnul pentru asta; și ar trebui să facem așa, dacă am umbla cu un pic mai multă simplitate și credință în simțământul apropierii și realității cerului.

Iacov și Ștefan, în zilele lor, și în aceeași manieră, au avut cerul deschis înaintea ochilor și li s-a dat să vadă ceea ce-i interesa în mod personal acolo. O scară a fost pusă sub privirile lui Iacov, a cărei capete unul atinge cerul, iar celălalt se afla chiar pe locul unde el stătea culcat. Era un loc neînsemnat și lipsit de cinste, martor de asemenea al greșelii și stării nenorocite a lui Iacov. Totuși scara a fost așezată pe el, iar glasul Domnului, care se afla în slavă deasupra lui, a vorbit lui Iacov despre binecuvântare, despre siguranță, călăuzire și moștenire.

Ștefan, la rândul lui, a văzut și el cerul deschis și slava de acolo; însă Fiul Omului stătea în picioare la dreapta lui Dumnezeu. Iar acest lucru a descoperit martirului, așa cum scara descoperise patriarhului, faptul că împrejurările sale constituiau chiar în acel moment gândul și obiectul cerului.

Așa au stat lucrurile, în două feluri asemănătoare, pe aceste căi depărtate una de alta a lui Iacov și a lui Ștefan – depărtate între ele și depărtate de noi. Timpul însă nu contează. Credința vede aceleași ceruri deschise acum; și află, de asemenea, precum cei din vechime, că ele sunt ale noastre. Află că există legături între ele și împrejurările noastre. Pentru ochiul credinței există o scară; cerul stă deschis înaintea ei, iar “Omul Hristos Isus” este văzut acolo – Mijlocitorul noului legământ, Marele Preot, Avocatul de la Tatăl, Cel care simpatizează cu noi; de asemenea, Înainte Mergătorul nostru în acele locuri ale slavei.

Isus S-a înălțat, iar lucrarea prezentă din ceruri, acolo unde El S-a dus, este cunoscută prin credință ca a fi în întregime “pentru noi”. Nevoia noastră, ca și durerea noastră, sunt amintite acolo. Suferințele lui Iacov au fost cele ale unuia care se căiește; ale lui Ștefan au fost cele ale unui martir; însă cerul a fost cerul lui Iacov, ca și al lui Ștefan. Dar, măcar că lucrurile stau așa într-adevăr, nu aceasta este totul. Credința cunoaște un alt secret, sau taină, în cer. Ea știe că dacă Domnul și-a luat locul acolo în aceste caractere ale harului pentru noi, El l-a luat de asemenea ca fiind Acela pe care omul l-a disprețuit și pe care lumea l-a lepădat. Acest lucru face și el parte din ceea ce credința înțelege din sfera cerurilor unde este așezat acum Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu.

Domnul Isus a murit sub mâna lui Dumnezeu; sufletul Lui a fost făcut o jertfă pentru păcat. “Domnului l-a plăcut să-L zdrobească” (Isaia 53:10). Apoi El a înviat ca Cel care murise astfel, învierea Lui mărturisind despre primirea jertfei. S-a înălțat la cer în același caracter, pentru a continua acolo scopul de har al lui Dumnezeu manifestat printr-o astfel de moarte și înviere.

Însă Domnul Isus a murit de asemenea sub mâna omului; adică, mâna nelegiuită a omului și-a avut partea în această moarte, la fel de clar și de sigur ca harul infinit al lui Dumnezeu. El a fost refuzat de către viticultori, urât de lume, aruncat afară, răstignit și omorât. Acesta este un alt caracter al morții Sale. Iar învierea și înălțarea Lui au fost, de asemenea în acest caracter, părți sau perioade ale istoriei Aceluia pe care lumea îl lepădase; în consecință, învierea Lui este dovada judecării viitoare a lumii (Fapte 17:31), iar înălțarea Sa îl pune în așteptarea zilei când vrăjmașii Lui îi vor fi făcuți așternut al picioarelor (Evrei 10:13).

Aceste deosebiri ne fac să înțelegem diferitele imagini în care credința, în lumina Cuvântului, îl vede pe Isus cel înălțat; atunci când îl vede exercitând harul preoțesc în care mijlocește pentru noi și, în același timp, așteptând judecata vrăjmașilor Săi.

Evanghelia proclamă prima dintre aceste taine, adică moartea Domnului Isus sub mâna lui Dumnezeu pentru noi, precum și învierea și înălțarea Sa potrivite cu o astfel de moarte. Iar noi ne putem pe drept lăuda cu această evanghelie ca fiind întreaga noastră mântuire. Însă a doua dintre aceste taine, moartea Domnului sub mâna omului, se întâmplă să fie întrucâtva uitată, în timp ce prima dintre ele este pe drept înălțată așa de mult. Dar aceasta este o greșală gravă în sufletul unui sfânt, ori în aprecierile și mărturia Bisericii. Căci dacă acest mare fapt,

această a doua taină, așa cum am numit-o, este uitată, cum se poate întâmpla pe acest pământ, totuși cu siguranță că ea nu va fi uitată în cer. Este adevărat că ea nu este prilejul acțiunii prezente de acolo; moartea Victimei și mijlocirile Preotului în urma acestei morți formează acțiunea care se desfășoară acolo acum. Însă este la fel de sigur că moartea Martirului divin, moartea Fiului lui Dumnezeu sub mâna omului, este cea care va da caracterul acțiunii de acolo în viitor.

Aceste distincții sunt foarte clar păstrate în Scriptură. Cerul, așa cum este el deschis în Apocalipsa 4, este un cer foarte diferit de cel care ne este prezentat în epistola către Evrei; la fel de diferit, pot spune, cum este diferită moartea Domnului Isus privită ca survenită sub mâna omului (adică, săvârșită prin noi), de cea suferită sub mâna lui Dumnezeu (adică, împlinită pentru noi). Putem avea aceleași obiecte sau materiale în fiecare din ele, însă ele vor fi privite în conexiuni foarte diferite. Avem, de exemplu, un tron și un templu în fiecare din aceste ceruri, cerul din Evrei și cerul din Apocalipsa; însă contrastele dintre ele sunt foarte serios păstrate. În Evrei, tronul este un tron al harului, și orice lucru pe care vremea noastră prezentă de nevoie și de durere îl solicită, poate fi găsit și obținut aici. În Apocalipsa, tronul este unul al judecății, iar instrumentele și agenții mănii și ai răzbunării se pot observa înaintea și în jurul lui. În Evrei, sanctuarul, sau templul, este ocupat de către Marele Preot al mărturisirii noastre, Mijlocitorul unui legământ mai bun, care slujește acolo în virtutea propriului Său sânge prețios. În Apocalipsa, templul oferă impresii de temut ale pregătirii pentru judecată. Fulgere, cutremure de pământ și voci însoțesc deschiderea lui. Este la fel ca templul văzut de proroc, plin de fum și cu stâlpii clătinați din temelii, în semn că Dumnezeul căruia îi aparținea judecata Se afla acolo în slava Sa (Isaia 6).

Imaginea cerului care ne este oferită în Apocalipsa este deci foarte solemnă. Este locul puterii care-și furnizează singură instrumentele de judecată. Se rup peceti, se sună din trâmbițe, se golesc potire; toate acestea însă realizează fiecare în parte introducerea unei judecăți cumplite a pământului. Altarul care este acolo nu este altarul epistolei către Evrei, unde preoții cerești mănâncă din pâinea vieții, ci un altar care oferă focul de judecată pentru pământ. Este și război acolo; iar în cele din urmă acest cer se deschide pentru Acela al cărui nume este "Cuvântul lui Dumnezeu", a Cărui haină este înmuiată în sânge și din a Cărui gură iese o sabie ascuțită cu care lovește neamurile.

Cu siguranță că acesta este cerul într-un caracter nou. Iar contrastul este foarte solemn. Nu este cerul pe care credința îl percepe acum, un sanctuar al păcii umplut de resursele și de mărturiile harului, ci un cer care ne spune că deși judecata este lucrarea ciudată a lui Dumnezeu, totuși ea este lucrarea Lui atunci când e timpul ei. Căci cerul în diversele lui aspecte este, am putea spune, locul mărturiei harului, al judecății și al slavei. Acum el este cerul harului; va deveni cerul judecății în ziua din Apocalipsa 4 și va continua așa de-a lungul cărții Apocalipsa; apoi, la încheierea acestei cărți, așa cum vedem în capitolele 21, 22, el devine cerul slavei.

Sufletul trebuie să fie familiarizat cu acest adevăr serios, anume că judecata precede slava. Vorbesc despre aceste lucruri în perspectiva desfășurării istoriei pământului sau a lumii. Cel credincios a trecut din moarte la viață. Nu mai este nici o condamnare pentru el. El învie nu pentru judecată, ci pentru viață. Însă tot el trebuie să știe că, în desfășurarea istoriei pământului sau a lumii prin prisma divină, judecata precede slava. Împărăția va fi văzută în sabie sau în "toiagul de fier", până să fie văzută în sceptru. Cel Bătrân de zile stă îmbrăcat în haine albe pe un tron de flăcări de foc cu cărțile deschise înaintea Lui, mai înainte să vină Fiul Omului la El cu norii cerului pentru a primi stăpânire (Psalmul 2; Daniel 7).

Aceste lecții sunt foarte limpede prezentate și însemnate în Scriptură. În ziua Apocalipsei 4 gândul și obiectul ei este Hristos lepădat de om, și nu Hristos acceptat de Dumnezeu pentru păcătoși. Prin urmare sunt făcute pregătiri pentru a răzbuna nedreptățile suferite de Domnul Isus în lume, și pentru a-I revendica drepturile pe pământ; cu alte cuvinte, cerul este cel care începe acea acțiune de a-L stabili în împărăția Lui după judecata vrăjmașilor Săi.

Însă toate acestea ne arată din nou, potrivit cu gândul meu de căpătâi din aceste meditații asupra Fiului lui Dumnezeu, cum aceeași Persoană este păstrată înaintea ochilor noștri, ca s-o cunoaștem, în fiecare și în toate perioadele aceleiași mari taine. Suntem, în orice punct am ajunge, în compania aceluiași Isus. Căci aceste distincții, pe care le-am scos în relief, ne spun că El S-a înălțat la cer și este acum așezat acolo, în chiar caracterele în care fusese mai înainte cunoscut și manifestat aici pe pământ. Căci El a fost aici ca Cel care a condus către perfecțiune harul lui Dumnezeu manifestat față de noi, cei păcătoși, și ca Cel care a suferit vrăjmășia lumii în toată măsura ei; și în aceste două caractere, așa cum am văzut acum, este așezat El în ceruri.

El nu-și ia cu grabire acest al doilea caracter, nici nu apare a fi activ în cer ca Cel care a fost disprețuit și lepădat pe pământ. El așteaptă până când va veni timpul cerului din Apocalipsa. Și în această trăsătură de caracter, pe când El stă în așteptarea judecății și zăbovește în locul caracterizat de har, avem o foarte dulce expresie a aceluși Isus pe care credința L-a cunoscut deja. Căci, atunci când El a fost aici, S-a apropiat cu pași foarte înceți de Ierusalim, în calitate de Dumnezeu al judecății. A zis către cetate: "De câte ori am dorit să strâng pe copiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ai vrut! Iată, vi se lasă casa pustie" (Matei 23:37,38). El a zăbovit în câmpiile de jos, vizitând toate cetățile și satele țării, în slujba Sa răbdătoare de har, mai înainte de a-și lua locul pe munte pentru a vorbi despre judecata și pustiirea Sionului (Matei 24:3). Și despre El care, în această manieră, a călcat cu încetineală pe drumul care Îl ducea la muntele Măslinilor, locul judecății, este scris: "Domnul...are o îndelungă răbdare față de voi și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință" (2 Petru 3:9)□.

Cum să nu păstrăm înaintea ochilor aceeași Persoană, cu același caracter atașat Lui, fie atunci când El a fost aici pe pământ, sau cum este acum în cer - aceeași Persoană, aceeași glorie morală, deși pe scene și în condiții diferite! "Harul care a fost în Hristos în această lume este același care este acum în El în ceruri". Mângâietoare cuvinte! Cât de real ar trebui să știm că spunem adevărul atunci când zicem: Îl cunoaștem! L-am privit de la început. S-a coborât din cer; S-a aflat în pântecul fecioarei și în ieslea de la Betleem; a străbătut complet pământul într-o slavă deplină, nepătată, deși acoperită; a murit și a fost îngropat; a înviat, apoi S-a întors la cer; și, așa cum am meditat până acum, credința Îl vede acolo pe Acela pe care Îl cunoscuse a fi fost acolo, pe Slujitorul și Martorul harului lui Dumnezeu față de om, pe Cel care a suferit întreaga vrăjmășie a omului față de Dumnezeu, pe Cel care este totuși, în același timp, Dumnezeul judecății care nu Se grăbește s-o exercite.

Însă mai trebuie să remarc ceva despre acest același Isus; un lucru care stă într-o legătură încă și mai apropiată cu meditația mea prezentă.

Când Domnul Isus Hristos S-a aflat aici, El și-a revendicat împărăția. S-a prezentat pe Sine ca Împărat fiicei Sionului, ca Fiul lui David. El a luat chipul Aceluia care din vechime fusese făgăduit prin profeți și a intrat în cetate "smerit, călare pe un măgar". Într-o zi precedentă, steaua Lui, steaua Împăratului betleemit, apăruse în țările de la răsărit, chemând pe neamuri către Fiul lui David, născut în cetatea lui David. Însă ceea

ce a căutat atunci, El n-a găsit: "Ai Săi nu L-au primit". Însă a dus cu El în cer acest gând, această dorință după împărăția Lui! "Un om de neam mare s-a dus într-o țară depărtată ca să-și ia o împărăție". El Se gândește la împărăția Lui, deși este acum așezat pe scaunul de domnie al Tatălui, așa cum Se gândise la ea și o revendicase atunci când S-a aflat aici. Spun din nou: cât de strict, în această caracteristică minunată, suntem ținuti în comuniune cu același Isus! El a fost odată pe pământ, iar acum este în ceruri; însă noi Îl cunoaștem, după aceste trăsături, ca fiind același Domn – unul în persoană, în scopuri și în dorințe, măcar că locurile și condițiile se schimbă. El a fost Împăratul lui Israel când era aici și Și-a revendicat cu dorință împărăția; și fiindcă cetățenii țării l-au refuzat-o, El a primit-o în ceruri, iar la timpul potrivit Se va întoarce, în ziua bucuriei inimii Lui, ca s-o administreze aici, unde a căutat-o prima dată. "M-am uitat în timpul viziunilor nopții și iată, cu norii cerului a venit Unul ca un Fiu al Omului; a înaintat spre Cel Bătrân de Zile și a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă și împărăție, pentru ca toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile să-l slujească. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și împărăția Lui nu va fi distrusă" (Daniel 7:13,14).

Privim, în felul acesta, la unica Persoană, la același Isus; iar inima prețuiește acest lucru când medităm la el. Și mai există încă o trăsătură a acestei identități, care depășește cu mult tot ceea ce am remarcat deja.

Când S-a aflat aici, El a dorit să fie cunoscut de către ucenicii Săi, să fie descoperit lor, în câteva din gloriile Sale ascunse, așa păcătoși cum erau ei. De asemenea El S-a bucurat ori de câte ori a putut să-și comunice harul acolo unde a găsit credință. Credința care se baza pe El fără rezervă, credința care apela la El fără ceremonie, credința care putea da la o parte aparenta neglijare sau respingere, a fost prețuită de El. Păcătosul care se alipea de El în ciuda disprețului lumii, sau care se încredea numai și numai în El, fără aportul sau încurajarea altora, a fost în totul bine primit de El. Sufletul care cerea cu îndrăzneală prezența Lui, sau care căuta părtașia cu El, care stătea la picioarele sau la pieptul Lui, putea obține de la El ceea ce dorea, sau, precum Avraam mijlocitorul, Îl putea avea cu sine cât de mult timp vroia.

El a dorit uniunea cu aleșii Săi, o uniune permanentă, deplină și personală, fiind gata să împartă cu ei numele Său de la Tatăl, poziția de dragoste în care Se afla și slava al cărei moștenitor era.

A căutat simpatie, a tânjit după tovărășie în bucuriile și în necazurile Sale. Iar noi nu putem nicidecum să cântărim dezamăgirile inimii Lui, când a căutat aceste lucruri și nu le-a găsit; a fost mai greu, cu mult mai greu, decât atunci când El Și-a revendicat împărăția, așa cum am văzut deja, și nu a primit-o. "N-ați putut veghea împreună cu Mine nici măcar un ceas?", a fost glasul unei inimi însingurate.

Mai mult decât atât, El a plănuit, atunci când S-a aflat aici, să împartă tronul cu poporul Său. Nu vroia să fie singur. Dorea să împartă onorurile și stăpânirile cu aleșii Săi, tot așa cum vroia ca ei, în simpatie, să înțeleagă și să împartă împreună cu El bucuriile și durerile Lui.

Iar acum (lucru la fel de minunat și de sublim ca și taina care ni-l destăinuie), toate acestea își găsesc, sau își vor găsi, împlinirea pentru El în, și prin, Biserică. Biserica este chemată să răspundă dorințelor Domnului Isus în toate aceste lucruri, să fie toate acestea pentru El, fie prin Duhul Sfânt acum, fie în împărăția viitoare; să pătrundă acum, în duh, în gândurile și în afecțiunile Lui, în bucuriile și în durerile Lui, iar apoi să strălucească în slava Lui și să stea pe scaunul Lui de domnie.

Ce taină! Biserica, acum înzestrată cu Duhul care locuiește în ea, și destinată să stea, acoperită de slavă, în moștenirea stăpânirii Lui, constituie răspunsul la aceste cele mai adânci dorințe ale Domnului Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, în zilele vieții Sale pământești. Și din nou spun: Ce taină! Putem admira din plin acele armonii care ne vorbesc despre același Isus, despre Persoana unică în aceste felurite părți ale căilor Lui minunate. El a căutat și a revendicat o împărăție atunci când S-a aflat aici, și tot atunci a dorit simpatia sfinților Săi. Însă poporul Lui nu a fost pregătit să-l recunoască dreptul de împărat, iar sfinții Săi n-au fost în stare să-l ofere părtașia dorită. Totuși, El Își primește acum o împărăție în ceruri și Se va întoarce și o va administra aici. Părtașia după care a tânjit începe să o găsească acum prin Duhul care locuiește în aleșii Săi; și ea va fi satisfăcătoare pentru El în deplina ei măsură în ziua când ei vor fi făcuți desăvârșiți. Împărăția va fi slava și bucuria Lui. Ea este numită "bucuria Domnului", căci se va spune celor care o vor împărți cu El, "Intră în bucuria Stăpânului tău". Însă părtașia pe care o va avea cu Biserica va însemna cu mult mai mult pentru El. Ea a reprezentat cea mai adâncă dorință a Lui aici, și va reprezenta cea mai deplină bucurie a Sa în viitor. Eva a însemnat pentru Adam mai mult decât toate lucrurile peste care era stăpân.

Avem oare, preaiubiților, cât de cât putere în sufletele noastre ca să ne bucurăm la gândul că inima Domnului Isus este astfel satisfăcută? Putem urmări cu privirea aceste bucurii care Îl așteaptă în ceasul nunții Mielului, în ziua veseliei inimii Lui, însă oare avem capacitatea, în duh, de a face mai mult? Putem mărturisi, cu toată sinceritatea, că asemenea întrebări nu fac decât să ne smerească.

Însă acestea vor fi ale Lui: împărăția și Biserica. Împărăția va fi a Lui în virtutea multor titluri. El o va lua sub legământ, sau, potrivit cu planurile care au fost întocmite în Dumnezeu înainte de întemeierea lumii. O va lua de asemenea în virtutea unui drept personal, căci El, Fiul Omului, niciodată nu Și-a pierdut chipul de Dumnezeu. Și nici nu putea să-l piardă, fiindcă, deși Fiu al Omului, El era Fiul Tatălui. Prin urmare nu l-a pierdut și, având acest chip, stăpânirea îi aparține prin titlul personal, potrivit cu cele dintâi mari reguli stabilite ale puterii și cârmuirii: "Și Dumnezeu a zis: 'Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; ei să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ'" (Geneza 1). El va lua împărăția și în virtutea titlului ascultării, așa cum citim: "La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și l-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi" (Filipeni 2). El o va lua de asemenea în virtutea titlului MORTII; căci citim din nou: "Toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El și prin El să împăce toate lucrurile cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui" (Coloseni 1). Iar crucea, pe care El a împlinit această moarte, a avut scrise pe ea, fără puțință de ștergere sau modificare, prin intervenția brațului puternic al lui Dumnezeu Însuși, cuvintele: "Acesta este Isus, Împăratul Iudeilor" (Matei 27:37).

Astfel, stăpânirea este a Fiului Omului prin legământ, prin titlu personal, prin titlul slujirii sau al ascultării și prin titlul morții; și, așa adăuga de asemenea, prin cel al cuceririi, căci judecățile care urmează să-l netezească drumul către tron și să elimine din împărăție tot ceea ce este pricină de poticnire, sunt, așa cum știm, executate prin mâna Sa. "Porți, ridicăți-vă capetele; ridicați-vă, porți veșnice, ca să între Împăratul slavei! Cine este acest Împărat al slavei? Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în luptă" (Psalm 24).

Ce temelii sunt astfel așezate pentru stăpânirea Fiului Omului! Cum se angajează orice titlu în a-l cinsti și glorifica numele! Așa cum vedem în Apocalipsa 5, nimeni în cer și pe pământ nu putea lua Cartea afară de Mielul care fusese înjunghiat și care era Leul din Iuda; Carte pe care o

primește îndată din mâna Celui care ședea pe tron, iar apoi Biserica în slavă, îngerii și toate creaturile din toate părțile marilor stăpâniri, triumfă în proclamarea drepturilor și titlurilor Mielului. Și dacă titlul este astfel făcut sigur, pecetluit de mii de martori, și este de asemenea un titlu minunat, așa vor fi și puterea și împărăția pe care el o susține. În Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, "Domnul din ceruri", ca și "Fiul al Omului", întregul mare plan al lui Dumnezeu cu privire la stăpânirea tuturor lucrurilor este reînsuflețit și consolidat. Putem spune: așa cum "toate făgăduințele lui Dumnezeu în El sunt 'da' și în El sunt 'Amin'", tot așa toate destinele omului vizavi de Dumnezeu sunt în El "da" și sunt în El "Amin".

Stăpânirea a fost dată lui Adam, guvernarea - lui Noe, titlul de patriarh - lui Avraam, judecata - lui David și regalitatea - lui Solomon. Toate aceste glorii se vor găsi și vor străluci împreună în Hristos. În El, și sub picioarele Lui, se va face "restabilirea tuturor lucrurilor". El va avea multe cununi și va purta multe nume. Numele Lui de "Domnul" din psalmul 8 nu este numele de "Împărat" din psalmul 72, deși îl poartă și pe acesta. Forma slavei din fiecare este particulară. Cununile sunt diferite, însă amândouă sunt ale Lui. Și El este de asemenea "Părintele veșniciei"; un Împărat și totuși un Părinte - Solomonul și Avraamul lui Dumnezeu. În El toți vor fi binecuvântați, și totuși înaintea Lui se va pleca orice genunchi. Sabia, de asemenea, este a Lui; "toiagul de fier" ca și "sceptra dreptății". El va judeca cu David și va cârmui cu Solomon. Ca Fiul al lui David, El își însușește puterea pentru a o exercita într-o sferă anumită de slavă. Ca Fiul al Omului, El își însușește puterea și o exercită într-o sferă de slavă mai largă. El vine deopotrivă în slava Lui, în slava Tatălui și în slava sfinților îngeri. Își însușește puterea și ca Om înviat. Acest lucru ne este înfățișat în 1Corinteni 15:23-27. Și în acest caracter El își are de asemenea sfera Lui particulară. El a pus moartea, ultimul vrăjmaș, sub picioarele Sale. Și acest lucru se potrivește așa de mult, ca toate celelalte, și este perfect la locul și în timpul lui, căci ca Om înviat trebuia să supună moartea.

Va fi înconjurat de scene cu glorii variate și va purta trăsături ale unor felurite glorii. Trăsătura specifică a împărăției va fi aceasta: ea va fi plină de gloriile lui Hristos; felurite, totuși armonioase și împletite. Crucea a prezentat deja o mostră a acestei opere perfecte. "Îndurarea și adevărul" s-au întâlnit acolo. Acolo Dumnezeu a fost "drept" și totuși "a îndreptățit". Și după aceeași manieră se vor desfășura lucrurile în zilele viitoare ale puterii, așa cum au decurs în zilele trecute ale slăbiciunii. Așa cum îndurarea și adevărul, dreptatea și pacea, s-au întâlnit odinioară și s-au îmbrățișat, la fel autoritatea și slujirea, binecuvântarea și totuși cârmuirea, un nume al întregii maiestăți și al puterii, și totuși un așa nume care va coborî ca ploaia peste iarba cosită, toate vor fi cunoscute și savurate împreună. Va exista atunci stăpânirea universală a omului peste toată gama lucrărilor lui Dumnezeu; vor fi văzute slăvile împărăției care țin toate popoarele sub cârmuire, împreună cu prezența "Părintelui veșniciei" care le păstrează pe toate în binecuvântare. "Îl vor numi: Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu puternic, Părintele veșniciei, Prinț al păcii" (Isaia 9).

Totul se îndreaptă către această domnie și conducere binecuvântată și slăvită a Fiului lui Dumnezeu, deși pentru unii drumul va fi prin "marea necazurilor" și prin judecata deplină a "veacului acesta rău". Dumnezeu croiește acest drum și omul nu se poate opune, deși el caută să fixeze pământul pe temeliiile lui prezente, refuzând să înțeleagă că acestea sunt îmbătrânite și șubreze, ca și cei care-l locuiesc, și că doar Hristos susține stâlpii acestui pământ. "Mănunchiul celor vii" (așa cum a vorbit Abigail, cea care a mărturisit spre slava lui David în zilele umilinței lui) este un mănunchi tare, bine încheșat și sigur, fiindcă Domnul însuși este în el, așa cum a fost în vechime în rugul care ardea. Însă dincolo de acest mănunchi (slab și disprețuit în ochii oamenilor, ca un rug de măracini), totul se clatină; și fără îndoială că mai este puțin timp până când cei care nu au vrut, nici nu au căutat, n-au vegheat și nu s-au rugat să învețe această lecție în duh, o vor învăța direct în istorie.

Sabia și sceptra zilei viitoare a puterii sunt singulare în gloriile lor. Nu există altă sabie, nici un alt sceptra, care să fie sau să poată fi ca ele. Sabia urmează să fie "îmbătățită în ceruri" Isaia 34:5. Ce expresie! Soarele se va schimba în întunecime și luna în sânge, puterile cerului vor fi clătinate, întuneric va fi sub picioarele Lui și nori groși îl vor însoți în ziua când acea sabie va fi scoasă pentru măcel. Iar puterea ei este călcarea teascului aprinderii mâniei Atotputernicului Dumnezeu. Tot ce este înălțat și ridicat, căpeteniile și puterile care guvernează întunecimea acestei lumi, fiara și prorocul ei, împărății, căpitanii și oamenii viteji, ca și balaurul, acel șarpe vechi, care este diavolul și Satan, fac parte dintre vrăjmașii care îi vor simți tăișul; "oștirea celor mari din ceruri și împărății de pe pământ". Izvoarele râului și instrumentele lui sunt deopotrivă cercetate și judecate de către lumina și puterea ei.

Nu este o astfel de sabie singulară în slava ei? Putea cea a lui Iosua, sau cea a lui David, să facă cuceriri ca acestea? S-ar fi supus puterile întunericului acestor săbii? S-ar fi supus lor moartea și iadul?

Întreb deci, în mâna cui trebuie să fie această sabie care poate birui astfel de oști? Chiar slujba din acea zi a puterii, ca de altfel orice altă slujbă a Lui, fie în slăbiciune fie în putere, ne spune cine este Acela. Această lumină și această putere, amândouă de la sine grăitoare, frumoase și divine, în lucrarea lor de a-L înfățișa în toate ipostazele, chiar în suferința Lui cea mai adâncă, le-am urmărit noi în această meditație, cu slăbiciune și cu admirație. Ele merită în continuare recunoașterea și închinarea noastră. Biruințele acestui Dumnezeu al băătăliilor, în zilele de odinioară, au fost de același caracter înalt. Căci din vechime luptele Lui au vorbit despre persoana și despre slava Sa, așa cum o vor face și în viitor. Prin urmare este scris despre El: "Domnul este un războinic viteaz: Numele lui este Domnul" (Exod 15:3). Lupta Lui, în această rostire a Duhului, este arătată ca descoperind calitatea Lui de domn, slava Lui, numele Lui, persoana Lui. În Egipt dumnezeii l-au simțit mâna, așa cum au făcut mai târziu printre filistenii și apoi în Babilon. Dagon a căzut înaintea chivotului, Bel a îngenușat, Nebo s-a prăbușit. Acestea au fost zilele aceleiași mâini.

Și după cum este sabia, așa este și sceptra. Cel al lui Solomon a fost doar o umbră palidă a lui, iar cârmuirea lui Noe și stăpânirea lui Adam vor fi uitate în comparație cu el.

Toată lumea va fi supusă atunci; creația la fel ca și națiunile. "Cântați Domnului o cântare nouă! Cântați Domnului, tot pământul! Cântați Domnului, binecuvântați Numele Lui, vestiți din zi în zi mântuirea Lui! Istorisiți printre neamuri slava Lui, printre toate popoarele lucrările Lui minunate" (Psalm 96: 1-3). În umbra acestui sceptra și în lumina acestui tron de glorie vor locui de la un capăt al pământului până la celălalt națiunile "binevoitoare" și "drepte". Va fi un legământ între oameni și fiarele câmpului. Pustia se va bucura și ea. Șchiopul va sări ca o câprioară și limba celui mut va cânta. Soarele acestei împărății nu va apune, nici luna nu va dispărea de pe cer, căci Domnul va fi lumina ei veșnică. Nici un lucru rău nu se va petrece pe tot muntele sfânt al lui Dumnezeu; căci pământul va fi plin de cunoștința slavei lui Dumnezeu ca fundul mării de apele care-l acoperă.

Israel va reînvia, oasele uscate vor trăi din nou. Toiagul lui Iuda și toiagul lui Efraim vor fi din nou unul singur. Cetatea va fi numită "Domnul este acolo". Despre țară se va spune: "Această țară care a fost pustiită a devenit ca grădina Edenului". Și din nou, ea va fi salutăată cu cuvinte care dezvăluie demnitatea ei sfântă: "Domnul să te binecuvânteze, locaș al dreptății, munte sfânt!" (Ieremia 31:23).

Neamurile vor fi aduse să judece din nou bine și mintea le va reveni. Lumea, în nebulia ei, deși "făcută prin El", "nu L-a cunoscut". Împărații pământului și domnitorii s-au împotrivit Unsului. Au lovit cu piciorul împotriva țepuşelor, trădându-și astfel nebulia și nechibzuința. Însă mintea sănătoasă le va reveni. Întâmplarea cu Nebucadnețar se va dovedi a fi o taină și totodată o istorie. Mintea aceluia cap de aur, aceluia mare cap al puterii neamurilor, s-a întors la el după perioada lui de nebulie; și atunci el a cunoscut și a recunoscut că cerurile împărătesc. Așa că lumea în cele din urmă nu va mai fi ignorantă cu privire la Făcătorul ei, ci îl va recunoaște într-un mod la fel de profund așa cum odinioară L-a refuzat cu nebulie. Căci "împărații își vor închide gura înaintea Lui", ca semn de recunoaștere adâncă și plină de închinare. Inima de fieră va fi luată de la ei și li se va da în loc o inimă de om. Nu vor mai fi muștrați cu imaginea bouului care-și cunoaște stăpânul și cea a cocorului și rânduncii, care-și cunosc timpul pe cer, ci vor zbura ca porumbeii spre porumbarul lor. "Iată-i că vin de departe, unii de la miazănoapte și de la apus, iar alții din țara Sinim" (Isaia 49:12).

Lucrările mâinilor lui Dumnezeu, și deopotrivă Israel și neamurile, se vor bucura sub același sceptor. "Atunci lupul va locui împreună cu mielul și leopardul se va culca împreună cu iedul" (Isaia 11:6). Chiar pământul se va bucura din nou de ploaia târzie și de arat, ca de niște lucruri care vin direct de la Plugarul divin. "Tu cercetezi pământul, îl adapi și-l umpli de bogății: râul lui Dumnezeu este plin cu apă. Tu le pregătești grâul, după ce ai pregătit pământul" (Ps. 65:9). Ce sceptor! Nu este un astfel de sceptor, ca și sabia, unic în gloria lui? A mai fost vreun sceptor ca el? Poate fi o putere asemănătoare în vreo altă mână? Ceea ce Adam a pierdut în ce privește pământul; ceea ce a pierdut Israel în țara fâgăduinței; ceea ce Avraam a pierdut printr-o sămânță degradată, nerecunoscută și proscrisă; ceea ce casa lui David a pierdut în ce privește tronul; ceea ce creația lui Dumnezeu a pierdut din pricina celui care a supus-o la robie și stricăciune - toate vor fi strânse și arătate în prezența și puterea zilelor Fiului Omului.

Doar "Fiul" putea lua în stăpânire o astfel de împărăție. Valoarea jertfei deja săvârșite, așa cum am văzut în meditațiile precedente, stă în persoana Victimei, iar starea binecuvântată a sanctuarului, de acum umplut și folosit în slujire, se bazează, în aceeași manieră, pe persoana Marelui Preot și a Mijlocitorului care Se află acolo; gloriile și virtuțile împărăției viitoare pot fi desfășurate și exercitate doar în, și de către, aceeași Persoană. Fiul lui Dumnezeu slujește în locurile cele mai de jos și în cele mai înalte, în sărăcie și în bogăție, în cinste și în dezonoare; ca Nazarinean și ca Betleemit; pe pământ și în cer; și într-o lume a gloriilor mileniale, deopotrivă pământeste și cerești. În toată slujba Lui, de la început până la sfârșit, în toate stadiile și schimbările suferite în marea taină, ni se spune cine este El. El n-ar fi putut fi ceea ce a fost pe cruce, dacă n-ar fi fost acolo ceea ce El este dintotdeauna; tot așa, El n-ar putea ședea acum pe tronul Tatălui, dacă n-ar fi același cu Cel răstignit pe cruce. Nu contează pentru credință unde-L vede, nici unde-L urmează; ea are înaintea ei Obiectul strălucitor și binecuvântat, și respinge orice cuvânt care ar avea ca efect necinstirea Lui, chiar când acest lucru este făcut din neștiință.

Trebuie însă să privim și alte glorii ale împărăției Sale viitoare. "Omul al doilea este Domnul din cer", și este necesar ca o slavă specială să însoțească ridicarea unuia ca El, slavă pe care tronul lui Solomon n-o putea niciodată măsura. Da, în prezența acestui "Domn din cer", vor fi desfășurate gloriile mult mai strălucitoare decât cea a lui Solomon. Atunci "luna va fi uimită și soarele se va rușina; căci Domnul oștirilor va împărăți pe muntele Sionului și la Ierusalim, strălucind de slavă în fața bătrânilor Lui" (Isaia 24:23). Vor fi lucruri cerești în împărăția Sa, precum și lucruri pământeste restabilite. Adam a avut grădina, împreună cu toată frumusețea și belșugul ei. Însă, mai presus de aceasta, Domnul Dumnezeu umbla acolo împreună cu el. Noe, Avraam și alții, în zilele patriarhale, au avut în stăpânire turme și cirezi, iar în Noe vedem puterea și domnia peste pământ. Însă, dincolo decât toate acestea, ei au beneficiat de vizitele îngerilor, ba chiar de vizite, viziuni și comunicări față în față din partea Domnului îngerilor. Țara Canaan era o țară bună, o țară a laptelui, a untdelemnului și a mierii; însă mai mult decât atât, slava se afla acolo, iar mărturia prezenței divine locuia între heruvimi.

Așa va fi în zilele viitoare ale puterii Fiului lui Dumnezeu. Cerul, în har, va dăruia lucrurilor o slavă nouă și particulară, la fel de sigur cum Domnul Dumnezeu umbla prin grădina Eden, sau la fel de sigur cum îngerii se suiau și se coborau înaintea ochilor patriarhului; ori la fel de sigur cum prezența divină era cunoscută în sanctuarul din Ierusalim în țara fâgăduinței. Și nu numai că pământul va fi astfel vizitat din nou și slava din cer se va arăta iarăși, ci toate acestea vor avea un caracter nou și minunat. Pământul va avea mărturia acestei taine neobișnuite și copleșitoare, anume că, din țărâna și legăturile lui, a fost întocmită o familie pentru ceruri, ceruri care, în slăvilor, îl vor vizita din nou, fiind mai binevenite decât îngerii, și care, în autoritatea și puterea încredințată lor, vor cârmui peste el în binecuvântare. "În adevăr, nu unor îngerii a supus El lumea viitoare despre care vorbim. Iar cineva a mărturisit undeva, zicând: "Ce este omul, ca să-ți aduci aminte de el?" (Evrei 2:5,6).

Ce legături între cele preainalte și cele mai de jos! "Omul al doilea este Domnul din cer". Cetatea sfântă se va coborî din cer, având slava lui Dumnezeu; și în prezența ei vor fi exercitate cârmuirea și puterea împărăției pe pământ. Așa ceva va depăși cu mult suveranitatea lui Adam și strălucirea lui Solomon.

În scena de pe muntele sfânt în Matei 17 și în cea a vizitei împărătești în cetatea sfântă în Matei 21, suntem introduși (în chip tainic) în cea a puterii Fiului lui Dumnezeu, în acel "veac viitor", în aspectul lui ceresc și pământesc. Slava cerească strălucește pe muntele sfânt. Isus este schimbat la față. Fața îi strălucește ca soarele și hainele îi sunt albe ca lumina; iar Moise și Ilie apar în slavă alături de El. La fel, cu ocazia intrării împărătești în cetatea sfântă, același smerit Isus își asumă un caracter al slavei. El devine Domnul pământului și a tot ce cuprinde acesta, și Fiul lui David, cel acceptat și triumfător. Aici, pe drumul dintre Ierihon și Ierusalim, El este văzut, preț de o mistică clipă, în drepturile și demnitățile Lui care aparțin de pământ; așa cum, într-un alt moment asemănător, El apăruse pe un "munte înalt, de o parte", în slava Sa personală și cerească. Aceste solemne ocazii au reprezentat, fiecare din ele în felul ei, o transfigurare; chiar dacă slava celei cerești era una, iar a celei pământeste alta. Însă deopotrivă în fiecare ocazie Isus a fost glorificat; a fost scos pentru o clipă de pe obișnuitul Lui drum smerit și de trudă, acel drum al Fiului lui Dumnezeu, lepădat și umil. Cele două mari ținuturi ale lumii mileniale se desfășoară înaintea ochilor noștri, în viziune sau în taină. Astfel de imagini au fost trecătoare și s-au pierdut repede; însă ceea ce ele au vestit și au prezentat va rămâne în strălucire și putere în ziua viitoare a slavei. Căci ceea ce strălucitoare, acel veac binecuvântat, va fi plin de gloriile Fiului lui Dumnezeu. Acea plinătate va fi cea care îi va oferi greutatea și importanța, așa cum am spus mai înainte. Cap al familiei înviate, sau Fiul al gloriei cerești, El va fi atunci Domnul pământului și a tot ce cuprinde acesta; și va mai fi și Împăratul lui Israel și al neamurilor. În chip neobișnuit, tainic, toate vor fi legate împreună în acel sistem al gloriilor - "locurile cele mai de jos ale pământului" și cele "mai presus de toate cerurile".

“Dumnezeu arătat în carne – înălțat în slavă”. “Cel de-al doilea Om” nu este mai puțin decât “Domnul din cer”.

Ce taine! Ce planuri ale lui Dumnezeu care se extind din veacurile ascunse de dinainte de începuturile creației, până la sfârșitul ei!

Fie ca afecțiunea și închinarea inimii să urmeze meditațiilor sufletului! Fiul, care este în sânul Tatălui din toată veșnicia, își ia locul în pântecele Fecioarei, asumându-și carnea și sângele împreună cu copiii; ca Fiul al Omului, Dumnezeu arătat în carne, El a pribegit de-a lungul căilor aspre ale vieții omenești, care s-au sfârșit cu moartea pe cruce. El a părăsit mormântul pentru slavă, cele mai de jos locuri ale pământului pentru cele mai înalte locuri în cer; și va veni din nou pe pământ în demnitate și laudă, în cinste și autoritate, într-o măreție și strălucire inefabile, pentru a înveseli “veacul viitor”.

Există însă o altă taină înainte ca această scenă de slavă, această lume viitoare, să poată, în felul lui Dumnezeu, să-și facă apariția. Biserica trebuie unită cu cerurile, așa cum Domnul ei a fost unit deja.

Drumul Bisericii pe pământ este cel al unui străin nebăgat în seamă. “Lumea nu ne cunoaște, fiindcă nu L-a cunoscut nici pe El” (1Ioan 3:1). Și așa cum drumul ei pe pământ nu este marcat în mod vizibil, la fel va fi și drumul ei de pe el. Totul în ce o privește este rezumat în cuvintele “străin aici”. Și așa cum lumea dimprejur nu cunoaște Biserica, nici nu va fi martoră la evenimentul răpirii ei, la fel ea însăși nu cunoaște timpul acestei răpiri. Însă știm că această legătură dintre noi și ceruri va fi formată înainte ca împărăția, sau “veacul viitor”, să fie manifestată; deoarece sfinții vor trebui să fie însoțitorii Împăratului acelei împărății în primele faze ale existenței ei; mai precis, atunci când El poartă sabia judecării, care urmează să curețe scena pentru sceptrul păcii și al dreptății; așa cum El a făgăduit: “Celui care va birui și celui care va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste neamuri; și le va păstori cu un toiag de fier” (Apocalipsa 2:26, 27).

“Și-i voi da luceafărul de dimineață” (vers.28). Nu avem oare aici sugerată o legătură, o acțiune intermediară? Soarele reprezintă acea lumină în ceruri care este legată de pământ, de interesele și de activitatea fiilor oamenilor. Soarele stăpânește ziua, iar luna și stelele noaptea. Însă “luceafărul de dimineață” nu-și are locul într-un astfel de sistem. “El a făcut luna ca să arate anotimpurile; soarele știe când trebuie să apună. Tu aduci întunericul și se face noapte; atunci toate fiarele pământului se pun în mișcare. Puii de lei răcnesc după pradă și își cer hrana de la Dumnezeu. Răsare soarele, ele fug înapoi și se culcă în vizuinile lor. Omul iese la lucrul său și la munca sa până seara” (Ps.104:19-23). Luceafărul de dimineață nu are nici un loc în toată această desfășurare de lucruri. Fiii oamenilor s-au culcat, iar somnul, prin îndurarea divină, le este încă dulce atunci când luceafărul de dimineață strălucește pe cer.

Timpul în care soarele strălucește este al nostru. Vreau să spun prin asta că soarele este însoțitorul omului. Însă luceafărul de dimineață nu-l recheamă pe om la lucrul său. El apare la o oră care este cu totul proprie lui, atunci când nu este nici zi nici noapte. Cel ce se scoală foarte devreme dimineața, care se trezește înaintea soarelui, sau străjerul care a vegheat noaptea, îl văd, însă nimeni altcineva.

Soarele, în limbajul sau gândul Scripturii, are aplicație la împărăție. Așa cum citim: “Cel care stăpânește peste oameni cu dreptate, cel care stăpânește în frică de Dumnezeu este ca lumina dimineții, ca răsăritul soarelui” (2Samuel 23:3, 4). Vedeți de asemenea Matei 13:43, 17:2-5.

Întreb, deci: Nu trebuie oare ca noi să așteptăm o lumină înaintea luminii împărăției? Nu sunt aceste semne din ceruri așezate acolo pentru timpuri și perioade, și nu ne vorbesc ele, fiecare din sfera lor? Nu este ascunsă o taină în luceafărul de dimineață, în ceasul strălucirii lui solitare, ca și în soare atunci când acesta răsare în puterea lui deasupra pământului? Nu reprezintă luceafărul de dimineață semnul din ceruri al Aceluia a cărui apariție nu este pentru lume, ci pentru un popor care așteaptă devreme un Domn nepământesc? Nădejdea lui Israel, poporul pământesc, salută “răsăritul Soarelui” (Luca 1:78); Biserica însă iese în întâmpinarea “luceafărului de dimineață”. “Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață. Și Duhul și Mireasa zic: Vino!” (Apocalipsa 22:16,17). Totul este al nostru; și din acest tot glorios fac parte “luceafărul de dimineață” pentru transformarea noastră ca să fim asemenea lui Isus, și “Soarele care răsare”, pentru ziua noastră de putere împreună cu Isus.

Cum sunt formate aceste legături tainice, și cum periplusurile minunate sunt astfel trasate și urmate, de la început până la sfârșit, din veșnicie în veșnicie! Niciodată nu le pierdem firul, nici interesul pentru ele, chiar în momentele cele mai sacre și mai intime.

Am urmărit acum, de-a lungul meditațiilor noastre asupra acestui drum glorios al Fiului lui Dumnezeu, o lumină în ceruri mai timpurie decât cea a răsăritului soarelui, o lumină pe care Isus, Fiul lui Dumnezeu, printre celelalte glorii ale Sale, și-o însușește și despre care mărturisește că o va împărtăși cu sfinții Săi: “Îi voi da luceafărul de dimineață”.

Și după ce luceafărul de dimineață a strălucit pentru scurta sa perioadă, soarele va răsări la vremea rânduită lui: “Atunci cei drepti vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor” (Matei 13:43). Și va fi “o dimineață fără nori; așa cum iarba fragedă răsare din pământ când soarele strălucește după ploaie”. “Să se bucure cerurile și să se înveselească pământul; să urle marea cu tot ce cuprinde ea! Să tresalte câmpia cu tot ce e pe ea, toți copacii pădurii să cânte de bucurie înaintea Domnului! Căci El vine, vine să judece pământul” (Ps.96).

Cineva a spus: “Credința își are o lume a ei”. Cu siguranță că și noi putem spune, după ce am urmărit aceste ascensiuni și coborâri ale Fiului lui Dumnezeu, unindu-le pe toate împreună, cele preînalte și cele de jos, și introducându-le pe toate în strălucirea unei asemenea împărății, că chiar așa stau lucrurile: credința își are cu adevărat o lume a ei proprie. Ah, de-am avea acea putere în suflet ca să umblăm în acea lume! Iar această putere stă în stăruința și în fervoarea credinței, care de fapt nu sunt altceva decât simplitatea și realitatea credinței.

David și Abigail au umblat într-o lume care era a credinței, atunci când s-au întâlnit în pustia Paran. Aparent, sau în ochii oamenilor, David era în acel timp doar o căpetenie al celor nelegiuți și rătăcea prin peșterile și gropile pământului; s-ar fi putut spune că era dependent de un vecin bogat pentru o bucată de pâine. Însă credința descoperea un alt David; iar în ochii Abigailiei, totul stătea altfel. În acea clipă binecuvântată, deși anonimă, când cei doi sfinți ai lui Dumnezeu s-au întâlnit în pustie, s-a pătruns, în duh, în sfera împărăției. Deșertul Paran constituia împărăția în părtașia celor sfinți. Fugarul persecutat, vânat și în nevoie era, în proprii lui ochi și în cei ai Abigailiei, domnul împărăției viitoare și “unsul Dumnezeului lui Iacov”. Abigail a îngenuncheat înaintea lui ca înaintea împăratului ei, iar el, cu bunătatea unui împărat, a primit-o. Proviiziile pe care le-a adus în mâna ei, pâinea și vinul, stafidele și turtele de smochine, nu reprezentau generozitatea ei față de un David în nevoie, ci tributul unui supus de bunăvoie față de regele David. Ea se socotea prea fericită și prea onorată dacă ar fi putut să slujească servitorilor lui. În felul acesta, prin credință, a intrat ea într-o altă lume cu această ocazie binecuvântată; dându-ne mărturie că

credința are într-adevăr “o lume a ei”. Și că acea lume era cu mult mai importantă pentru inima Abigaiei decât toate avantajele casei bogatului ei soț. Pustia însemna pentru ea mai mult decât pășunile și turmele muntelui Carmel. Căci acolo duhul ei a sorbit din acele lucruri plăcute pe care credința ei le descoperise în sferile pure, deși îndepărtate, ale slavei.

Preaiubiții mei, când vom avea și noi aceeași putere de a intra în lumea care ne aparține de drept? Nu avea și Noe o astfel de lume atunci când a construit o corabie aparent pentru uscat și nu pentru apă? Nu a avut Avraam o lume asemănătoare atunci când și-a părăsit țara, rudenii și casa tatălui? Și Pavel, când a putut spune: “Cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă”? Nu avem și noi lumea noastră în acest moment, când prin credință sufletele noastre au intrare în “harul acesta în care stăm”? Acest har este locuința prezentă, plină de pace și de fericire a conștiinței stropite și curățite, precum și strălucitorul locaș al nădejzii, de unde aceasta privește către “slava lui Dumnezeu” (Romani 5:1, 2). Toate acestea sunt într-o slabă măsură cunoscute, dacă îmi este îngăduit să vorbesc în numele altora; însă sunt ale noastre. Și în mijlocul acestei slăbiciuni de care suntem conștienți, credința noastră nu are altceva de făcut decât să-L slăvească pe Fiul lui Dumnezeu; căci progresul în lucrurile divine înseamnă să te bucuri tot mai adânc de El.

În încheierea acestei meditații, în care am privit (potrivit cu măsura noastră) la “veacul viitor”, aș spune că puține motive sunt mai mișcătoare pentru inimă în vremea prezentă, decât lepădarea lui Hristos. Este naturală o astfel de concluzie; căci dacă El va fi slăvit în felul în care am văzut, în “veacul viitor”, cu siguranță că este lepădat în “veacul acesta rău”. Acest lucru însă se uită ușor; și asta este și dorința dumnezeului veacului acestuia. Peste tot sunt văzute o adaptare și un rafinament în continuă dezvoltare; îmbunătățiri sociale, intelectuale, morale și religioase; și toate își dau mâna pentru a face nevăzut un Hristos nelumesc. Credința însă vede un Isus lepădat și o lume judecată. Ea știe că deși casa este măturată, goală și împodobită, aceasta nu și-a schimbat stăpânul sau proprietarul, ci este doar făcută cu atât mai potrivită pentru scopurile acestuia.

Serioasă greșeală, preaiubiților, să gândești că poți rafina și cultiva “veacul acesta de acum” pentru Fiul lui Dumnezeu! Dacă David, într-o anumite ocazie, n-a ținut seama de gândul lui Dumnezeu în ce privește purtarea chivotului, la fel, într-o altă împrejurare, a fost ignorant cu privire la voia Acestuia în vederea zidirii unei case din lemn de cedru pentru același chivot. El a căutat să ofere Domnului un locaș stabil într-o țară necurățită și necircumcisă. Prin urmare a greșit mult, necunoscând puritatea slavei Domnului; la fel stau lucrurile și cu cei care leagă numele Domnului Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, de pământ așa cum este acesta acum, sau de împărățiile “veacului de acum”. Oricât de sinceră ar fi dorința inimii lor, ca în cazul lui David, o spunem din nou (și cât de siguri suntem de această convingere) că ei greșesc nespun de mult, necunoscând puritatea slavei Domnului. Aceasta este o lecție pe care trebuie să o învățăm tot mai mult. Fiul lui Dumnezeu este încă un Străin pe pământ; și El nu caută acest pământ, ci un popor afară din el, popor care să fie străin acum împreună cu El, declarându-și pe față poziția în mijlocul tuturor deșertăciunilor și ambițiilor care constituie istoria de fiecare ceas a acestei lumi.

“Voi sunteți aceia care ați rămas neconținut cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc o împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie” (Luca 22:28, 29).

Capitolul VI

“Atunci chiar și Fiul Se va supune Celui care l-a supus toate” (1Cor. 15:28)

El cedează împărăția

Este un lucru fericit și deopotrivă întăritor pentru suflet să înțeleagă printr-o credință vie și să-și amintească mereu că Isus care a fost aici pe pământ este același cu Cel care este acum în ceruri și cu Cel pe care-L vom cunoaște de-a lungul întregii veșnicii. Când păstrăm acest lucru în minte, fiecare pasaj din viața Lui aici jos capătă o nouă prospețime în ochii noștri și simțim și recunoaștem totodată că evangheliile sunt pagini cu mult mai minunate decât am fi crezut vreodată.

În zilele călătoriei Lui printre noi, totul a fost autentic pentru El; totul a fost viu și personal. El nu s-a mulțumit doar cu lucrurile de suprafață. Atunci când a vindecat vreo rană sau a îndepărtat vreo suferință, a simțit-o și El într-un anumit fel. “El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre”. Duhul Lui a sorbit din izvoare, ca și din albia râurilor; căci nu doar că bucuriile, suferințele, temerile și dezamăgirile l-au fost reale, însă El a pătruns fiecare împrejurare în toate aspectele ei. El a cunoscut limbajul nerostit al aceluși suflet în nevoie care s-a atins de El în mulțime, și a simțit tot ceea ce a însemnat acea atingere. A fost foarte satisfăcut la vederea credinței aceluși om dintre neamuri care a străpuns norul gros al umilinței Lui și a zărit slava divină care strălucea în persoana Lui dincolo de el. Și de asemenea s-a bucurat de credința îndrăzneată a acelei femei păcătoase din cetate, credință care a străpuns norul întunecat al propriei ei rușini și păcat, ajungând la harul divin ce putea vindeca totul (Luca 7). A înțeles pe deplin gestul grăbit al lui Zacheu de a se urca în copac, precum și meditațiile lui Natanael sub smochin. A auzit cearta ucenicilor pe când se suiau la Ierusalim; a auzit-o în tumultul poftelor lor dinăuntru, înainte ca ea să izbucnească în afară în lupte și înclăștări. Și a cunoscut dragostea, și totodată încrederea în sine, ale lui Petru, care l-au făcut pe acesta să părăsească corabia și să meargă pe ape. Cu siguranță deci că este partea noastră să tânjim după El, urmărindu-l acțiunile și calea pe care a parcurs-o pe acest pământ. Orice faptă și cuvânt vor fi simțite cu trăiri noi; și așa stând lucrurile, ce înaintare binecuvântată am avea! N-ar fi oare cu totul ziditor dacă ne-am familiariza mai real cu astfel de lucruri; cu un Isus viu, personal? În vremurile pe care le trăim, preaiubiților, poate exista tendința de a uita persoana Lui sau pe El însuși în conjunctura în care se mărturisește atât de mult despre lucrarea Lui. Sfera doctrinei poate fi survolată ca și cu o riglă sau o nivelă, în loc de a fi privită cu o inimă plină de închinare și de admirație, ca reprezentând locul gloriilor Fiului lui Dumnezeu. Și totuși acest din urmă lucru îl prețuiește El în noi. El ne-a făcut în mod personal obiectele afecțiunii Lui; și caută în același timp ca și noi să facem din El obiectul afecțiunilor noastre.

Și mă întreb: Nu este aceasta adevărata piatră din capul unghiului? Nu reprezintă oare această dorință personală a lui Hristos după noi punctul important din căile harului Său? Alegerea, predestinarea, iertarea, înfierea, slava și împărăția - nu sunt ele încununate de această dorință a lui Hristos după noi, de faptul că El a făcut din noi obiectul afecțiunilor Sale? Cu siguranță că ea încununează totul; în mod sigur ea este piatra cea mai importantă în acest edificiu, care stă deasupra și mai presus de toate celelalte; mai deplină și mai bogată decât oricare. Înfierea și slava, intrarea în familie și participarea la împărăție, ar fi incomplete dacă n-ar exista și această taină - faptul că Fiul lui Dumnezeu a găsit în noi un obiect al dorinței Sale. Ea presupune toate celelalte lucrări și planuri în istoria harului și se plasează astfel deasupra tuturor

acestora.

Duhul Își găsește plăcerea să vorbească despre lucrarea lui Hristos și să o prezinte inimii și conștiinței în valoarea și plinătatea ei. N-am fi nimic dacă lucrarea n-ar fi fost ceea ce este, plănuită și hotărâtă de Dumnezeu. Însă se poate întâmpla ca lucrarea Domnului Isus Hristos să fie subiectul important acolo unde El Însuși nu este decât un obiect palid; iar sufletul suferă astfel o mare pierdere.

Însă aceste meditații asupra Fiului lui Dumnezeu, de sfârșitul cărora ne apropiem, îmi sugerează chiar în aceste momente un alt gând.

Când privim la părțile mai depărtate și mai adânci ale căilor lui Dumnezeu, simțim câteodată că ele ar fi prea mult pentru noi; și căutăm să scăpăm de greutatea lor prin a ne întoarce la adevăruri mai de început și mai simple. Nu ar trebui să se întâmple așa ceva. Dacă ne-am adâncit în aceste taine, trebuie să știm că nu este nevoie să ne retragem de la ele pentru a deveni ușurați; asta fiindcă ele reprezintă în realitate doar diferite și mai adânci expresii ale aceluiși har și ale aceleiași iubiri pe care le-am aflat de la bun început. Ele nu sunt decât o revărsare mai abundentă, o albie mai largă, a aceluiși râu, prin chiar faptul că se află la mai mare distanță de izvor.

Până când această siguranță nu este bine întemeiată în suflet, nu suntem bine pregătiți să ne gândim la ele. Dacă avem teama că, atunci când privim gloriile, părăsim locul afecțiunilor, prejudiciem deopotrivă adevărul și sufletele noastre. Lucrurile nu stau deloc așa. Cu cât gloriile se desfășoară mai mult, cu atât bogățiile harului sunt mai descoperite. Izvorul unui râu, acel loc unde putem vedea întregul nostru obiect dintr-o dată, fără efort sau uimire, își are, așa cum știm, farmecul lui propriu; însă atunci când el devine, sub ochii noștri, un torent puternic, cu felurile lui vârtejuri și curenți, ajungem să vedem de ce a început de fapt să curgă. Este aceeași apă; iar noi ne putem plimba privirea în sus și în jos, de la izvorul ei, de-a lungul canalelor, cu o felurită, însă constantă, plăcere. Nu avem nevoie să căutăm ușurare întorcându-ne la izvorul ei, pe măsură ce-i explorăm cursul de-a lungul veacurilor și dispensațiilor. Când, în duh (așa cum se întâmplă acum în timpul acestor meditații), atingem "cerurile noi" și "pământul nou", suntem în compania aceleiași Persoane glorioase și în părtășie cu același har nețărmurit, pe care le cunoaștem și pe care le-am aflat de la început. Unul și același făcut real pentru suflet și adus aproape de el, este ceea ce doresc, prin harul lui Dumnezeu, să fie rodul acestor meditații: "Isus Hristos, același ieri, azi și în veci". El este așa deopotrivă în slava Sa și pentru noi.

În zilele de odinioară au avut loc manifestări ale Lui, ale Fiului lui Dumnezeu, câteodată într-o slavă acoperită, alteori descoperită. Lui Avraam la intrarea în cortul său, lui Iacov la Peniel, lui Iosua lângă zidurile Ierihonului, către Ghedeon și lui Manoah, manifestările au fost acoperite, iar credința, cu mai multă sau mai puțină vigoare, prin Duhul, a dat la o parte vălul și a pătruns până la slava aflată dedesubt. Lui Isaia, lui Ezechiel, lui Daniel, Fiul lui Dumnezeu le-a apărut într-o slavă neacoperită; și a trebuit, printr-un anume proces al harului Său, să facă în așa fel ca strălucirea slavei să poată fi îndurată de ei. (Isaia 6, Ezechiel 1, Daniel 10).

Persoana, oricum, a fost una și aceeași, fie acoperită sau nu. La fel, în zilele când El Și-a asumat cu adevărat (nu ca în acele vremuri de odinioară) carnea și sângele, slava a fost acoperită, iar credința a trebuit să o descopere, ca în timpul lui Avraam sau al lui Iosua; și după ce S-a înălțat, i-a apărut lui Ioan într-o așa strălucire a slavei neacoperite, încât a trebuit ca El să întreprindă ceva în har, precum în cazul lui Isaia sau Daniel, pentru ca prezența Sa să poată fi îndurată. (Apocalipsa 1).

Timpurile și vremurile nu fac nici o diferență în privința aceasta. Bineînțeles, până când n-a sosit plinătatea timpului, Fiul n-a fost "născut din femeie". Atunci "Cel ce sfințește", așa cum citim, a luat parte la aceeași carne și sânge ca și copiii (Evrei 2:11,14). Căci într-adevăr atunci S-a făcut părtaș sângelui și cărnii, și nu mai devreme; atunci a devenit Ajutorul seminței lui Avraam. "A trebuit să Se asemene fraților Săi în toate" (vers.17). Toate acestea au trebuit să aștepte vremea lor, "plinătatea timpului", zilele fecioarei din Nazaret. Însă acele manifestări ale Fiului lui Dumnezeu în vremurile timpurii au reprezentat arvune ale acestei mari taine, ale faptului că la timpul potrivit Dumnezeu avea să trimită pe Fiul Său, "născut din femeie". Ele au fost, dacă mă pot exprima așa, umbrele esenței ce avea să vină. Și tot ceea ce am urmărit până acum conține acest lucru - care este de mare folos pentru sufletele noastre - anume că acele umbre au fost minunate de exacte. Ele au preînchipuit, în forme ale slavei și ale harului totodată, căile Aceluia care mai târziu a călătorit și a pribegit aici pe pământ într-o dragoste smerită, plină de slujire și de simpatie, și este acum așezat ca slăvit în ceruri, Fiul Omului, Sămânța fecioarei, pentru totdeauna.

Este o mare plăcere pentru suflet să urmărească aceste umbre și preînchipuirii exacte. Dacă avem o slavă acoperită la ogorul din Ofra, la fel avem și la fântâna Sihar. Dacă avem strălucirea gloriei neacoperite pe malul Hidechelului, la fel avem și pe insula Patmos. Fiul lui Dumnezeu S-a înfățișat ca un călător înaintea lui Avraam în zăduful zilei, și la fel a făcut față de cei doi ucenici pe drumul Emausului pe când ziua era pe sfârșite. A mâncat din vițelul lui Avraam, "fraged și bun", așa cum a mâncat din peștele fript și din fagurele de miere, în mijlocul ucenicilor la Ierusalim. În zilele de după înviere, El a îmbrăcate diferite forme, pentru a Se adapta, în harul Său divin, nevoilor sau cerințelor momentului; tot așa cum a făcut în zilele din vechime, fie ca străin sau oaspete, fie simplu ca "un om al lui Dumnezeu" arătat lui Manoah și soției sale la câmp, sau ca soldat înarmat lui Iosua la Ierihon.

Și acesta este lucrul, cred că pot spune din nou, pe care-l prețuiesc în mod deosebit în aceste meditații asupra Lui - a-L vedea pe Isus ca fiind același peste tot; și, de asemenea, aproape și real pentru noi. Avem nevoie (dacă mi se permite să vorbesc în numele altora) de ochiul curat care este deprins, și își găsește plăcerea, în a privi un așa cer cum trebuie să fie cerul lui Isus. Va fi oare puțin lucru, ne putem cu toții întreba inimile, va fi oare puțin lucru să petrecem veșnicia cu Acela care Și-a ridicat ochii, a privit la Zacheu în sicomor, apoi, spre imensa bucurie a sufletului acestuia, a făcut să i se audă numele de pe buzele-l binecuvântate? Cu Acela care, fără nici un cuvânt tăios, a umplut inima osândită și adusă la viață a unei sărmane femei din Samaria cu bucurie și cu un duh de libertate care era mai mult decât îmbelșugat? Cu siguranță că nu ne lipsește altceva decât gândirea simplă și încrezătoare, ca a unui copil. Căci noi nu suntem strămtorați în El, și nimic nu valorează pentru El mai mult ca această gândire încrezătoare. Ea îl slăvește mai mult chiar decât toată slujirea ce-l va fi adusă în întreaga veșnicie.

Firea omenească, lucru foarte adevărat, nu se poate ridica la o asemenea înălțime. Totul trebuie să vină de la lucrarea interioară și de la mărturia Duhului Sfânt. Natura omenească se dovedește complet depășită. Întotdeauna ea se trădează a fi aceea care, așa cum spune apostolul, este "lipsită de slava lui Dumnezeu". Când Isaia, în împrejurarea la care deja am făcut referire, a fost chemat în prezența acelei slave, n-a putut-o îndura. Și-a adus aminte de necurăția lui și a strigat cu glas tare că era pierdut. Tot ceea ce vedea era slava; și tot ceea ce simțea și cunoștea în el însuși era totala lui inaptitudine de a sta în prezența ei. Aceasta era firea. Aceasta era acțiunea conștiinței care, ca în cazul lui Adam în grădină, caută să scape de prezența lui Dumnezeu. Firea în profet n-a descoperit altarul care, în egală măsură cu slava,

stătea înaintea lui. El nu a perceput acel lucru care era cu totul în măsură să-i ofere o ușurare și o siguranță perfecte, să-l pună în legătură (deși rămânea încă păcătos în el însuși) cu prezența slavei în toată strălucirea ei. Firea nu putea face această descoperire. Însă trimisul Domnului Oștirilor nu numai că face descoperit altarul, dar îl și aplică; iar profetul este liniștit în posesia unei curății sau sfințenii care corespunde Locului Preasfânt însuși și strălucirii tronului Domnului Oștirilor.

Duhul lucrează deasupra firii, ba chiar în contradicție cu ea. Firea din Isaia – din noi toți – stă deoparte, copleșită, incapabilă să-și ridice ochii; Duhul ne îndreaptă privirea în sus, cu slobozenie. Când Simeon este condus de Duhul Sfânt în prezența slavei, el merge de îndată cu toată încrederea și bucuria. Îl primește pe Copilașul Isus în brațele sale. Nu face nici o rugămintă mamei pentru a-i îngădui asta; nu se simte dator cuiva pentru privilegiul de a ține în brațe “Mântuirea lui Dumnezeu”, pe care ochii lui atunci o vedeau. El prin Duhul descoperise altarul; iar slava, prin urmare, n-a întârziat să i se descopere (Isaia 6; Luca 2).

Tot atât de adevărate, la fel de adevărate ca întotdeauna și ca în zilele lui Isaia și ale lui Simeon, sunt aceste lucruri și acum. Duhul conduce pe un drum pe care firea nu calcă niciodată. Firea stă deoparte și îi este teamă; ba chiar va muștra credința plină de libertate. Am face bine să ne amintim de aceste căi diferite ale firii și ale credinței pentru mângâierea și întărirea noastră, în vreme ce încă privim la Fiul lui Dumnezeu și medităm la tainele și planurile lui Dumnezeu în legătură cu El.

Meditațiile noastre L-au însoțit pe Domnul din eternitatea sânnului Tatălui până la zilele viitoare ale împărăției milenare. Am privit la înălțările și coborârile Lui în dispensațiile intermediare și am punctat legăturile dintre părțile succesive ale acestei mari taine, sau momentele de tranziție din stadiile acestor călătorii minunate. Scriptura, singura hartă și busolă a noastră, ne oferă doar puțină libertate de a-L urmări mai departe de acest punct. Psalmii și prorocii deschid ușa către împărăția viitoare, și o deschid larg, însă nu ne duc mai departe de atât. Tot ceea ce ei pot face, în cel mai bun caz, este să ne arate că mai există regiuni depărtate, dar nu mai mult decât atât. Nu ne oferă nimic cu care să cercetăm aceste regiuni. Această împărăție viitoare este constant descrisă în psalmi și în proroci ca fiind veșnică. Și pe drept este așa; pe drept însă în sensul următor: fiindcă ea nu va face loc vreunei alte împărății. Așa cum Daniel vorbește despre ea: “Împărăția nu va trece sub stăpânirea unui alt popor” (Daniel 2:44). Ea va fi la fel de netransferabilă ca preoția celuiiași Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Va dura la fel de mult cât puterea “rânduită de Dumnezeu”; căci ea nu va înceta atâta vreme cât Cel căruia îi aparține “toată puterea” Se va folosi de această putere. Totuși, la vremea rânduită, ea își va preda funcția și slujba, iar apoi va înceta.

Despre această taină, această încetare sau predare a împărăției, avem o aluzie verbală sau literală în psalmul 8. Acest psalm celebrează domnia Fiului Omului, în zilele puterii Sale, peste lucrările mâinilor lui Dumnezeu. Însă el conține o aluzie (așa cum vedem dintr-un comentariu inspirat asupra ei în 1Corinteni 15:27,28) că acea zi a puterii va ceda în favoarea unei alte ordini de lucruri.

Avem de asemenea aluzii morale la aceeași taină. De exemplu, veacul sau dispensația la care privim acum, este arătat a fi o împărăție, timpul sceptrului; și, ca atare, ea trebuie să aibă un sfârșit. Poate sceptrul să fie un simbol al eternității divine, eternitatea prezenței lui Dumnezeu? Un sceptru își poate exercita prerogativul puterii pentru timpul său; însă Scriptura ne conduce să afirmăm că el nu poate fi un simbol al veșniciei noastre în prezența binecuvântată a lui Dumnezeu. Chiar despre Adam nu se poate spune că ar fi avut un sceptru. El a avut stăpânire; dar oare a fost ea exact ca aceea a unui împărat? A lui a fost mai degrabă domnie și stăpânire, nu în mod exact o împărăție. Ea n-a reprezentat cârmuirea regală, deși a existat o supunere completă față de el, precum și cea mai perfectă ordine. Iar toate acestea sugerează faptul că atunci când vine timpul unei împărății, sau al cârmuirii unui sceptru, ori al exercitării puterii regale, o astfel de stare de lucruri nu va fi finală sau eternă. Ea nu poate, după părerea mea, da odihnă gândurilor care sunt în mod spiritual sau scriptural exersate în direcția lui Dumnezeu și a căilor Lui. Un sceptru al dreptății nu reprezintă un gând atât de înalt sau de etern ca o locuință a dreptății; și acesta este gândul confirmat de Scriptură (2Petru 3:13).

Și, mai mult, ca o altă aluzie de ordin moral la acest același adevăr, împărăția viitoare va fi doar o stare imperfectă de lucruri. Nu avem nevoie să stabilim cât de necesară este ea, sau care este nevoia exercitării împărăției; totuși, puterea va fi prezentă pentru a o impune. Profetii, așa cum am spus, au survolat cu larghețe această împărăție, în puterea, întinderea, durata, slava, pacea și binecuvântarea ei; însă peste tot este contemplată prezența răului și a durerii, deși în prezența autorității de a le controla și a resurselor de vindecare.

Prin urmare întreb: Nu reprezintă încă o aluzie de ordin moral faptul că o astfel de stare de lucruri va ceda în favoarea alteia mai bune? Cu siguranță că da. Avem însă chiar mai mult decât asta: împărăția este un lucru încredințat, o administrație; și fiind așa, putem spune, urmând un raționament scriptural, că ea trebuie să dea socoteală de sine însăși și apoi să fie predată. Aici însă se prezintă înaintea sufletului alte meditații asupra lui Isus Însuși, Fiul lui Dumnezeu,. În acest caracter al ei, la care tocmai m-am referit, împărăția Sa este ca și timpul trecut al umilinței Lui pe pământ și cel prezent al preoției Sale în ceruri. Totul, într-un sens foarte general, a fost, este sau va fi o administrație. El a venit aici pe acest pământ al nostru ca să facă voia lui Dumnezeu, și atunci când a împlinit-o a făcut-o în sensul sacrificiului; locul Lui prezent în ceruri constituie o administrare. Ca Mare Preot acolo, El este credincios, “credincios Celui care L-a rânduit, cum a fost și Moise în toată casa lui Dumnezeu” (Evrei 3:2; Numeri 12:7). Și conform acestor modele vor fi împărăția și puterea Lui viitoare. Ea va fi, ca și restul, o administrare, deși o administrare a ceva nou, a ceva care nu l-a fost încredințat sau pus în mâini mai înainte; ceva, de asemenea, foarte slăvit și cu totul excelent; totuși, va fi o administrare. Și, fiind așa, va trebui, la timpul potrivit, să se dea socoteală de ea și să fie predată. O astfel de taină este plină de binecuvântare, numai noi să avem credință și inimi cu care să ne bucurăm de ea. Căci, potrivit unei astfel de maniere glorioase, supunerea și ascultarea față de Dumnezeu – pe care omul, făptura făcută din țărână, le-a lepădat și le-a refuzat – primesc o valoare (din slava negrăită a persoanei Celui care le-a manifestat) pe care slujirea continuă și deplină a tuturor creaturilor la un loc, de la cele mai înalte până la cele mai de jos, nu ar fi putut să le-o acorde.

Iar acesta este un adevăr prețios, pe care sufletul îl pierde exact în măsura în care vrăjmașul îl jefuiește de simțământul și înțelegerea persoanei Fiului.

Fiul Însuși își găsește plăcerea în a avea un astfel de rol – de Administrator sau Slujitor al voii lui Dumnezeu, fie în har sau în slavă, în umilință sau în putere. Și atunci când, în duh de închinare, privim sau ne amintim cine este Cel care străbate toate aceste schimbări și stări, putem să spunem, și sigur vom spune, că schimbările și stările, fie cele mai înalte sau cele mai joase, nu sunt de fapt nimic. Ce ar putea, vorbind într-un anumit sens, să-L înalte pe unul ca El? Poate împărăția și slava care ține de ea să-L înalte? Credința poate într-adevăr cu ușurință să-L vadă ca fiind un Administrator al puterii, stăpânirii și onorurilor regale, atunci când El Se așează pe scaunul de domnie, întocmai cum a fost un Administrator atunci când a traversat în slăbiciune și umilință drumul vieții. Dar astfel de distanțe, într-un anumit sens, nu reprezintă nimic

pentru Acela care este "Fiul". Într-un alt sens însă, așa cum știm, distanța este imensă; căci El a intrat în durere la vremea ei și va intra în bucurie tot la vremea ei. Totul a fost, este și va fi real pentru El, așa cum am spus mai devreme; prin urmare, în acest al doilea sens, distanța este imensă. "Omul durerii" va lua "cupa mântuirii". Va fi nimic oare acest lucru? Înaintea Celui care a fost disprețuit și lepădat, insultat și batjocorit, orice genunchi se va pleca și fiecare limbă va mărturisi. Însă Persoana este aceeași peste tot, Dumnezeu și om într-un singur Hristos; iar credința, în consecință, primește acest lucru, anume că după ce a fost Administratorul vocii și harului Tatălui în zilele umilinței, El va fi de asemenea Administrator al împărăției Acestuia în zilele înălțării și puterii.

Și așa va fi, după cum Scriptura ne confirmă peste tot. "Când va veni vremea hotărâtă, zice Domnul, voi judeca fără părtinire" (Psalm 75:2); El recunoscând astfel că este sub o însărcinare, sau în administrație, la vremea împărăției. La fel, cu același rezultat, El recunoaște că timpul primirii de către El a împărăției, precum și împărțirea răsplăților și a onorurilor ei, nu stau în mâinile Lui, ci în ale Tatălui (Marcu 13:32; Matei 20:23). Orice limbă în ziua aceea, lucru cu totul sigur, va mărturisi că Isus Hristos este Domn; însă aceasta va fi "spre slava Lui Dumnezeu Tatăl". Domnul însuși o numește constant ca fiind împărăția Tatălui. Și, mai mult, El va fi însuși pentru slujba care ține de ea, la fel cum a fost unul pentru slujirea din zilele vieții Sale pământești (Isaia 11:1-3; 61:1,2). Mai mult, dacă mai este nevoie s-o spun, El va fi Unul care depinde de Dumnezeu în vremea zilei Lui de putere, așa cum a fost deja, odinioară, în ziua Lui de durere și de slăbiciune. Prin urmare citim: "Se vor ruga neîncetat pentru El"; așa cum Solomon, împăratul simbol, printr-un act public de mijlocire, a pus în grija Dumnezeului lui Israel împărăția pe care o primise (Psalmul 72; 2Cronici 6).

Toate acestea constituie o aluzie de ordin moral la faptul că trebuie să existe o predare a împărăției; căci toate ne arată că împărăția este un lucru încredințat, o administrație; și, așa cum am spus, această aluzie cu caracter moral este pe deplin afirmată de către raționamentul divin din 1Corinteni 15 și din psalmul 8. Totul arată supunerea; zilele împărătești ale puterii, cele ale golirii de sine și ale durerii și cele cerești ale slujbei preoțești, toate reprezintă deopotrivă supunerea și slujirea. Așa cum Hristos nu și-a luat singur cinstea de a fi Mare Preot, ci a primit-o de la Cel care l-a spus: "Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut"; tot așa, putem spune, nu și-a luat nici cinstea de a fi Împărat, ci ea l-a venit de la Cel care l-a spus: "Șezi la dreapta Mea, până când voi face pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale". "M-am uitat în timpul viziunilor nopții și iată, cu norii cerului a venit Unul ca un Fiu al Omului; a înaintat spre Cel Bătrân de Zile și a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă și împărăție" (Psalm 2:7; 110:1; Daniel 7:13,14).

Aceasta este instituirea împărăției viitoare a lui Hristos. Și astfel ea este un lucru încredințat, primit din mâna Altuia, care la timpul lui trebuie înapoiat. Fiul, cu siguranță, va fi credincios, acolo unde toți ceilalți au eșuat. Despre ei este scris: "Dumnezeu stă în adunarea lui Dumnezeu; El judecă în mijlocul dumnezeilor", însă despre Fiul se spune: "Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este veșnic; sceptrul împărăției Tale este un sceptru de dreptate. Tu ai iubit dreptatea și ai urât răutatea. De aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe însoțitorii Tăi" (Psalmul 82; 45; Evrei 1).

Toate acestea continuă însă să ne spună că El deține împărăția ca pe o administrație. Fie că este vorba de sabie sau de sceptru, fie că acționează ca un David sau ca un Solomon, El va fi credincios în aceeași măsură. Când va porni la judecată, sau să poarte luptele Domnului, așa vor sta lucrurile; după cum este scris: "Domnul este la dreapta Ta și zdrobește pe împărați în ziua mâniei Sale" (Psalm 110:5). Și din nou: "Veniți și priviți lucrările Domnului, pustiirile pe care le-a făcut El pe pământ!" (Psalm 46:8). Când El va șede pe tron, sau va cărmui împărăția în pace, așa vor sta lucrurile. "Voi umbra în curăția inimii Mele", spune Hristos Împăratul, "înăuntrul casei Mele" (Psalm 101:2). Și se spune despre El Domnului: "El va judeca pe poporul Tău cu dreptate și pe săracii Tăi cu nepărtinire" (Psalm 72:2). Spun însă, din nou, toate acestea sugerează o putere încredințată, deși încredințată într-o mână cu totul deosebită. Împărăția Sa va desăvârși lucrurile care o privesc, așa cum a făcut moartea Lui o dată și pentru totdeauna, și așa cum preoția Sa cerească face acum zi după zi. Apoi sceptrul Său va fi pus deoparte, iar împărăția va înceta. După cum este scris: "El va da împărăția în mâinile lui Dumnezeu și Tatăl". Și din nou: "Atunci chiar și Fiul Se va supune Celui care l-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți".

"Pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți". Da, Dumnezeu, prin Fiul, a făcut lumile și veacurile. Iar când lumile și veacurile își vor fi sfârșit cursul, când dispensațiile vor fi manifestat planurile și lucrările atribuite lor, Fiul, ca Unul în care au fost așezate și prin care au fost rânduite toate acestea, se va supune Celui care l-a pus totul sub picioare, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.

Este vorba de supunerea ce ține de slujbă, supunerea Celui care a avut toate lucrurile puse sub picioare, față de Cel care l-a pus aceste lucruri sub stăpânire. Iată caracterul acestei supuneri. În ce privește Persoana, spre deosebire de slujbă, ea este eternă. Fiul este din slava Dumnezeirii, așa cum sunt Tatăl și Duhul Sfânt.

La taina tainelor, la această Persoană, privim noi aici. Atunci când avem gânduri corecte despre El, chiar strălucirea împărăției viitoare va fi văzută doar ca un vâl. Poate oare splendoarea scaunului de domnie să-L înfățișeze pe deplin? Nu vor fi onorurile lui Solomon, ale împărățiilor pământului, un vâl peste slava Fiului, la fel de real precum batjocura din sala de judecată a lui Pilat, sau ca spinii Calvarului? Reprezintă Betleemitul măsura vredniciei Sale personale mai mult decât Nazarineanul? Prin urmare, pentru credință este ușor să-L vadă tot pe Slujitor, în zilele de înălțare ca și în cele ale durerii. El a slujit ca Slujitor, slujește ca Preot și va sluji ca Împărat.

Această taină la care privim acum reprezintă legătura legăturilor; și prin credința în ea, toate distanțele și intervalele dispar. Cerul și pământul, Dumnezeu și omul, Sfințitorul și cei sfințiți, locurile cele mai de sus și cele mai de jos, sunt prezentate unele către altele pe căi de slavă negrăită pentru Dumnezeu și de binecuvântare pentru noi.

Ce legături, într-adevăr, ce taine, ce armonii, ce planuri despre sfârșiturile creației, în veacurile ascunse ale înțelepciunii divine și eterne, înainte de creație! "Drumul pe care Scriptura l-a trasat, deși vast, este totuși un cerc; și, potrivit acestei forme geometrice cu totul perfecte, se întoarce la punctul de unde a plecat. Cerul care dispăruse de la al treilea capitol al Genezei, reapare în ultimele capitole ale Apocalipsei. Pomul vieții stă din nou lângă râul cu apă vie și din nou nu mai există blestem".

"Chiar diferențele de formă sub care împărăția cerească reapare sunt cu totul caracteristice, arătând nu numai că totul este recâștigat, însă câștigat într-o formă cu mult mai glorioasă decât cea în care a fost pierdut, fiindcă a fost câștigat prin Fiul. Nu mai este un Paradis, ci Noul Ierusalim; nu o grădină, ci cetatea lui Dumnezeu; nu mai este acea grădină, liberă, spontană și nelucrată, ca binecuvântare pentru omul în starea lui de inocență, ci este cetatea mai somptuoasă, mai măreață, mai slăvită, însă în același timp rezultatul trudei și al suferințelor, clădită pentru a fi o locuință mai splendidă și mai durabilă, dar alcătuită din pietre care (după modelul 'pietrei alese din capul unghiului') au

fost, toate la timpul lor, cu grijă și efort lucrate, fiecare pentru locul ei”.

Ne putem alătura acestor gânduri, însă ajungând la momentul când împărăția este predată, suntem la granițele “cerului nou” și “pământului nou”. Cerurile și pământul care sunt acum vor fi fost scena puterilor exercitate de Fiul și martore ale perfecțiunilor Lui în har și în slavă, în umilintă și în putere, în slujba Slujitorului, a Preotului și a Împăratului, în viața de credință și în domnia peste toate lucrurile. Și când Fiul a fost astfel înfățișat, în slăbiciune și în tărie, pe pământ și în cer, de la iesle la scaunul de domnie, ca Nazarinean și ca Betleemit, Mielul lui Dumnezeu și Domnul uns al tuturor, potrivit cu hotărârea de dinainte a planurilor veșnice, aceste ceruri și acest pământ care sunt acum își vor fi îndeplinit toată menirea; când vor ajunge să-L prezinte astfel pe Fiul, vor fi durat îndeajuns. Ele se vor da la o parte; iar sufletul care le-a privit împlinind o astfel de menire va fi gata să asculte cuvintele profetului lui Dumnezeu: “Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră” (Apocalipsa 21).

Dar, așa cum am spus mai înainte, Scriptura (singura noastră hartă și busolă) nu ne oferă prea mult pentru a-L urmări pe Domnul mai departe de împărăție. Există însă caracteristici ale “cerului nou” și “pământului nou”, care ne sunt oferite ocazional de Duhul Sfânt.

Isaia vorbește de primul cer și pământ ca nemaifiind amintite atunci când intervine creația nouă; și face aluzie prin urmare la excelența celei din urmă. Și, din nou, el spune: “Cerurile cele noi și pământul cel nou, pe care le voi face, vor rămâne înaintea Mea”, sugerând prin asta că este vorba de starea veșnică (Isaia 65 și 66).

Pavel spune că, după predarea împărăției, Dumnezeu va fi “totul în toți”; sugerând prin asta, cred, că toată puterea încredințată, toată administrația, despre care am vorbit, chiar aflându-se în mâinile Fiului, se sfârșesc, de vreme ce își vor fi împlinit în întregime scopul.

Petru vorbește despre “cerurile noi” și despre “pământul nou” ca fiind locuința dreptății, conducând mințile noastre printr-un astfel de gând dincolo de timpul sceptorului dreptății.

Însă Ioan, în Apocalipsa, vorbește mai pe larg: “Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră; și marea nu mai este”. Apoi, din nou, Ioan spune despre același cer și pământ nou: “Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeu lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai exista. Nu va mai fi nici plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 21).

Iată binecuvântarea: “Lucrurile dintâi au trecut”. Lacrimile au trecut; moartea a trecut; durerea și plânsul au trecut și ele. Nici o urmă nu mai rămâne din cele dintâi lucruri ale păcatului și morții. Pământul din mileniu nu va experimenta o stare așa înaltă ca aceasta.

“Lucrurile dintâi au trecut”. Nu că pierdem ceva din ceea ce a fost oferit sau comunicat în planurile Sale de har și slavă, în slujirea Fiului și în lucrările Duhului. Nimic nu se va pierde pentru noi din lucrurile pe care le-am strâns în timpul dispensațiilor divine. Nu poate fi așa ceva. Chiar momentele de învioreare oferite prin Duhul, de care prea adesea suntem lipsiți datorită stricăciunii lăuntrice, nu sunt pierdute pentru noi. Ele sunt martori ai eternului în chiar esența lui. Și, în aceeași manieră, toată înțelepciunea manifestată a lui Dumnezeu poate fi admirată pentru totdeauna în rezultatul ei strălucitor. Ea este eternă în esența ei și nu poate fi pierdută pentru noi. Aceste manifestări ale lui Dumnezeu în înțelepciunea și puterea Lui, precum și harul și slava, au apărut și s-au înfățișat de-a lungul veacurilor și au găsit o luptă în mijlocul unei scene ruinate și degradate, așa cum este această lume a noastră; însă în “cerurile noi” și “pământul nou” toată această încleștare, în orice formă a ei, este încheiată, iar manifestările de care am vorbit vor fi cunoscute în rezultatul lor deplin, triumfător și glorios.

Înaintea Celui care stă pe calul alb, puterile apostate ale acestui veac rău vor cădea, în ceasul celei mai depline mândrii și îndrăzneli a lor; iar Domnul și sfinții Lui vor prelua cârmuirea dreaptă a pământului pentru perioada milenului. Înaintea Celui care stă pe tronul alb, cerul și pământul de acum trec și nu se mai găsește loc pentru ele; iar Cel care stă pe tron spune: “Iată, Eu fac toate lucrurile noi”. Cu siguranță, acestea sunt deosebiri; însă deosebiri pline de înțelesuri și semnificative cu privire la desfășurarea și progresul din planurile și căile divine, la fel ca în oricare alt moment mai timpuriu.

Nu va fi sceptorul dreptății, ci locuința ei; și, prin urmare, nu va fi scaunul de domnie al Fiului, ci cortul lui Dumnezeu. Nu este autoritatea divină peste toată scena, ci locuința lui Dumnezeu apărută în scenă.

Nu va mai fi pământul, odinioară pătat de sângele lui Hristos, și mormântul a mii de generații, ci un pământ nou; nu vor mai fi cerurile care au fost îmbrăcate în sac și unde furtunile, vântul și potopul au înfăptuit lucrarea de judecată, și au dat mărturie despre dreapta mânie, ci vor fi ceruri noi.

Cel care este însetat va bea din fântâna apei vieții; cel care biruie va moșteni toate lucrurile (Apocalipsa 21:6,7). Binecuvântate caracteristici ale credinciosului! Cât de puțin realizate de sufletele unora dintre noi! Binecuvântate totuși, atunci când doar putem citi despre ele, sau ne putem gândi la ele; să tânjești după Dumnezeu cel viu și să biruiești cursul acestei lumi rele.

Voi mai spune totuși încă ceva. Nu trebuie să speculăm acolo unde nu putem da învățătură; nu trebuie să ascultăm acolo unde nu putem învăța de la El. Cuvântul Lui scris este standardul pentru gândurile tuturor sfinților Săi, deși unii posedă mai mult decât alții acest Cuvânt în sufletele lor, prin Duhul Sfânt. Trebuie să cunoaștem standardul comun, precum și măsura noastră personală în Duhul. Prin urmare mă voi opri aici; nu înainte de a adăuga încă un singur gând care pe mine m-a făcut fericit, și anume că chiar dacă nu vedem aceste regiuni îndepărtate, ne putem încrede în ele – în El, mai degrabă, care este Domnul lor. Ne putem asigura inimile în prezența Lui, că aceste timpuri vor fi exact ceea ce dorim să fie, exact ceea ce se va potrivi noii noastre stări.

Întotdeauna cerul a reprezentat ceea ce pământul a avut nevoie. La început, soarele s-a aflat acolo pentru a stăpâni ziua, iar luna și stelele noaptea. Aceste rânduiri au fost așezate în cer atunci, fiindcă au răspuns nevoii pământului la acea vreme. Însă n-a fost curcubeu pe cer, fiindcă pământul n-avea nevoie de un semn că Dumnezeu nu-l va mai lovi cu judecata de dinainte. Judecata nu era cunoscută. Însă când conștiința fusese trezită și judecata a fost înțeleasă și de temut, când Dumnezeu a fost cunoscut (prin lucrările pe care le împlinise) ca fiind drept, și pământul avea nevoie de o garanție că El își va aduce aminte de îndurare atunci când va judeca, cerul a purtat semnul acestei îndurări și l-a arătat pe chiar fruntea lui.

În aceeași manieră, cerul s-a schimbat deja, sau s-a înnoit cu schimbarea necesară pământului; iar trecutul este o garanție a viitorului, deși “un cer nou și un pământ nou” urmează a fi revelate. Ba mai mult, aş adăuga eu, pământul din mileniu, în perioada lui, va cunoaște aceeași credincioșie a cerului față de el. Căci locuința slavei va fi văzută ca fiind acolo (așa cum sanctuarul păcii este cunoscut prin credință a fi acolo), iar cetatea cerească a aceluia veac se va coborî în chiar caracterul de care popoarele pământului, împărații, slava și onoarea lor, deopotrivă vor avea nevoie și în care își vor găsi plăcerea. Dumnezeuul cerului și al pământului, în bunătatea Lui fără margini și neobosită, va constitui binecuvântarea creaturilor Sale, potrivit acestei maniere vechi, constante și neabătute, în mod veșnic și deopotrivă adevărat. “Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1:17). Iar “cerul nou” și “pământul nou” vor vesti aceeași bunătate felurită, însă inepuizabilă.

Tot ce avem nevoie este credința fericită care realizează toate aceste lucruri pentru suflet. Fie ca aceste meditații să ne ajute să cunoaștem apropierea și realitatea lucrurilor binecuvântate ale credinței. Amin.

clickbible.org